

Tiểu Thư Kỳ Quái

Contents

Tiểu Thư Kỳ Quái	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	17
4. Chương 4	24
5. Chương 5	31
6. Chương 6	38
7. Chương 7	43
8. Chương 8	49
9. Chương 9	58
10. Chương 10: Chương 10 (hoàn)	65

Tiểu Thư Kỳ Quái

Giới thiệu

Nàng chính là lạc đường đi, đến mất đi ý nghĩ, tứ chi không còn sức lực. Muốn mượn giường ngủ của

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-ky-quai>

1. Chương 1

Đêm khuya khoắt, ánh trăng treo cao tỏa sáng.

Phạm Dư Quỳnh đi chiếc dép lê mua ở chợ đêm, đứng dựa vào lan can ban công nhà mình, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm sáng sủa giữa mùa hạ.

Ngắm nhìn sao Ngưu Lang, Chức Nữ trên bầu trời đêm lạnh như nước...

Nàng chống cằm, nhàm chán tìm kiếm tam giác lớn nhất giữa bầu trời đêm mùa hạ, trong miệng nỉ non bài thơ “Thu đêm” của Đỗ Mục thời Đường.

Sao Ngưu Lang, sao Chức Nữ, thiên tân tứ...

Nàng lim dim mắt, nửa híp nửa mở, để sao ở trong đáy mắt trở nên mơ hồ.

Nàng bị mất ngủ...

Một trận gió lạnh thổi tung làm tóc nàng bay bay trong gió, bướng bỉnh khê vuốt qua hai má của nàng, nàng có thể cảm giác được lông tơ trên khuôn mặt theo gió phiêu động, tâm tình cũng theo đó mà cảm thấy thoải mái, thả lỏng tâm trạng trong lòng mình.

Nàng kiễng mũi chân, nâng làn váy áo ngủ, tưởng tượng cùng sao khiêu vũ, một vòng, hai vòng, ba vòng... Miệng ngâm một khúc nhạc không biết tên, phối hợp bước nhảy dưới chân.

Một trận gió thổi tới, nàng buông áo ngủ ra, nhắm mắt lại cảm thụ trận gió nhẹ này.

Hít sâu một hơi, nhìn xuống phía dưới, nơi này là tầng thứ 32 của tòa nhà cao nhất, tầm nhìn được mở mang, hơn nữa vùng phụ cận không có nhà cao tầng như vậy, khi ban ngày có thể nhìn thấy tầng tầng dãy dãy núi xa xa, ban đêm lại có thể ngắm đèn đuốc phủ khắp thành phố.

Nàng khởi động thân mình, đối với vụn ánh đèn đuốc vươn tay nhỏ bé, giống như làm như vậy liền có thể đem hết thấy nắm trong tay, môi đỏ mọng xinh đẹp vì ý nghĩ này mà nhếch lên thành một nụ cười.

Vươn tay nhỏ bé vịn vào sợi dây chuyền trên cổ, một trận cảm giác lạnh lẽo theo cử chỉ đó lan tràn mở ra, nàng buông mắt nhìn chiếc nhẫn ngọc xanh biếc, không khỏi nhớ tới sự tồn tại của nó.

Chiếc nhẫn này là quà của bà cố tặng cho nàng ở sinh nhật năm nay của nàng, cũng là lần đầu tiên bà cố tặng quà cho nàng, cho nên ấn tượng đặc biệt khắc sâu.

Bà cố đã già, đã được trăm tuổi, vừa vặn xương cốt vẫn thực cứng, không bệnh tật, không đau ốm. Theo trí nhớ của nàng cho tới nay, bà cố ở một mình tại vùng đồi núi trong một căn phòng nhỏ, từ khi dọn về đó ở, hoàn toàn không cần ai chăm sóc, còn không muốn cháu chắt lên núi thăm hỏi, đến lễ mừng năm mới hàng năm mới có thể xuống núi, cùng người nhà đoàn viên.

Mà bà cố có tính tình rất quái dị, nhưng lại vì muốn đưa cho nàng một chiếc nhẫn ngọc, phá lệ xuống núi, dặn nàng phải luôn mang nó theo bên người.

Chuyện này quả thực quái đến cực điểm.

Chiếc nhẫn này không có gì đặc biệt a! Nàng xòe năm ngón tay ra, ngọc nhẫn ở dưới ánh trăng có vẻ... Bình thường.

Đúng vậy, chính là bình thường!

Nhưng nàng vẫn là ngoan ngoãn nghe theo lời bà cố, luôn mang nó bên người, dù sao bà cố nói như vậy với nàng, nhất định là có nguyên nhân.

Kỳ thật, bà cố là người trầm mặc ít nói, nhưng là mỗi lần mở miệng liền giống như người tiên đoán trước mọi việc, chuẩn vô cùng!

Nàng vì ý nghĩ của chính mình cười lên tiếng, tiên đoán trước mọi việc sao...

Thường thức chiếc nhẫn ngọc, nàng hồi tưởng trước khi bà cố rời đi có nói: “Nó xác nhận đúng là của cháu.”

Của nàng? ! Mày bắt giác nhíu lại, nếu xác nhận là của nàng, vì sao lại ở chỗ bà cố? Mà ngược lại, kỳ quái không chỉ là câu nói kia, còn có ánh mắt ẩn chứa hàm ý thâm sâu của bà cố ...

Nghĩ vậy, nàng không khỏi có chút rét run, xoa hai bàn tay vào nhau để làm ấm, xoay người đi vào trong phòng.

Nên ngủ, sáng sớm ngày mai còn có khóa học, mắt nhìn lên trên tường, đã là ba rưỡi rạng sáng.

Nàng tắt đèn, đặt mình xuống giường, kéo chăn lên đắp.

Trong bóng đêm, đồng hồ báo thức vang lên tích tắc, nàng lặn qua lộn lại, không buồn ngủ, đành phải bắt đầu đếm dê.

Một con dê, hai con dê, ba con dê... Bốn mươi sáu con dê, bốn mươi bảy con dê... Nàng lặn bên này sang bên kia, một trăm linh ba con dê, một trăm linh tư con dê, một trăm linh năm...

Hai trăm sáu mươi bảy con dê, một trăm sáu... Đáng giận! Là ai nói đếm dê có thể giúp đi vào giấc ngủ dễ hơn, nàng muốn làm thịt tên vương bát đản nói dối kia!

Nàng bất đắc dĩ ngồi dậy, xoay người xuống giường, đi đến phòng bếp lấy nước uống, tùy ý nhìn nhìn đồng hồ — oa, đã năm giờ!

Thật nhanh, một đêm không ngủ, trời đều nhanh đã sáng. Tay nàng đang cầm cốc thủy tinh lạnh lẽo, cho nước đá vào, đi chân trần đến phòng khách, sau khi sờ soạng tìm đến được ghế sofa, liền ngồi xuống.

Điều chỉnh tư thế thoải mái, bên gáy của nàng bỗng dưng không một tiếng động, cảm thấy có một vật vô cùng lạnh lẽo.

“Đứng lên.” Một thanh âm của nam tử phía sau nàng vang lên.

Nghe vậy, nàng lưng bỗng cảm thấy cứng ngắc, cầm cốc thủy tinh thủy ngoan ngoãn đứng lên.

“Đồ đáng giá để chỗ nào?” kẻ trộm đặt dao nhỏ tại cổ nàng. Kính nờ, nàng chính là một người nghèo, có thể có cái gì đáng giá a!

Tròng mắt vòng vo chuyển rất nhanh, cân nhắc thế cục, nàng phải thay đổi vị trí, ít nhất nếu có thể nhìn thấy mặt của kẻ trộm mới được, vì thế nàng giả bộ kinh hoảng mở miệng: “Ồ... Trong phòng.” Hắc, hoàn hảo nàng có học qua kỹ thuật nữ tử phòng thân, còn không đến mức sợ hãi.

“Nhanh đi lấy!” kẻ trộm đe dọa.

Không quan hệ, người lại có thể tức giận một chút, chờ một chút không đánh cho người kêu cha gọi mẹ là không thể.

“Người để dao nhỏ gần ta quá, ta không di chuyển được...” Giọng nói phát run, cốc thủy tinh khẽ run, làm cho chính mình thoát nhìn sợ hãi một chút.

“Hãy bớt sàm ngôn đi, nhanh đi lấy!”

Kẻ trộm mặc dù nói ra những lời ác độc, nhưng nàng có thể cảm giác được dao nhỏ vẫn là để xa cổ của nàng một chút.

Nàng chậm rãi xoay người, gần qua ghế sofa, không nói hai lời, nắm lấy cổ tay đang cầm dao của kẻ trộm, một tay kia nhanh chóng cầm cốc thủy tinh đập lên trên đầu hắn!

Leng keng! Cốc thủy tinh vỡ thành từng mảnh

Kẻ trộm đau đến buông ra dao nhỏ, ôm cái trán đầy máu hồ đau.

Phạm Dư Quỳnh tận dụng thời cơ, một cước dùng sức đá vào bộ hạ của hắn.

Chỉ thấy kẻ trộm nguyên bản đang ôm đầu, hai tay ngược lại chuyển qua hạ khớp, toàn thân run rẩy té trên mặt đất một quyền làm hắn không đứng dậy nổi, phát ra ô ô kêu đau.

Nàng nhặt dao nhỏ dưới sàn nhà lên, cảnh giác nhìn kẻ trộm, đánh giá hắn hay không còn có năng lực phản kích ... Ân, hắn đã là đau đến không còn sức lực, không còn tác quái được nữa.

Báo cảnh sát! Nàng lập tức cầm điện thoại gọi đến số 110, báo án.

Phạm Dư Quỳnh đứng ở tại chỗ thương thức dao nhỏ, lại nhìn chằm chằm kẻ trộm nằm trên mặt đất lặn lộn như mèo.

Cảnh sát còn mười phút nữa mới có thể đến, trong khoảng thời gian này nên làm cái gì đây? Không thể theo cứ nhìn hắn trên mặt đất lặn lộn, đi tìm dây thừng trói hắn lại!

Nàng bật đèn phòng khách, đang muốn bắt đầu tìm dây thừng, liền phát hiện nguyên bản kẻ trộm đang nằm trên mặt đất kêu ai ai, gì không thấy đâu nữa

Ông trời! Da đầu nàng run lên, kẻ trộm như thế nào mà chạy được?

Nàng hít sâu một hơi, nhẹ nhàng di động cước bộ hướng phòng ngủ mà đi.

Tìm tòi ở ngoài phòng... Không có người!

Đi vào phòng ngủ, mở cửa sổ thông ra ban công sát đất... Không có người.

Chẳng lẽ hắn đã thoát ra ngoài? Không có khả năng a! Vẫn là kẻ trộm kia thừa dịp khi nàng bật đèn chạy trốn? ý niệm này mới thoáng qua, đột nhiên có người từ sau lưng nàng đẩy một phen, trọng tâm không xong nàng liền như vậy bị hất ra ban công...

Phạm Dư Quỳnh cả người chính rất nhanh lao xuống, nàng nghĩ nàng sắp chết.

Nàng mới hai mươi một tuổi nha!

Tuổi thanh xuân đang đến độ đẹp nhất...

Ánh trăng tròn tròn treo cao trên bầu trời đầy sao sáng.

Ban đêm giữa mùa hạ yên tĩnh không một tiếng động, gió thổi nhẹ...

“A —— a —— a a ——” Phạm Dư Quỳnh nhắm chặt hai mắt, thốt lên âm thanh sợ hãi, không có phát hiện chiếc nhẫn ngọc trên tay đang phát ra sắc hồng quang kỳ dị.

“A —— a —— a a ——” còn chưa rơi xuống đất sao? Ba mươi hai lần, thật có cao như vậy sao?

“A —— a —— a a —— a ——” nàng cảm giác được gió lạnh thổi qua, sợi tóc bay phần phật vào khuôn mặt của nàng, đau muốn chết

“A, a a ——” đây là trời đổ kị hồng nhan sao? Nhưng là, nàng bộ dạng không xinh đẹp a!

Bùm!

Bọt nước văng khắp nơi.

Nàng uống phải một ngụm nước, nước dưng mãnh sộc vào mắt, mũi, tai của nàng

Trời ạ, nàng nhớ rõ dưới đại lâu không có cái ao a!

Má của ta ơi! Nàng sắp chết đuối, tay nhỏ bé ra sức vùng vẫy dưới nước, hai chân dùng sức đạp đạp, nhưng là vô dụng, đầu của nàng vẫn chìm dưới nước.

Thần thánh a~, mau tới cứu nàng, ai đến đều được, nàng sẽ không lựa chọn.

Đột nhiên, da đầu bị kéo căng lên, đầu của nàng được đưa ra khỏi mặt nước, giọt nước càng không ngừng rơi xuống, dọc theo mi nàng, mắt nàng, mũi của nàng ...

Nàng mãnh lực khụ, dùng sức khụ như muốn khụ ra tâm phế.

Theo ho khan, từ miệng mũi của nàng sặc ra toàn nước, thẳng đến sau khi sạch sẽ, mới có thể thở sâu một hơi để cho không khí có thể đi vào tâm phế, thẳng đến mãn trường mới nặng nề mà thở ra.

Đợi cho sau khi cảm xúc đã tương đối bình phục, nàng gạt nước trên mặt, đôi mắt ngập nước chậm rãi nâng lên, nghĩ muốn nhìn xem ai đã kéo tóc của nàng.

Kia không phải là thần thánh, mà là một cánh tay của nhân loại.

Tầm mắt nhìn dọc theo cánh tay hướng lên trên, sau đó nàng nhìn thấy khuôn mặt của một mỹ nữ, khuôn mặt trong trắng, hồng hào tuyệt trần không tỳ vết, làm cho người ta nhìn không được muốn cắn một miếng; tóc dài đến thắt lưng, bay tán loạn sau lưng, môi đỏ mọng đầy đặn, ánh mắt có chút lạnh lùng... Chính là đang không kiên nhẫn nhìn chăm chăm nàng!

Ánh mắt của Phạm Dư Quỳnh đại ra, tay nhỏ bé từ trong nước nâng lên đụng trúng vào bộ ngực của người trước mắt, sờ soạng qua lại mấy lần sau đó mới nói một câu: “Bộ ngực của người thật bằng phẳng, giống sân bay.” Sau đó nàng liền lâm vào hôn mê. (NN: *hồ hồ* giống sân bay chị tưởng anh là con gái =)))

Đôi mắt của Tả Kinh nheo lại.

Cô gái nhỏ này đang nói cái gì? Lắm bắm nói một câu trong miệng, sau đó lại nhắm mắt trực tiếp đi tìm chu công chơi cờ.

Nguyên bản hắn đang tắm ở thác nước này, cô gái nhỏ này lại từ trên trời giáng xuống quấy rầy hắn.

Tả Kinh ngẩng đầu liếc mắt nhìn thác nước lớn đang rầm rầm chảy. Nếu rơi từ trên cao xuống thác nước này, chắc chắn sẽ bị từng trận cuồng phong đánh vào người.

Nàng rơi từ trên xuống thế nhưng không chết?

Hắn hừ lạnh, nghĩ vận mạng của nàng thật tốt!

Tả Kinh mặt không chút thay đổi, mang theo nàng rời khỏi hồ nước, không chút nào thương hương tiếc ngọc đem nàng kéo lên bờ, rồi sau đó cả người trần trụi đi đến cây đại thụ gần đó để mặc quần áo vào, nhặt lên chiếc quạt ngọc ở một bên tiêu sái rời đi, để lại Phạm Dư Quỳnh vẫn đang lâm vào hôn mê ...

Thật lạnh...

Phạm Dư Quỳnh cả người rét run, vươn tay nghĩ kéo chăn bông, lại chạm phải mặt cỏ bên cạnh ...

Đây là gì? !

Chăn bông như thế nào lại có cảm giác này?

Nàng lập tức bình tĩnh, cảnh vật trước mắt làm cho nàng chậm rãi trở lại bình thường.

Hồ nước... Rừng cây ... Thác nước... Trăng soi bóng trong hồ nước...

Đây là làm sao?

Nàng đang ở trong mộng sao?

Phạm Dư Quỳnh dùng sức véo thật mạnh lên mặt mình, đau—— đau, đau a~!

Đây không phải là nằm mộng!

Nàng không thể tin nhìn chằm chằm thác nước đang chảy đầy khí thế kia, oa thật là cao...

Nàng lớn như vậy còn chưa thấy qua một thác nước to như thế. Thác nước trắng kia phát ra tiếng ầm vang, như tiếng vang của rừng, thẳng xuống dưới là dòng nước cuốn thành lốc xoáy, gió mạnh thổi tung tóc của nàng.

Nàng tim đập mạnh và loạn nhịp đi đến bên hồ, ngồi xuống gần hồ nước, nước này thoát nhìn thực trong suốt, hẳn là có thể uống được đi! Khát nước đã chiến thắng hết thảy, nàng không hề do dự uống một hơi cạn sạch.

Ừm, thật ngọt như cam, uống thật ngon!

Nàng liếm liếm môi, bên môi hiện lên ý cười, lại chụm tay lấy nước uống thêm.

Đợi cho nàng sau khi đã uống đủ, nghĩ thuận tiện rửa cái mặt, lại nhìn xuống hình ảnh phản chiếu của mình ở dưới nước, thấy mình vẫn mặc áo ngủ.

“A ——” nàng kêu to.

Nơi này rốt cuộc là làm sao?

Nàng trái xem phải xem, muốn nhìn ra manh mối.

Chỉ thấy là vùng núi rừng ở trong một tầng sương mù, có chút giống như không có thực ...

Nàng không phải bị bốn tặc kia đẩy xuống lâu sao?

Như vậy, tại sao lại không phải ở dưới lầu cao chứ?

Một trận gió lạnh từ trong rừng thổi tới, lạnh run người! Nàng đánh một cái hắt xì, hai tay ôm chặt lấy chính mình, không ngừng ma sát để làm nóng chính mình.

Thật là lạnh! Nàng khịt khịt cái mũi, này mới phát hiện nước từ tóc nhỏ xuống, quần áo ướt đầm bám xít ở trên người, khó chịu cực.

Quên đi, mặc kệ đây là cái nơi quỷ quái gì, hiện nay nàng thầm nghĩ muốn tìm một nơi có chiếc giường thoải mái để ngủ một giấc thật ngon.

Sắc trời đã mờ mờ sáng, trên trời trống rỗng hơi hơi có chút ánh sáng, nàng rung mình một cái, đi chân trần ở trong rừng tràn ngập sương mù dày đặc.

Nàng thủy chung không phát hiện chiếc nhẫn ngọc xanh biếc trên tay kia, đang lưu chuyển thành một sắc hồng yêu tà ...

Đây là lần thứ mấy?

Phạm Dư Quỳnh toàn thân lầy lội, ngồi phệt xuống ở trên rễ cây cổ thụ to, không khỏi tự hỏi.

Không chỉ như thế, ngay cả một con sâu nhỏ đều kiêu ngạo bò lên trên mặt của nàng, khi đi qua mũi của nàng còn dùng râu huých huých, chạm vào lỗ mũi của nàng.

Phạm Dư Quỳnh chịu không nổi bị xem thường, trên đời này còn có cái gì là bình thường, phiền toái nói cho nàng một tiếng.

Con sâu nhỏ chậm chạp di động, thực chói mắt, nếu nàng còn có khí lực, nhất định chỉ cần búng tay một cái có thể hất chết con sâu nhỏ này, vút trên mặt đất giẫm ba cái, sau đó ngửa mặt lên trời cười to, ha ha ha

Nhưng là, nàng hiện tại lại suy yếu muốn khóc.

Đây rốt cuộc là nơi quỷ quái nào? Không xác định được rõ phương hướng, đi như thế nào đều không có lối ra, chân của nàng đi đã muốn rã rời!

Khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bừng, thân thể không còn chút sức lực, ô... Nàng lại lạnh, lại mệt, lại đói, thật muốn khóc!

Ô... Ô ô...

Nàng “Ô” cả buổi, vẫn là chỉ biết có rơi lệ, chính là khịt khịt mũi, không còn một chút sức lực, gạt bỏ lá khô cùng bùn trên người.

Trong ánh mắt tràn đầy hoảng hốt, ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây, khắp cánh rừng phiếm sắc vàng quang mang chói lọi, làm cho người ta có cảm giác như nơi ở của thiên thần.

Đúng vậy, chính là ảo giác, cái gì thiên thần, tinh linh đều là giả, liền ngay cả ánh mặt trời mang đến cảm giác ấm áp cũng giống giả, bởi vì nàng trong lòng chính là như đang có gió thổi mạnh rơi xuống đại tuyết.

Bước đi đến cảm giác như chân bị phế bỏ mới ngừng lại!

Nói không chừng có thể đi ra ngoài, nàng vô lực nghĩ

Mặt trời chói chang nhô lên cao.

Sơn cùng thủy tận không thấy đường ra, chính là trong loại tình hình này chỉ hi vọng nhìn thấy một thôn!

Thật vất vả mới đi ra khỏi cánh rừng rộng lớn, phóng ánh mắt nhìn lại là một thảo nguyên rộng lớn, mà trên thảo nguyên lại có gian nhà gỗ nhỏ!

Thấy thế, Phạm Dư Quỳnh cao hứng, ngừng rơi lệ, há mồm nghĩ muốn cười to, nhưng là khí lực của nàng đã dùng hết, chỉ có thể nhếch khóe môi nở nụ cười run run.

Từ trong nhà gỗ nhỏ đi ra một vị lão phụ nhân, chính là đang cầm chăn bông đi ra phơi nắng.

Lão phụ nhân kia thoát nhìn thật thân thiết a——

Phạm Dư Quỳnh mơ mơ màng màng đi qua, trong ánh mắt tất cả đều là lão phụ nhân hòa ái tươi cười.

“Vị bà bà này, ta cũng không thể đi được nữa, người có thể cho ta vào nhà nghỉ ngơi một chút?” Nàng dùng hết khí lực chống chọi còn lại hỏi.

Không biết nàng hiện tại bộ dáng rất tệ, trên trán đầy mồ hôi, tơ máu che kín hai mắt, áo ngủ trên người nhem nhuốc, lá cây khô quấn quanh tóc, quả thực như là một người nữ bị điên mười tám năm.

Người bình thường nếu thấy bộ dáng này của nàng chắc chắn đều thối lui, nhưng là lão phụ nhân kia cũng là bỏ lại chân bông, kích động nhìn thẳng nàng hô: “A Mĩ, con đã trở lại! Con rốt cục đã chịu trở lại... Nương rất hối hận, con tha thứ cho nương được không?” Nghẹn ngào che mặt khóc nức nở.

Phạm Dư Quỳnh vẻ mặt ngỡ ngàng “Bà bà, người khả năng nhận sai người, ta không phải là A Mĩ.” Nàng chính là một nữ nhân đang thương muốn mượn giường ngủ một giấc mà thôi

“Không, con nhất định là A Mĩ, nơi này trừ bỏ ta, lão thái bà này cùng Đông Hùng ra, cũng chỉ có A Mĩ biết. A Mĩ a~, con thật nhẫn tâm không nhận nương, không nhận Đông Hùng sao...” giọng nói nghe thật là thương tâm, lão phụ nhân nước mắt đỏ rào rào, còn ôm cả người Phạm Dư Quỳnh bấn thối vào trong lòng.

Nàng không phải a~! Dư Quỳnh có lý nói không rõ, chỉ có thể tùy ý lão phụ nhân ôm chặt, sau một lúc lâu, nàng phát giác thân mình lão phụ nhân rất mềm mại, rất giống nệm giường...

Thoải mái cực... Phạm Dư Quỳnh cả người thả lỏng dựa nhẹ vào lão phụ nhân.

“A Mĩ, A Mĩ, con như thế nào lại té xỉu?” Lão phụ nhân thấy thế, kinh hoảng vuốt hai má của nàng, trái tất một cái, phải đánh một cái.

Kính nhờ, đừng đánh, hiện tại ta chỉ muốn ngủ, đừng ồn, làm ơn cho ta ngủ một lát đi!

Lão phụ nhân đi lại tập tễnh, khiêng Phạm Dư Quỳnh vào nhà gỗ nhỏ, miệng lẩm bẩm lên: “Ai a! Con thân mình thật nặng, khẳng định đã phát sốt.”

Phạm Dư Quỳnh chỉ cảm thấy thanh âm của lão phụ nhân càng lúc càng mơ hồ, càng lúc càng mơ hồ...

Đừng nói nữa, để cho ta ngủ một lát đi!

Hăm, thật là ồn ào nhức đầu mà, nàng mờ mịt nghĩ.

~~Hồ ly thập phần giáo hoạt, trong đó đặc biệt chồn bạc li ở trong bóng tối, da lông tuyết trắng mềm mại đó tượng trưng để nhận ra nó

Chồn bạc li là có tiếng khó có thể bắt được, bán ra giá tất nhiên là rất đắt giá, nó thông minh đa nghi làm cho người muốn bắt nó phải cân não đấu với nó, đối với nó là lại vừa yêu vừa hận, yêu giá trị con người nó, hận nó nhanh nhẹn. Mỗi khi nhìn thấy nó, chỉ có thể than thở nhìn nó xoã tung da lông màu trắng, rừng rưng nhìn bóng trắng bay đi mất.

Tả Kinh thi triển khinh công, động tác nhẹ nhảy lên cây, ẩn thân ở giữa cành lá rậm rạp, hai mắt lợi hại nhìn chăm chăm chồn bạc li dưới cây đại thụ đại thụ kia, đôi môi nhếch lên một độ cong mê người.

Mấy ngày gần đây, trên trên có nhà giàu, người ta ra giá trên trời thu mua da lông chồn bạc li, cho nên hắn dùng bấy ngày tìm hiểu tập tính của nó, hai ngày thời gian đuổi bắt, mà nay rốt cục đã có cơ hội.

Tả Kinh nheo lại mắt đẹp, gương cung tên lên nhắm thẳng về phía chồn bạc li, “Vút” một tiếng, cung tiễn bắn ra, nhanh, chuẩn, trúng mục tiêu là chồn bạc li.

Hắn nhanh nhẹn nhảy xuống, cầm chồn bạc li khiêng lên trên vai, gọn gàng ở trong rừng ba bước, nhảy lên vài cái sau liền không còn thấy bóng dáng.

Tả Kinh nhanh chóng đi vào thành trấn ở dưới chân núi, sau khi giao ra chồn bạc li đổi lấy ngân lượng, liền hướng hiệu thuốc bắc mà đi, dự định mua mấy thang thuốc an thần.

Hắn khoanh tay mà đứng, đứng cách hắc mộc quỹ nước sơn nạm vàng điêu khắc, mắt lạnh nhìn lâm đại phu bốc được.

Lâm đại phu năm nay hơn năm mươi tuổi, đỏ mặt, hai tay run run bốc thuốc, người sáng suốt đều có thể nhận thấy được hắn đang căng thẳng.

“Phục linh.” Tả Kinh thản nhiên mở miệng.

“Gi?” Lâm đại phu rõ ràng hoảng sợ, nhìn mỹ nam tử trước mắt

“Phục linh, người đã quên vị được này.” Tả Kinh nhắc nhở.

Nghe vậy, Lâm đại phu giật mình, cúi đầu một lần nữa kiểm tra được liệu, ách... Hắn thật sự đã quên cho phục linh vào. Loại sai lầm lớn này ở trên người hắn chưa bao giờ phát sinh qua, mà nay nhưng lại ở trước mặt tiểu mỹ nhân tuyệt, lại dễ xảy ra lỗi lớn, Lâm đại phu nét mặt già nua quả thực không nhịn được.

Vội vàng cho thêm phục linh, sau khi buộc chắc bao thuốc, toàn bộ đưa cho Tả Kinh, liền vội vàng xốc lên rèm che cửa bằng vải thô, đi vào bên trong nội đường

Tả Kinh lơ đãng, đem bạc vụn đặt ở trên ngăn tủ, sau đó liền xoay người rời đi, hoàn toàn không để ý tới nội đường truyền ra tiếng ồn ào lớn.

“Lão quý chết tiệt, người tại sao lại đỏ mặt? ! Mới vừa rồi vị kia chỉ là một là cậu ấm tuần tú, người lại nhìn người ta thành cái gì?!” Một nữ tử đang bào chế thuốc quát.”Nữ nhân sao? ! Người ngay cả bạc cũng chưa thu liền chạy vào, người rốt cuộc suy nghĩ cái gì a~...” thanh âm liên tiếp chửi bậy quanh quẩn ở trong hiệu thuốc thuốc Đông y.

Nữ nhân? Mới bước ra khỏi hiệu thuốc bắc, hắn đã nghe được hai chữ này, trên mặt lộ ra một chút cười lạnh, hắn biết rõ hình dáng bên ngoài của mình luôn gây hiểu lầm cho người khác.

Nếu là trước kia, hắn xác định chắc chắn sẽ vì phản ứng của người khác mà nổi giận.

Môi mỏng khẽ nhếch lên, nhìn thấy biểu tình ngây ngốc mê muội của người qua đường, Tả Kinh lộ ra tươi cười châm chọc, cước bộ nhanh hơn rời đi.

2. Chương 2

Ánh tà dương một màu trắng đục, buông xuống phía chân trời, đem bóng dáng của mọi người trải dài trên mặt đường.

Trên sào trúc ở bên ngoài nhà gỗ có treo một bộ chăn đệm.

Tả Kinh ôm lấy bộ chăn đệm, không tiếng động đẩy cửa gỗ ra, ánh mắt nhìn quanh trong phòng một lần, không có người.

Sau khi đem gói thuốc cùng chăn đệm đặt lên bàn, hắn nghe được phòng bên trái truyền đến tiếng ngáy rất nhỏ, hắn dừng lại một chút, đó là phòng hắn, phòng của Trương bà bà ở bên phải, hơn nữa Trương bà bà chưa bao giờ ngủ trưa quá giờ Thân(*), thật không thích hợp.

(*giờ Thân: từ 15-17h)

Tả Kinh đi vào phòng của mình, tay sờ chiếc quạt ngọc giấu ở trong lòng mình, cảnh giới nhìn vật thể không rõ ở trên giường kia.

Hắn lặng yên đến gần, phát hiện dưới đệm chăn là một nữ nhân!

Sau một lúc lâu nhìn chằm chằm chuyên chú khuôn mặt nhỏ nhắn bẽn nhem nhuốc kia, hắn áp chế một cổ cảm giác quen thuộc, vươn tay lại gần, tay mới chạm đến đệm chăn, phía sau liền vang lên thanh âm căng thẳng của Trương bà bà.

“Đông Hùng a~, con đừng làm ồn nàg, A Mĩ đang phát sốt, để cho nàg nghỉ ngơi cho thật tốt đi.” Trương bà bà vội vàng chụp lấy tay Tả Kinh, thay Phạm Dư Quỳnh đắp lại chăn, sau đó nói: “Con a~, A Mĩ đã trở lại ! Nàg rất cục đã chịu tha thứ cho nưg ...” lão bà lệ tuôn lã chã.

A Mĩ? Cô gái nhỏ nằm ở trên giường kia hẳn không phải là A Mĩ như trong miệng của Trương bà bà, giống như hẳn không phải là Đông Hùng.

Tả Kinh vỗ nhẹ tay Trương bà bà, không tiếng động trấn an.

Trương bà bà lau lệ ca thán: “Cả nhà chúng ta cuối cùng đoàn viên.”, nữ oa nhi trên giường như ngại ồn, nhắm mắt xoay người vào trong.

Thấy thế, Tả Kinh đề thấp âm lượng nói: “Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện.”

Hắn giúp đỡ Trương bà bà đi ra bên ngoài ngồi xuống ghế, rót một chén trà cho bà bà.

“A Mĩ ở bên ngoài không biết đã chịu bao nhiêu khổ sở, mới vừa về đến liền khó chịu té xỉu ở trong lòng ta.” Trương bà bà lau lệ, uống một ngụm trà.

Tả Kinh cầm lấy gói thuốc trên bàn, nói sang chuyện khác. “Thuốc này mỗi đêm uống một thang.”

Trương bà bà mặt lộ vẻ khó xử nói: “Nhất định phải uống sao?” Thuốc này chắc rất đắng.

“Đúng.” Hắn đáp quyết đoán.

“Đã biết.” Trương bà bà cúi đầu thở dài.

Tả Kinh đưa mắt ra ngoài cửa sổ, bầu trời bên ngoài đã là màu đỏ hồng trắng trứng của buổi chiều tà, liền cầm gói thuốc đứng lên.”Con đi sắc thuốc.”

Trương bà bà im lặng không nói gì, rồi sau đó giống như nhớ tới cái gì, vội vàng đặt cái chén xuống. “Nưg đã quên chưa nấu cơm.”

“Không quan hệ, bà bà đi nấu cơm, con đi sắc thuốc.” Hắn đánh đá nhóm lửa.

“Đông Hùng a~, chúng ta thật vất vả mới chờ được A Mĩ trở lại, con như thế nào rất giống như không cao hứng?” Trương bà bà đem nguyên liệu nấu ăn lấy ra, rửa sạch sẽ.

“Không, con thật cao hứng.”

“Phải không?” Trương bà bà vẩy vẩy rau, phân thần liếc mắt nhìn hắn, thấy mặt hắn không chút thay đổi.

“Dạ.” hắn trả lời ngắn gọn

Trương bà bà đem thức ăn để lên trên bàn, lại nói: “A Mĩ đang sốt cao. Không biết có hạ sốt không, đợi lát nữa con đi xem nàg.”

“Dạ.”

“Còn có a~, nếu A Mĩ tỉnh, có cái gì muốn nói với nàg thì con nói ra, nhưng đừng làm nàg sợ, vợ chồng trong lúc đó không có gì không thể giải quyết .”

Một trận im lặng.

Sau một lúc lâu, hắn mới phát ra một tiếng vang, xem như đồng ý với Trương bà bà.

Vợ chồng?

Khuôn mặt Tả Kinh bình tĩnh, Trương bà bà nếu không đề cập tới, hắn đều thiếu chút nữa đã quên.

Đột nhiên “Rầm” một tiếng, trong phòng truyền ra một tiếng nổ.

Tả Kinh nhanh chóng chạy đến trong phòng, Trương bà bà cũng lo lắng theo đi vào, vừa vào cửa, liền nhìn thấy Phạm Dư Quỳnh quần quít lấy đệm nằm trên mặt đất, còn phát ra tiếng gáy đều đều, hiển nhiên là vì ngủ say mà rớt xuống giường.

“Đông Hùng, con còn đứng ở chỗ này làm gì? Nhanh đi ôm A Mĩ lên giường a!” Trương bà bà đẩy Tả Kinh một cái. “Ôn nhu thôi, tay chân đừng thô bạo.”

Hắn trước bỏ đệm chắn ra, một phen ôm lấy Phạm Dư Quỳnh, lúc này mới phát hiện nàng không chỉ có khuôn mặt bần, ngay cả xiêm y trên người cũng đều bần ... Hắn mắt lạnh kiểm tra xiêm y của nàng, thần sắc quái dị đến cực điểm.

Xiêm y trên người cô gái nhỏ này tựa như sa mỏng (*), so với cô nương trong kinh thành còn cam đảm hơn, ngực lộ ra chưa nói, thậm chí ngay cả nhìn cũng có cảm giác như chưa mặc y phục, nàng rốt cuộc có hiểu hay không ngày sau sẽ bị người ta dị nghị ?

(*sa mỏng: váy may bằng chất liệu tơ lụa mỏng)

Tầm mắt dừng lại ở khuôn mặt của nàng cũng không nhìn xuống nữa, Tả Kinh thực quân tử bỏ qua một bên mắt, đem nàng một lần nữa đặt lên trên giường, mà Phạm Dư Quỳnh còn lại là lẩm bẩm một tiếng, xoay người tiếp tục ngủ.

“Như thế này, con đi nấu chút nước ấm, cho A Mĩ sau khi tỉnh lại lau.” Trương bà bà phân phó. “Di? Có mùi gì đó là lạ?” lão bà nhăn mặt nhăn mũi đồng người tây ngủ.

“Đồ ăn bị cháy.” Tả Kinh mở miệng.

Trương bà bà hô to một tiếng không xong, kích động đi ra khỏi phòng, Tả Kinh chỉ thản nhiên cười, đi múc nước.

Cô gái nhỏ này nhìn thực quen mắt, nhưng là hắn cũng không nhớ nổi đã gặp nàng ở đâu.

Tả Kinh vắt chặt khăn ướt, nhẹ nhàng chà lau khuôn mặt của nàng, đến khi nhiệt khí làm đỏ hai gò má mới thôi.

Trời đã tối, bên ngoài chỉ còn tiếng côn trùng kêu, Trương bà bà bỏ sau khi đưa cho hắn củ khoai lang nóng phồng tay, liền trở về phòng đi ngủ.

Hắn ngồi ở mép giường, tay đặt lên trán thử dò xét độ ẩm cơ thể nàng, phát hiện đã không còn nóng nữa, mí mắt còn hơi hơi rung động, xem ra sẽ mau tỉnh.

“uhm——” Phạm Dư Quỳnh chậm rãi mở mắt ra, thoải mái vặn thắt lưng một cái

“Tỉnh?”

“Ừm.” Nàng xoa xoa hai mắt, sau một lúc lâu mơ mơ hồ hồ nhìn Tả Kinh, đột nhiên há mồm thét chói tai: “A ——” là mỹ tinh linh kia !

Tả Kinh nhanh tay lẹ mắt che miệng của nàng lại, làm cho nàng trừng mắt to, chỉ có thể phát ra thanh âm ô ô.

“ô ô ... ô ô ô...” Làm chi bịt miệng của ta!

Nàng tay nhỏ bé hươ lưng tung, nghĩ muốn gỡ bàn tay to của hắn ra, giây tiếp theo lại bị áp chế ở trên giường không thể động đậy nổi.

“Người không được lên tiếng, ta sẽ bỏ tay ra.” Hắn ở bên tai thấp giọng nói.

Phạm Dư Quỳnh mắt long lanh như nước trũng lớn, nhu thuận gật gật đầu, nghĩ rằng thanh âm của tinh linh này thật đúng là không phải trầm thấp bình thường.

Tả Kinh thế này mới buông ra tay, lui lại vài bước, đến một bên bảo trì khoảng cách thích hợp.

“Người...” Phạm Dư Quỳnh nương theo ánh sáng nhạt của ngọn nến, đem tinh linh mỹ nữ trước mắt này từ đầu đến chân đánh giá một lần, mới nói: “Người là con người?”

“Đúng.” đáy mắt hắn hiện lên một tia cười, cô gái nhỏ này rất thú vị.

“Người là ai? Vì cái gì ăn mặc thành như vậy?” Dường như rất giống cổ nhân.

“Những lời này hẳn là phải do ta hỏi mới đúng.”

Thanh âm của tinh linh mỹ nữ này thật trầm thấp hùng hậu, làm nàng nổi cả da gà. “Ta gọi là Phạm Dư Quỳ.”

“Tả Kinh.”

Tầm mắt của nàng nhìn thẳng vào ngực hắn, tuyệt không kiêng dè. Kỳ quái, tinh linh mỹ nữ này bộ ngực không khỏi cũng quá nhỏ đi! Bộ ngực lép vế, người thì cao lớn, cả người càng tản mát ra một cỗ hơi thở lạnh như băng, một chút cũng không nhu hòa.

“Người... Là nam ?” Nàng không xác định hỏi, ánh mắt nhìn yết hầu của hắn.

“Đúng.” Tả Kinh gọi lên nụ cười đậm nhạt, xem ra nàng còn có mắt nhìn người.

Hắn thật là nam? !

Một người nam nhân bộ dạng như chim sa cá lặn, bẻ nguyệt tu hoa (*), so với nữ nhân càng xinh đẹp hơn rất nhiều, mà nàng — có một diện mạo bình thường, dáng người thấp bé, lại không có một bộ ngực như nữ nhân, ở trước mặt hắn chỉ có tự biết xấu hổ, quả muốn có một cái hố để chui xuống.

(*bẻ nguyệt tu hoa: đẹp như hoa nhường nguyệt thẹn)

Nàng nuốt xuống một ngụm nước miếng, nói sang chuyện khác: “Ta ngủ đã lâu?”

“Ừm.” Trời đều đã nhanh sáng.

“Đây là phòng của người?” Nàng lại hỏi.

“Ừm.”

Hắn thật đúng là tiết kiệm lời nói a! Không phải là “Đúng ” thì cũng là “ừm”.

“Nhà người thật cổ kính nga.” Vì muốn phá vỡ không khí xấu hổ này, Phạm Dư Quỳ chỉ phải không ngừng tìm đề tài để nói.

Hắn không lên tiếng trả lời, ngồi xuống ghế.

“Hiện đại mọi người thích ở tại đô thị, đã còn rất ít người muốn trụ ở trong nhà gỗ nhỏ.”

Tả Kinh tự rót ỉnh một chén trà uống, rót cục mở miệng nói: “Muốn uống trà không?”

“Muốn.”

Nàng xuống giường, vội vàng cầm lấy chén mộc bên cạnh ấm trà, mắt trông mong nhìn trừng trừng vào nước trà đỏ đầy cái chén, sau khi hưởng Tả Kinh nói lời cảm ơn, nàng liền uống liền một hơi cạn chén.

Oa, nước này thật ngọt lạnh nga — nàng thỏa mãn cười tít mắt, Tả Kinh thấy bộ dáng của nàng còn muốn uống nữa, chủ động thêm trà vào chén không rồi đưa cho nàng.

Nàng đang cầm cái chén, vội vàng uống cạn chén trà.

Hắn im lặng nhìn nàng, nàng nghiêng mắt nhìn lại...Giữa hai người là một trận trầm mặc, nàng không nói gì chỉ cười cười, hiển nhiên hắn không thích nói chuyện.

“Ách, cảm ơn lúc trước người đã cứu ta.” Nàng nói là việc xảy ra ở thác nước đêm đó, thấy hắn không phản ứng, liền nói tiếp: “Lúc ấy ta thật sự đã cho là ta sẽ chết, nếu không có người cứu ta lên bờ, ta thực khả năng sẽ chết đuối dưới thác nước kia ... Kỳ thật ta cũng không biết vì sao lại rơi xuống thác nước, rõ ràng bốn tặc kia là đẩy ta xuống đại lâu, nào biết khi vừa tỉnh lại, đại lâu đã không thấy tăm hơi, ngược lại xuất hiện rừng cây lớn, lúc ấy ta còn tưởng rằng chính mình đang ở trong mộng! Cảnh trong mơ sẽ xuất hiện tinh linh, không nghĩ tới người thể nhưng thật sự tồn tại, nói thực ra, thực làm ta giật cả mình!”

Nàng quang quác quang quác nói một hồi, hắn chỉ nghe ra một cái trọng điểm, thì ra cô gái nhỏ này chính là nữ nhân ngày đó quấy rầy hắn tắm rửa!

“A, trời đã sáng.” Phạm Dư Quỳ tay nhỏ bé chỉ vào ánh thái dương đang nhô lên ở ngoài cửa sổ

Tả Kinh nhìn theo phương hướng ngón tay nàng, ngoài cửa sổ là thảo nguyên rộng lớn, lộ ra cảnh tượng sương trắng mênh mông

“Đẹp quá.” màu cỏ cây xanh mướt lung linh dưới ánh mặt trời, cảnh trí này ở thế kỷ hai mươi mốt cơ hồ sẽ không có.

Đẹp? Tả Kinh nhướn mày, không biết là cảnh sắc trước mắt này có gì đặc biệt, chỉ cảm thấy sáng sớm bệnh của bà bà sẽ nhẹ bớt.

“A!” Nàng vỗ hai tay, vẻ mặt khê biến. Thảm, hôm nay nàng còn phải đi học.

Nàng nhanh chóng nhảy xuống giường gỗ, chân trần liền đi đến hướng cửa, một bên còn nói: “Cứ như vậy đi, hẹn ngày gặp lại! Ta nên trở về chuẩn bị đi học.”

“Không tiễn.” cô gái nhỏ này thực sự nhanh nhẹn, nói đến là đến, nói đi là đi, dưới đuôi mắt nhỏ hiện lên tia cười đậm nhạt, nhìn thân ảnh đang kích động đi thẳng đến hướng cửa.

Thẳng đến sau khi thân ảnh của nàng biến mất, hần mới thối tất nệm trên bàn, nằm xuống giường gỗ nhắm mắt dưỡng thần, trong đầu không ngừng nghĩ nên như thế nào hướng Trương bà bà giải thích nguyên nhân “A Mĩ” rời đi.

Có lẽ hần có thể nói cho Trương bà bà, A Mĩ chưa từng trở về, kia chính là mộng Nam Kha (1), tuy rằng Trương bà bà sẽ bởi vì vậy mà khổ sở, nhưng so với việc để bà bà xuống núi tìm A Mĩ không có mục đích sẽ tốt hơn, đang chuẩn bị tiến vào mộng đẹp, hần mờ mịt nghĩ như vậy.

Đột nhiên, “Rầm” một tiếng, cửa gỗ bị mở ra, hần động tác rất nhanh lấy quạt ngọc ra, nhảy xuống giường gỗ lao ra ngoài, muốn khảm quạt ngọc xuống người xâm nhập—

“Tả Kinh, là ta.” Phạm Dư Quỳ vẻ mặt bồn chồn, một phen nước mắt, nước mũi xuất hiện trước mặt hần.

Sau khi thấy rõ ràng người tới, hần đột nhiên ngừng ra tay, cây quạt ở khoảng cách gần chớp mũi nàng nửa tắc nữa thì dừng lại.

“Người không phải đã đi về rồi hay sao?” Hần thu hồi quạt ngọc lại, mắt nhìn Phạm Dư Quỳ không biết sống chết.

“Ta không biết đường đi.” Nàng nghẹn ngào nói, khóc rất thương tâm.

“Người ở đâu?”

“Đài Bắc...” sau khi nàng nói một chuỗi dài địa chỉ, liền lôi kéo ống tay áo của Tả để lau nước mắt.

Hần vẻ mặt phức tạp nhìn nàng, sau một lúc lâu, mới nói: “Ta chưa từng nghe qua.”

“Chưa từng nghe qua? !” Không lầm đi! Cũng không phải người ở trong rừng núi.

“Đúng.”

“Kia ——” nàng nhất thời nghẹn lời, suy nghĩ một lát, mới nói: “Tổng công ty T biết không? Ký túc xá ta ở gần đó, nói cho ta biết đi như thế nào là đến nơi.”

“Chưa từng nghe qua.”

“Gi? !” Nàng thiếu chút nữa phát điên, tay nhỏ bé vịn về ống tay áo của hần, không tự giác đem nó nhả thành một đồng.

Đây là cái gì? Nàng mắt đầy nước liếc mắt một cái nhìn chần y phục của hần, thế này mới chú ý tới cảm giác ngay từ đầu liền thấy đây là một địa phương quái dị, thanh âm buồn bã nói: “Người mặc loại quần áo gì a~, thật quái lạ nga.” tay áo thật dài, áo choàng thật dài, bên hông còn đeo khối ngọc bội.

“Xiêm y của người mới là lạ!” Hần đưa mắt nhìn quần áo rách nát của nàng.

“Kính nhờ, đây là áo ngủ, có cái gì mà tò mò quái lạ.” Nàng nâng làn váy lên nói.

“Đây là áo sơ mi của ta a.” Hấn cũng nâng vạt áo choàng lên giới thiệu.

“Người cho là người là cổ nhân a! Đây là thế kỷ hai mươi mốt, còn mặc cái gì lan sam (*), rất giống diễn viên trong TV đi ra.” Nàng không khách khí trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái.

(*Lan sam: nội sam được khoác bên ngoài của nam nhân thời xưa)

Tả Kinh nghe vậy nhướn mày. “Còn quần áo trên người cô nương như bị rách nát.” Hừ lạnh một tiếng, “Giống dạng lỗ lỏ.” khẩu khí của nàng làm cho hấn giận dữ.

“Rách nát! ? Kính nhờ, đây là áo ngủ cao cấp, ta phải tiết kiệm mấy tháng trời tiền ăn mới đủ tiền mua nổi, mà người cư nhiên đem cực phẩm nói là rách nát? ! Đúng là không có mắt nhìn.”

“Áo rách quần mỏng.” Tả Kinh lạnh lùng mở miệng.

Bốn chữ này như sấm đánh trên đỉnh đầu, không chỉ có đánh rớt lễ phép của nàng, cũng đánh rớt dáng vẻ thực nữ của nàng. “Ta làm sao áo rách quần mỏng, người nhìn thấy ta lộ ngực hay là lộ mông ? !”

Phạm Dư Quỳnh hai tay chống hông, bất mãn nói tiếp: “Huống chi, hiện tại đang là mùa hè thừa tiên sinh! Mỗi ngày đều trên 30 độ, mặc giống người như bao kín không kê hở, không chết nóng mới là lạ!” nàng giống như súng máy nói một hơi.

Nàng hít sâu một hơi, trừng lớn mắt nhìn hấn

Tả Kinh có chút tim đập mạnh và loạn nhịp, con ngươi đen vốn bình tĩnh, nay lại lộ ra sắc thái kinh ngạc, đối với nàng như sư tử Hà Đông rống, phản ứng không biết như thế nào cho phải.

Một lát sau, Phạm Dư Quỳnh mới chậm rãi ở giữa con ngươi đen sâu thẳm của hấn mới tìm lại bình tĩnh, vì bốn chữ của hấn nói mới làm nàng mất bình tĩnh mà nổi điên.

Nàng mất tự nhiên bỏ qua một bên. “Thực xin lỗi...” lời giải thích khó thoát ra khỏi miệng.

“Không có việc gì.” Tả Kinh tuyệt không để ý, huống chi là hấn khơi mào lửa giận của nàng trước.

Rất kỳ quái, rõ ràng là trở về hỏi đường, như thế nào lại cùng hấn thảo luận chuyện quần áo? Phạm Dư Quỳnh thanh thanh yết hầu. “Ta nghĩ nơi này hấn là núi Dương Minh đi? Nói cho ta biết như thế nào mới xuống núi được! Tốt nhất có thể tránh đi rừng cây rậm rạp kia .” Nhớ tới tình cảnh xuyên qua phiến cây cối kia, nàng liền tứ chi không có chút khí lực nào.

“Núi Dương Minh?” Tả Kinh lặp lại danh từ xa lạ này

“Đúng, núi Dương Minh, ta cũng không hiểu được vì sao từ kỷ túc xá đến được nơi này, nhưng ta nghĩ hấn là liên quan đến gió, khả năng ngày đó gió quá lớn mới có thể đem ta thổi lên núi, tuy rằng lý do này thật khó tin, nhưng là tựa hồ không còn có giải thích nào tốt hơn.”

“Nơi này không phải núi Dương Minh.” Hấn bình tĩnh nói.

“Không phải?” Phạm Dư Quỳnh nhướn chặt mi, suy tư nghĩ xem vùng phụ cận gần ký túc xá còn có thể có núi cao nào khác không.

“Nơi này là núi Thái Bạch.”

“Núi Thái Bạch?” Ngô, tên rất quen thuộc, tựa hồ sách giáo khoa lịch sử có nói đến, nhớ rõ nó là ngọn núi cao nhất ở Tần Lĩnh sơn mạch, phía nam cố đô Trường An, khi đó chính là đang giảng về lịch sử thời chiến tranh loạn lạc của nhà Đường thế từ thịnh chuyển suy, Trường An từ đó liên tiếp chịu họa chiến tranh phá hư, từ từ tiêu điều rách nát ——

Chờ đã, sách giáo khoa lịch sử? Đường triều? Núi Thái Bạch?

Nghĩ đến đây, Phạm Dư Quỳnh hai má trắng bệch, phát ra một tiếng cười gượng, thật cẩn thận hỏi: “Người nói nơi này là núi Thái Bạch?” Núi Thái Bạch ở Trung Quốc đại lục!

“Đúng.”

“Không đúng! Ta hỏi lại một lần, người nghe rõ sau đó trả lời ta.” Phạm Dư Quỳnh hít sâu một hơi “Người nói nơi này là núi, Thái, Bạch?” Nàng một chữ một chữ chậm rãi nói, rất sợ Tả Kinh nghe lầm.

“Đúng vậy.” cô gái nhỏ này đang làm cái gì?

A, ha ha —— thật là nực cười, nàng tuyệt đối là nghe nhầm, nàng bệnh thật nghiêm trọng, nhất định là đã phát sốt.

Phạm Dư Quỳnh sắc mặt dần dần trở nên trắng bệch làm cho hắn có điểm lo lắng. “Người có khỏe không?”

“Tốt, tốt thật.” Ô... Mới là lạ, nàng một chút cũng không tốt.

Phạm Dư Quỳnh khuôn mặt khổ sở, mắt to lưng tròng nhìn thân trang phục khả nghi kia của hắn, đừng nói cho nàng rằng tình tiết trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng thật sự có trong cuộc sống này, bằng không nàng sẽ giết người.

“Tả Kinh, hiện tại là năm nào?” Đừng nói người không biết!

“Năm nào là sao?” vấn đề thật quái lạ.

“Niên hiệu a!”

“Năm thứ ba Vô Đức.”

Cáp, năm thứ ba Vô Đức, nàng nghe loáng thoáng thật nghiêm trọng.

“Tả Kinh, người có di động không? Cho ta mượn một chút.” Ô, đừng nói với nàng là không có a!

“Không có.” Di động là cái vật quý gì?

“Tả Kinh...” Bỗng nhiên, nàng hít sâu một hơi, nhìn nam nhân trước mắt, lặng im trong chốc lát, vạn phần đứng đắn trầm giọng nói: “Người có biết Từ Chí Ma không?” nàng hỏi về một danh nhân.

“Không biết.”

Thật tốt ột câu không biết, Phạm Dư Quỳnh khóc rất thương tâm.

“Từ Chí Ma là cừu nhân (*) của người sao?”

(*cừu nhân: người có mối thâm thù)

Nghe vậy, lệ rơi càng nhanh, cừu nhân? ! Từ Chí Ma là một thi nhân a~!

Phạm Dư Quỳnh thật giống như là bị Tả Kinh làm cho tức chết mà, lệ một giọt lại một giọt rơi xuống.

“Người có biết Đài Loan không? Ở đó giống như một hòn đảo bốn mùa như mùa xuân.”

“Không biết.”

Oa một tiếng, Phạm Dư Quỳnh gục vào trong lòng Tả Kinh. “Kia người biết cái gì?” Có biết Lý Uyên không?”

Thấy nàng nước mắt rơi như mưa, Tả Kinh không biết phải mở miệng an ủi ra sao, suy tư nửa ngày, thủy chung vẫn không mở miệng, chính là chỉ vỗ nhẹ lưng của nàng.

Vô Đức, Đường cao tổ —— Lý Uyên là nhân vật hào hùng nhất niên kỉ này.

Phạm Dư Quỳnh rút nước mắt, không hiểu chính mình vì sao chạy đến Đường triều.

Rất lâu sau đó, nàng mới dần dần ngừng rơi nước mắt.

“Tả Kinh...” Nàng thử muốn nói tình huống của mình.

“Cô dâu mới sáng sớm liền khó khăn chia lìa.” lời nói trên ghẹo của Trương bà bà đột ngột sáp nhập cùng hai người trong lúc đó.

“Buổi sớm an lành, bà bà.” Nàng chớp chớp mắt, quệt vội nước mắt, lộ ra nụ cười mỗi mét. Ngay cả bà bà cũng ăn mặc thực kỳ quái!

“A Mĩ, con vẫn là không muốn gọi một tiếng nương sao? Nương thật sự sẽ không bắt Đông Hùng nạp thiếp nữa, tha thứ cho nương được không?” Trương bà bà nguyên bản mặt đang tươi cười, nháy mắt buồn bã, nhanh nắm lấy hai vai Phạm Dư Quỳnh.

Phạm Dư Quỳnh miệng khó trả lời nói: “Bà bà, con không phải...”

“Còn không kêu một tiếng nương!” Tả Kinh ngầm đẩy nàng một phen, cắt ngang lời nói nàng muốn phủ nhận; rồi sau đó quay đầu đối với Trương bà bà nói: “A Mĩ thích nói đùa một chút cho vui, người đừng để ý, đừng khổ sở.”

“Dạ, đúng vậy, nương —— người đừng khổ sở, con là nói giỡn.” Phạm Dư Quỳnh nhìn thấy được ám chỉ, vội vàng lên tiếng sửa chữa.

Trương bà bà khổ sở lau lệ.”Thật sự?”

“Đương nhiên là thật, chẳng qua là nạp thiếp thôi, có cái gì đáng ngạc nhiên, con đã sớm không ngại. Người nói phải không? Đông Hùng.” Nàng bỏ qua một bên rung động trong lòng, thần sắc tự nhiên cười nói, phối hợp Tả Kinh an ủi bà bà trước mắt.

Trương bà bà mặt lộ vẻ nghi ngờ, suy tư về lời nói có trăm ngàn chỗ hở của Phạm Dư Quỳnh.

“Nga, ý tứ của A Mĩ là chuyện quá khứ cũng đừng nhắc lại nữa, chúng ta hiện nay không phải là rất tốt sao?” cô gái nhỏ này thật sự là hồ nháo, lộ ra dấu vết còn không biết, nếu A Mĩ thực không ngại sẽ không cần rời nhà trốn đi?

Trương bà bà vừa nghe lập tức mày giãn ra, lôi kéo tay Phạm Dư Quỳnh, thương yêu vô vô. “Được, được, chuyện quá khứ đừng đề cập đến nữa, đây mới là con dâu ngoan của ta, con ngoan.”

Phạm Dư Quỳnh cười gượng, trong lòng lại cảm thấy thật khổ sở.

Rơi vào trong thời không, thế nhưng nàng lại phải sắm vai nhân vật RPG (*).

(*nhân vật RPG : cái này là thuật ngữ game đại loại là một nhân vật bị người khác điều khiển)

“Đông Hùng a~, sau này con nên cố gắng hơn, bụng của A Mĩ phải dựa vào con đó.” Trương bà bà cười tùm tùm cổ vũ.

“Không vội.” Tả Kinh có chút xấu hổ nói.

“Tại sao lại không vội? Nương vội vã muốn ôm cháu nội rồi! Trương gia neo người, trăm ngàn không thể chặt đứt hương khói, vì đại cục con không thể để bất hiếu với tổ tông, con cũng biết điều đó mà.”

Giống như cách nửa thế kỷ, nàng mới nghe thấy Tả Kinh khàn khàn trả lời.

“Người xưa nói không luyện là vô dụng, đêm nay sẽ cố gắng, ừm—— ”

Phạm Dư Quỳnh vô lực cười gượng, a! Bọn họ là đang thảo luận làm như thế nào để cho nàng thụ thai sao?

Bà bà này tự xưng là nương của nàng, cùng nam nhân này sắm vai nhân vật trợ phụ của nàng, hưng trí bừng bừng thảo luận như thế nào làm cho nàng mang thai, mà nàng chỉ biết ở một bên im lặng lắng nghe.

Bị đẩy đến triều đại nhà Đường đã làm cho nàng không thể tiếp nhận rồi, mà nay... Như thế nào việc mang thai này, nàng lại bị đẩy trở thành người trong cuộc? Trước mắt hết thấy đã hoàn toàn không nằm trong dự liệu của nàng, bức đến cực điểm, nga! Không, tức giận nhất là nam nhân này thế nhưng mặt không chút thay đổi đáp ứng.

Nhìn tuần nhan của hần, sự tức giận trong đầu nàng bỗng dưng bị dập tắt

Theo biểu tình vừa rồi của hần chính là chỉ để ứng phó mà thôi, biến cũng chưa biến quá, giống như cùng nàng làm tình là làm chuyện rất thông khổ, nhẽ ra thông khổ là nàng mới đúng đi? Cùng một người không hề có cảm xúc dao động làm việc kia, thực giống như một cục hình a —— chờ, trong đầu nàng bỗng nhiên xuất hiện hình ảnh một đứa trẻ, mệt quá, mệt quá.

“Con có thể hiểu được nỗi khổ tâm của nương, là nương an tâm rồi...”

Ừ ừ ừ!

Là thanh âm gì? ! Phạm Dư Quỳnh đột nhiên hoàn hồn, trái phải nhìn xung quanh.

“Làm chi mà lại nhìn tôi như vậy?” làm gì mà nhìn nàng như vậy?

Ừ ừ ừ ừ...

Ách —— “Thật có lỗi, con đói bụng.” Mắt mặt a~, bụng kêu lớn như vậy.

“Đông Hùng, con đem một chậu nước tới cho A Mĩ rửa mặt đi, ta đi chuẩn bị đồ ăn sáng, lập tức có thể ăn.”
Trương bà bà cố nén cười, vội vàng xoay người đi ra ngoài.

-hết chương 2-

[1]: (*Giấc mộng Nam Kha: chỉ đời người như giấc mơ, phú quý quyền thế đều là hư ảo)

Giải thích thêm về giấc mộng nam Kha:

Trong tiếng Hán có một câu thành ngữ “Giấc mộng Nam Kha”, được dùng để hình dung cõi mộng hoặc một không tưởng không thể thực hiện được của một người nào đó. Thành ngữ này có nguồn gốc từ cuốn tiểu thuyết “Tiểu sử Nam Kha Thái Thú” của tác giả Lý Công Tá đời Đường Trung Quốc thế kỷ 9 công nguyên.

Một người tên Thuần Vu Phân, ngày thường thích uống rượu. Trong sân nhà ông có một cây hòe lớn rễ sâu cành rậm, một đêm giữa hè, trăng tỏ sao thưa, gió thổi hiu hiu, chỗ dưới cây hòe là một chỗ hóng mát tốt.

Vào ngày sinh nhật của Thuần Vu Phân, người thân và bạn bè đều đến chúc thọ, ông vui mừng quá, và uống nhiều chén rượu. Sau khi người thân và bạn bè về nhà, Thuần Vu Phân ngà ngà say hóng mát dưới cây hòe, bất giác ngủ quên.

Trong giấc mơ, nhận lời mời của hai sứ thần, Thuần Vu Phân bước vào một lỗ cây. Trong lỗ có thời tiết tốt đẹp, là một thế giới riêng biệt, có nước Đại Hòe. Lúc đó, kinh thành đang tổ chức cuộc thi lựa chọn quan chức, ông cũng đi đăng ký. Ông đã thi ba cuộc, viết văn rất suôn sẻ. Khi công bố kết quả cuộc thi, ông đứng đầu bảng. Tiếp theo nhà vua tổ chức thi đình. Nhà vua nhìn thấy Thuần Vu Phân vừa đẹp trai, vừa tài ba lỗi lạc, nên hết sức ưa thích, rồi chọn ông là trạng nguyên, và gả công chúa cho ông. Trạng nguyên trở thành phò mã, nhất thời việc này được truyền thành giai thoại ở kinh đô.

Sau khi lấy nhau, vợ chồng hết sức đầm ấm. Không lâu, Thuần Vu Phân được nhà vua cử đến quận Nam Kha làm thái thú. Thuần Vu Phân cố gắng làm việc và quý mến nhân dân, thường đến địa phận quận Nam Kha điều tra nghiên cứu, kiểm tra công tác của bộ hạ, công tác hành chính ở các địa phương đều rất liêm khiết và có trật tự, nhân dân địa phương hết sức khen ngợi. Ba mươi năm trôi qua, thành tích của Thuần Vu Phân đã nổi tiếng khắp toàn quốc, và ông đã có 7 con, 5 trai 2 gái, cuộc sống rất hạnh phúc. Nhà vua mấy lần muốn điều động Thuần Vu Phân về kinh thành đảm nhiệm chức vụ cao hơn, nhưng sau khi được biết, nhân dân địa phương kéo nhau lên phố, ngăn lại xe ngựa của thái thú, thỉnh cầu ông tiếp tục làm quan thái thú quận Nam Kha. Thuần Vu Phân cảm động trước sự yêu mến của nhân dân, đành phải lưu lại, và trình thư lên nhà vua giải thích rõ tình hình. Nhà vua rất vui mừng trước thành tích công tác chính trị của ông, và ban thưởng cho ông nhiều vàng bạc châu báu.

Một năm, nước Thiện La cử quân đội xâm phạm nước Đại Hòe, các tướng quân nước Đại Hòe thừa lệnh chặn đánh địch, bất ngờ bị đánh bại nhiều lần. Tin thua trận truyền tới kinh thành, nhà vua bị choáng, khẩn cấp triệu tập quan chức văn võ thương lượng cách đối phó. Nghe nói quân đội mình nhiều lần bị đánh bại ở tiền tuyến, địch hết sức mạnh mẽ đã tiến gần kinh thành, các đại thần sợ hãi đến nổi tái mặt, đại thần này nhìn đại thần kia, đành chịu bó tay.

Nhìn thấy thần sắc của đại thần, nhà vua hết sức tức giận và nói: “Nhà ngươi ngày thường ăn ngon ở nhàn, hưởng thụ hết vinh hoa phú quý, một khi nhà nước gặp khó khăn, nhà ngươi lại trở thành quả bầu không có mồm, hèn nhất khiếp trận, cần nhà ngươi có tác dụng gì?”

Tể tướng chợt nghĩ tới ông Thuần Vu Phân, thái thú quận Nam Kha có thành tích công tác xuất sắc, bèn giới thiệu với nhà vua. Nhà vua ra lệnh ngay, điều động Thuần Vu Phân điều khiển quân đội tinh nhuệ toàn quốc đánh địch.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của nhà vua, Thuận Vu Phân lập tức dẫn quân xuất chinh. Nhưng ông không biết gì về phép dùng binh, vừa giao chiến với quân địch, đã bị thua liểng xiểng, chiến sĩ và ngựa bị tổn thất nặng nề, ông xuyết nữa bị bắt. Được tin này, nhà vua hết sức thất vọng, ra lệnh truất bỏ mọi chức vụ của ông, giáng xuống làm bình dân, và đưa về quê. Thuận Vu Phân nghĩ tên tuổi anh hùng của mình bị phá hủy hoàn toàn, hết sức xấu hổ và tức giận, kêu một tiếng thật to, ông tỉnh dậy từ giấc mơ. Ông theo cỏi mộng đi tìm nước Đại Hoè, hóa ra dưới cây hòe có một lỗ con kiến, những kiến đang cư trú ở đó.

“Giấc mơ Nam Kha” có khi cũng chỉ đời người như giấc mơ, phú quý quyền thế đều là hư ảo.

3. Chương 3

Trời thật xanh, mây thật trắng.

Từng tia nắng chiếu rọi xuống mặt nước lấp lánh

Phạm Dư Quỳnh lãng ngốc nhìn khí trời tỏa xuống mặt nước đang bốc hơi.

Ôn tuyền? (*)

(*ôn tuyền: suối nước nóng)

Hai chữ này hiện lên trong đầu nàng, nàng toàn thân vô lực để cho Tả Kinh ôm xuống ngựa, chân chờ nhẹ chạm xuống nước suối, dòng nước ấm áp ôn hòa chứng minh cho phán đoán của nàng.

Đây là nguyên nhân hẳn không để ý đến ý nguyện của nàng, giục ngựa chạy như điên, chỉ vì muốn cho nàng tắm nước ấm! Thì ra nam nhân này cũng có điểm đáng yêu.

Nàng quay đầu lại nghĩ tìm kiếm thân ảnh to lớn kia, nhưng... Không có người!

“Tả Kinh người ở đâu?” Nàng kêu to.

“Bên trên thanh tre có tay nải đựng xiêm y để người mặc.” thanh âm của Tả Kinh không biết từ nơi nào phát ra.

Nàng trái xem phải xem, trừ bỏ một rừng cây lớn cùng một con hắc mã bên ngoài, thế nào cũng không thấy bóng dáng của hắn ở đâu

“Người ở đâu?”

“Ở ngoài mấy dặm.”

“Ở ngoài mấy dặm? ! Nhưng là ta nghe được thanh âm của người truyền đến “ Nàng cầm lấy cây tre. “Chắc hẳn là truyền âm ngàn dặm đi (*)” trong tiểu thuyết võ hiệp thực lưu hành môn võ này.

(*truyền âm ngàn dặm : giọng nói được truyền từ ngàn dặm tới vẫn nghe thấy)

Nàng cười cười, đột nhiên dừng lại, phát hiện chính mình thế nhưng còn có tâm tình nói giỡn, điều này đại biểu nàng bắt đầu chấp nhận chuyện này là sự thật sao?

“Xem như vậy đi.” Lại truyền đến những lời này.

A! Cư nhiên nàng giống như chó ngáp phải ruồi.

Quên đi, trước tắm rửa một cái đã! Cởi áo ngủ ra, nàng chậm rãi đi vào giữa suối nước, nhiệt khí làm ấm áp lòng của nàng, ổn định lại tâm tình đang hỗn loạn của nàng, thả lỏng thân mình mỗi một.

“Người chạy xa như vậy làm gì?” Nàng biết rõ còn có hỏi.

“Cô nương chưa xuất giá, là không thể tùy tiện để cho nam nhân nhìn thấy thân mình.”

“Ta đã bị cho là người đã có gia đình.” Phạm Dư Quỳnh xoa xoa tóc, cười thật lớn.

Tiếng nước rầm rầm, qua một hồi lâu, trong rừng cây mới lại truyền đến thanh âm.

“Đông Hùng là một người tốt, khi ở hai mươi tuổi cưới A Mĩ kém hẳn năm tuổi làm vợ, cuộc sống tuy rằng đơn giản, cũng là thuận hoà, thẳng đến ba năm trước đây, Trương bà bà vì A Mĩ chưa sinh ra đứa nhỏ mà sốt ruột, liền cùng A Mĩ thương lượng để cho Đông Hùng nạp thiếp, ai ngờ A Mĩ không thể chịu đựng được một chồng hai vợ, liền dứt khoát rời nhà bỏ đi. Sau khi Đông Hùng biết chân tướng sự tình, tức giận cãi nhau với Trương bà bà một trận, cách một ngày không nói một tiếng cũng thu thập hành lý bỏ đi.

“Cách một năm sau, hẳn mới nhờ người truyền tin cho Trương bà bà, nói hẳn muốn đi tìm ái thiếp trở về, không hề cường điệu tuyệt không nạp thiếp. Nhưng là, khi Đông Hùng rời đi mới được mấy ngày, Trương bà bà sốt ruột, đem người truyền tin nhận lầm là con mình...”

Phạm Dư Quỳnh hắt nước, nghe thấy trước hậu quả, cắt ngang lời nói của hẳn: “Người là cái người truyền tin kia?”

“Đúng.” Cô gái nhỏ này coi như thông minh.

“Người ở cùng bà bà đã bao lâu?”

“Hai năm.”

Thả lỏng thân mình xuống dòng nước trong, dòng nước ầm ập lướt qua sợi tóc cùng khuôn mặt, hai cánh tay khóa khóa trong mặt hồ.

Nàng biết hẳn không thích nói nhiều, nhưng không nghĩ tới hẳn tâm địa lại tốt bụng như vậy.

Ở thế kỷ hai mươi hai một có ai có thể làm như vậy được không? Nàng lắc đầu cười nhẹ, người khác sẽ làm như thế nào nàng là không rõ ràng lắm, nhưng ít ra nàng sẽ không làm như thế, không, là không nghĩ đến chứ đừng nói là chấp nhận như thế

Là người hiện đại không có tâm lòng đồng tình sao? Nàng nhún nhún vai, không có đáp án, giống như không lý giải được nàng vì sao lại chạy đến Đường triều.

Dù sao đã đến đây, đang ở đây, hiện tại quan trọng là nên như thế nào để trở lại thế kỷ hai mươi mốt.

Có lẽ, nàng nên tìm cơ hội vào ban đêm, trở lại trên thác nước lớn kia, kính nhờ người đi ngang qua đem nàng đẩy xuống, hoặc là bản thân nàng tự nhảy xuống, nói không chừng giây tiếp theo, nàng có thể được trở lại nằm ở giường lớn mềm mại của mình.

ừm, phương pháp này có thể có hiệu nghiệm, liền quyết định như vậy đi! Nàng một lần nữa dấy lên hy vọng, khoái trá nghịch nước, khó có thể được đến cổ đại một chuyến, trước thưởng thức, du ngoạn thêm rồi nói sau!

Nhưng là, dù sao cũng phải có chỗ để an thân đi! Nàng lau lại mặt. “Ta ở chỗ này chưa quen, người có thể để cho ta ở lại đó không? Đương nhiên, ta sẽ vào vai A Mĩ thật tốt.”

“Người hiện tại nghĩ lâm trận bỏ chạy cũng không được nữa rồi”.

“Phải không?” Kia thật sự là quá tốt, tìm được chỗ ở rồi! Nàng âm thầm cao hứng.

Sợi tóc ướt đầm dãn tại trước ngực, nàng vui sướng bơi trong ôn tuyền, nhìn sương khói chậm rãi bay lên, nghe gió núi thổi cành lá phát ra âm thanh sần sật, thật sự là một sự hưởng thụ lớn a!

Có lẽ ôn tuyền thực sự có công hiệu thả lỏng thể xác và tinh thần, xem —— nàng mới vừa rồi rất đau đầu, hiện tại nhưng lại thật ra rất sung sướng, miệng bất giác nhẹ ngâm nga một khúc nhạc, giai điệu duyên dáng theo gió quanh quẩn ở trong rừng.

Tả Kinh đang dựa mình vào thân cây, lắng nghe âm điệu thanh thúy dễ nghe, vẻ mặt thả lỏng khó có được.

Phạm Dư Quỳnh hưng trí ngẩng cao, một khúc xướng lên tiếp theo một khúc khác, thẳng đến đâu có chút choáng váng mới vịn phần không muốn, đứng dậy mặc quần áo.

Lấy ra bộ quần áo ở trong bọc quần áo, nàng cao hứng phấn chấn ướm thử trên người. Ân, bộ quần áo này thực vừa vặn thoải mái, còn có mùi hương tự nhiên, đây chắc là xiêm y của A Mĩ? Không nghĩ tới thân thể của nàng lại cùng A Mĩ không sai biệt lắm...

Nhưng là quần áo cũng có quá nhiều lớp đi! Quần áo người cổ đại đều rườm rà như vậy hay sao?

Nàng không khỏi đối với một khối quần áo nhũn mỳ. Nàng chỉ nhận được ra cái yếm cùng tiết khổ, những thứ khác đều không biết gọi như thế nào.

Vươn tay cầm cái yếm tuyết trắng lên, nàng cẩn thận nhìn nhìn, rồi sau đó bĩu môi. Kêu không ra tên không quan hệ, mặc được là tốt rồi.

Đem cái yếm buộc thắt nơ phía sau che khuất bộ ngực, sau đó rất nhanh mặc vào tiết khổ, tiếp theo mặc lên hai kiện áo, tiếp đến là váy dài, bên hông thắt dải lụa làm đai váy ... Hắc, đại công cáo thành.

“Tả Kinh, người mau ra đây.” Nàng cười khanh khách gọi.

Nghe vậy, hần chân nhanh một chút, thoải mái mà ở giữa cây cối bay vọt tới, thẳng nhìn thấy khối nhẹ của nước suối mới xoay người xuống, vững vàng đáp xuống đất.

“Người dọa người a~! Vút một tiếng từ trên trời giáng xuống.” Phạm Dư Quỳnh khiển trách nói, tay vỗ vỗ ngực. Thật không hiểu ai mới là bị dọa, trước mắt hình ảnh làm cho Tả Kinh không khỏi cứng đờ ở tại chỗ.

Phạm Dư Quỳnh sau khi tắm rửa sạch sẽ, trở nên thanh nhã tú lệ làm cho người ta không thể rời đi ánh mắt, hai gò má sau khi được rửa sạch trắng nõn đỏ bừng, bộ quần áo kia thật là giống làm ra để cho nàng, nếu không có cặp mắt to linh động kia của nàng, hần thật đúng là sẽ không nhận ra nàng!

“Cái này dùng để làm gì?” Nàng cầm một cái sa la, ở trước mắt hần tùy ý đưa qua đưa lại.

“Là cho người khoát lên trên vai.” Tả Kinh tiếp nhận sa la, đem nó quay quanh ở cánh tay nàng.

“Xem được không?” Nàng hướng về phía hần cười, hai tay nâng quần dài lên, ở trước mắt hần xoay vòng tròn vài cái, hai mắt hiện lên ý cười, làn váy theo vũ động của nàng tung bay, phảng phất như tiên tử hạ phàm lay động lòng người.

Trong nháy mắt, hần cơ hồ đã nghĩ như vậy.

“Có chỗ nào không đúng sao?” nhìn con người thâm trầm của hần, làm cho nàng chân tay luống cuống, đông sờ tây sờ. Tốt lắm a! Quần áo mặc không có phản cảm, có chút nhanh nhẹn, đẹp không tỳ vết, nếu là cứng rắn muốn khựng hoảng, đại khái chính là tóc của nàng vẫn không được dài cho lắm.

“Không.” Hết thấy đều tốt lắm, phải nói quá tốt. Tả Kinh nhếch môi, đi đến chỗ con ngựa, gợn gàng xoay người lên ngựa, sau thoải mái kéo nàng lên ngựa, đem nàng an trí ở trong lòng .

“Cần phải trở về.”

Lúc này Phạm Dư Quỳnh mới phát hiện, con ngựa là màu đen, đen nhánh trơn trượt, ôn thuần giống như có linh tính

Nàng yêu thích đưa tay vuốt ve lưng ngựa, hướng về phía hần cười hỏi: “Nó thật khá, tên gọi là gì?”

“Kim Ân.”

Tay nhỏ bé theo lông ngựa vuốt ve qua lại, lòng bàn tay có cảm giác hơi hơi rát, Kim Ân tựa hồ so với những con ngựa bình thường khác, có vẻ cao lớn cường tráng hơn.

“Ngồi vững.” Hần nói.

Ách, nàng buông bõm ngựa ra, sửa lại tư thế ngồi, ôm eo rắn chắc của Tả Kinh.

Tả Kinh cúi đầu, có chút giật mình nhìn đầu cúi thấp tựa vào trong lòng ngực của chính mình, vốn định muốn nàng đừng ngồi gần như vậy, nhưng bạc môi vừa mở lại thủy chung chưa nói được câu nào.

“Ta mặc như vậy khó coi sao?” tiếng tim đập thật mạnh vang ở bên tai nàng, không biết có phải hay không là nàng bị ảo giác, trong nháy mắt, tim của hần đập tựa hồ nhanh hơn.

“Rất đẹp.”

“Kim Ân đi đường có thanh âm, có phải hay không có thêm sát móng ngựa.” Hi, vừa rồi hấn khen ngợi nàng nha! Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ửng đỏ.

“Đúng.”

“Người nóng quá đi.” Ôm lấy đến thật thoải mái.

Nam nữ thụ thụ bất thân, kỳ thật nàng không nên ôm hấn, nhưng là hấn ý thức được chính mình cũng vòng hai tay cầm dây cương, thực tự nhiên liền như vậy ôm nàng ở trong lòng. Thẳng đến khi nghĩ như thế, mới phát hiện chính mình đang làm cái gì, nhưng là vẫn không nghĩ buông tay.

Tầm mắt của nàng dọc theo cánh tay nhìn lên, dừng lại ở yết hầu của hấn, kỳ thật hấn thực rắn chắc, không giống vẻ bề ngoài gầy yếu, ngay cả hương vị trên người cũng rất dễ chịu, còn có tay hấn cứng rắn, rất lớn, thực ấm áp, thời điểm vừa mới ngồi trên lưng ngựa, nàng liền cảm giác được.

Nhiệt độ kia, tựa như bàn ủi khắc ở trên tay, lái đi không được.

“Nhiệt độ cơ thể của người thật cao.” Nhiệt khí xuyên thấu qua bố y rơi vào lòng bàn tay của nàng.

Tả Kinh không trả lời, hai mắt nhìn thẳng đường phía trước, vững vàng không chế con ngựa.

Quái, nhìn thẳng hấn như thế này, nàng liền cảm thấy miệng khô, lưỡi khô, tim đập hỗn loạn.

“Ta rất khát.”

“Ta nghĩ người đã đói bụng.”

Đúng vậy! Nàng đói nghĩ một hơi ăn luôn hấn!

Ách! Nàng đang suy nghĩ cái gì a!

Như là bị ý nghĩ của chính mình dọa, nàng hoảng hốt vội vàng rút tay về, ai ngờ lực đạo quá mạnh, trọng tâm thân mình không xong, mất thăng bằng té ngựa.

Tả Kinh nhanh tay lẹ mắt đem nàng kéo lại vào trong lòng, khẩu khí không tốt nói: “Người đang làm cái gì? ! Như vậy rất nguy hiểm.”

“Sao?” Nàng sợ ý tưởng chợt lóe kia theo mối vừa rồi mà thoát ra.

“Rất nguy hiểm!” Hấn sắc mặt giận dữ.

“Ta biết rất nguy hiểm.” ý tưởng đáng sợ kia đương nhiên nguy hiểm, điều này có phải là đại biểu nàng có điểm thích hay không?

“Biết còn không ôm chặt lại!” Hấn nói.

Ôm chặt liền ôm chặt, xem mặt thối của hấn, giống như nàng thiếu hấn mấy trăm vạn vậy.

Vì thế, nàng ngoan ngoãn ôm chặt hấn, nhanh đến làm cho giữa hai người trong lúc đó không lưu lại một khe hở

Hoàn hảo nàng chính là “Có điểm” thích hấn, không phải “Phi thường” thích, thật sự là đáng lo mà ! Nàng cũng không nghĩ ở lại nơi này làm cổ nhân.

Xem nàng tựa hồ thực sợ hãi, mới vừa rồi hấn có phải hay không rất hung dữ?

Hấn không khỏi đưa một bàn tay lên xoa xoa đầu nhỏ của nàng, giống như đang an ủi, lại giống như giải thích.

Nàng bĩu nói: “Ta rất đói.”

“Nhanh sẽ về đến nhà”

Hấn mềm nhẹ vỗ vỗ nàng.

Làm như nàng là sủng vật a~, còn vỗ vỗ đầu, kia nàng có phải hay không học vài tiếng mèo kêu để làm nũng.

Nàng âm thầm xem thường. Không được, nàng không rõ nguyên do gì bị đẩy đến đây, tệ hơn còn trở thành nhân vật RPG, thế nhưng giờ lại muốn nàng học tiếng mèo kêu nữa sao.

Chán ghét, đều là do hấn làm hại.

Ánh trăng tròn tròn di chuyển về hướng tây, ánh trăng quanh co khúc khuỷu vào nhà.

Trong nhà gỗ nhỏ thật tĩnh lặng.

“Người đã ngủ chưa?” Phạm Dư Quỳnh bỗng đứng lên tiếng hỏi Tả Kinh đang ngồi ở bên cạnh bàn nghỉ ngơi.

Tả Kinh vẫn như cũ, đưa lưng về phía nàng, không nhúc nhích.

“Tả Kinh.” Nàng lại gọi.

Vẫn là một mảnh im lặng không tiếng động...

Phạm Dư Quỳnh xuống giường, đi đến gần cái bàn, rón ra rón rén ngồi vào trên chiếc ghế đối diện với hấn, tự tay rót lấy một chén trà ỉnh.

Oa, hấn ngồi cũng có thể ngủ được, thật sự là quá lợi hại.

Nước trà lạnh lạnh theo yết hầu xuống, làm giảm đi cảm giác toàn thân khô nóng của nàng

Nàng đặt chén mộc xuống, quang minh chính đại đánh giá hấn. Ở thế kỷ hai mươi mốt, tuần nam mĩ nữ nhiều vô cùng, nhưng là nàng chưa thấy qua ai đẹp hơn hấn, lông mi kia thật dài, cái mũi cao thẳng, cằm tròn bóng, cùng đôi môi mỏng manh như cánh hoa... nhìn thẳng hấn như thế này, nàng liền lại bắt đầu cảm thấy miệng khô lưỡi khô. Uống thêm một ngụm trà, tầm mắt ở hấn trên người lưu chuyển vài vòng, cuối cùng dừng lại ở trên đôi mắt của hấn. Người của hấn rõ ràng không giống như vẻ bề ngoài vô tình, lại luôn bày ra khuôn mặt lãnh khốc, cặp ánh mắt đẹp kia lại không mang theo độ ấm.

Nhìn chằm chằm một hồi lâu, nàng có điểm mệt mỏi, dụi dụi mắt, miến cưỡng nằm úp sấp ở trên mặt bàn, tự nhiên tiến vào giấc ngủ...

Ngoài cửa sổ gió đêm thổi tới, mang theo một chút cảm giác mát, Tả Kinh không tiếng động mở mắt ra, vẻ mặt phức tạp chăm chú nhìn nàng.

Kỳ thật hấn vẫn chưa ngủ, cho dù có thì đã ở lúc nàng đứng dậy nháy mắt tỉnh.

Cảm giác được nàng đang nhìn hấn, không kiên nhẫn gì nhìn thẳng theo dõi hấn, nhưng hấn cũng không lên tiếng ngăn lại, chính là bất động thanh sắc cảm thụ ánh mắt có độ ấm kia của nàng.

Nàng thật sự rất quái lạ, bất luận là quần áo lúc trước, và hành vi cử chỉ, liền ngay cả trong lời nói cũng thực khó hiểu

Nú Dương Minh? Di động? Đài Loan?

Hấn thật sự chưa từng nghe qua, nhưng nàng lại khóc lóc như ruột gan đứt từng khúc, những thứ kia rất trọng yếu sao?

Mây kiếm khẽ nhíu lại, nhìn dung nhan của nàng giống trẻ con ở mặt bàn không hề phòng bị ngủ.

Nàng hấn một cô nhi đi! Hấn đoán như vậy.

Một cỗ thương tiếc chưa bao giờ tồn tại ở trong lòng hấn bỗng dâng lên, rất nhanh tựa như sáng nay nàng ôm hấn, mà hấn không thể phát ra cự tuyệt, cỗ cảm giác bị động này thật xa lạ.

Trong lúc ngủ mơ, người nàng vì lạnh mà rụt lui thân mình.

Tả Kinh mềm nhẹ đem nàng ôm trở lại giường gỗ, thay nàng đắp chăn.

Phạm Dư Quỳnh...

Hắn nhẹ gọi tên của nàng, một lần lại một lần, giống như muốn khắc thật sâu vào trong nội tâm.

Có một cỗ cảm xúc dao động không hiểu bỗng dưng dâng lên, hắn cúi đầu hôn lên trán của nàng.

Bạc môi mới hạ xuống trán, liền ý thức được chính mình đang làm cái gì, hắn thở hắt vì kinh ngạc, vội vàng thối lui.

Ánh mắt của hắn phức tạp làm cho người ta đoán không ra hắn giờ phút này đang nghĩ gì, đột nhiên hắn nghiêm mặt, xoay người rời đi.

Ngoài phòng mặt trời đã lên cao.

Phạm Dư Quý xắn ống tay áo cao tới khuỷu tay, cẩn thận rửa rau xanh.

Phía sau phòng nhỏ có một vườn rau, lão bà bà gieo trồng các loại rau dưa, trừ bỏ phần để làm thức ăn cho gia đình ra, dư thừa còn có thể đem bán lấy tiền.

Nàng lau đi mồ hôi trên trán, đem nước rửa rau đổ đi, phân thần liếc mắt nhìn một bên, không khỏi ở trong lòng thở dài.

Hắn thật sự thực không thích hợp! Tuy rằng vẫn là biểu tình lãnh khốc kia, nhưng là nàng lại cảm thấy không thích hợp.

Từ lúc nàng rời giường, hắn chưa có biểu hiện sắc mặt hòa nhã với nàng, đương nhiên sắc mặt hòa nhã không phải chỉ là nhìn nàng mỉm cười. Mà cái loại cảm giác này thực đậm, đậm đến cơ hồ không cảm giác có cảm xúc dao động, chính là... Ai, nên nói như thế nào đây?

Tỷ như, lúc trước nàng rơi lệ, hắn không nói chuyện, nhưng là động tác an ủi cũng rất ôn nhu; còn có khi nàng cười to, miệng hắn không nhúc nhích, nhưng là con ngươi thâm thúy kia lại chột lóe chột lóe, ẩn ẩn hiện ra ý cười.

Nhưng là hiện tại như thế nào?

Xem hắn mạnh mẽ mức nước, môi nhếch lên, có vẻ cương nghị lại nghiêm túc.

Nàng hít sâu một hơi, nhin không được mở miệng: “Người đang đang tức giận gì có phải không?”

“Không có.” thân ảnh mức nước cứng đờ.

“Không giống.” Nàng nói.

Hắn ngừng động tác, mang theo xô nước đến chỗ chuồng ngựa, không quan tâm đến nàng nữa.

Trong chốc lát sau, liền nghe thấy thanh âm tiếng nước dội ầm ầm, cùng với tiếng vó ngựa giẫm chận tại chỗ của Kim Ân, nàng rầu rĩ nhìn chuồng ngựa, không xác định được hắn có phải hay không đang tức giận.

Có điểm phiền, nàng cầm rổ đựng đồ ăn lên đi đến thềm nhà, dùng sức ném xuống, giống như đang phát tiết.

Nếu hắn không nghĩ cùng nàng nói chuyện thì quên đi!

“Nương, đồ ăn đã rửa sạch rồi, đều ở chỗ này.” Nói xong liền muốn đi ra ngoài.

“Chờ.” Trương bà bà từ phòng bếp nhô đầu ra.”Giúp nương kêu Đông Hùng vào đây.”

Phạm Dư Quý vẻ mặt tối xầm. “Con có thể hỗ trợ a~” Nàng hiện tại không nghĩ tới gần nam nhân giống khối băng kia

“Nương nhóm lửa không cháy.”

Nhóm lửa có gì khó. Nàng ngồi xổm trước bếp, nhìn củi gỗ bên trong lò bếp, tay nhỏ bé duỗi ra. “Đưa cho con cái bật lửa.” Sau đó cứng đờ. Ngụ ngốc, chỗ này làm gì có cái bật lửa.

“Con nghĩ... Vẫn là để cho Đông Hùng làm thì tốt hơn.” Phạm Dư Quý khước miệng nhếch lên, ừ ừ đi ra ngoài. Đi vào trước chuồng ngựa, nàng đối với bóng dáng của Tả Kinh hô to: “Bà bà tìm người.”

Nghe vậy, hắn buông vật gì đó ở trong tay ra, mặt không chút thay đổi đi qua nàng, cứ như là nàng không tồn tại.

Phạm Dư Quỳnh lẳng lặng đứng ở tại chỗ, dùng khước mắt ngăn hắn. Nàng không thích loại cảm giác này, xa cách làm cho người ta khó chịu, cho dù tùy tiện trả lời một cái cũng tốt hơn không nói lời nào a!

Trong chốc lát sau, Tả Kinh mặt mũi lấm liệt quay lại chuồng ngựa.

Phạm Dư Quỳnh chịu không nổi xoay người muốn đi.

“Đi đâu?” Hắn rút cục đã mở miệng.

“Tùy tiện, đỡ phải làm phiền đến người.” Nàng hướng trong rừng cây đi, dùng sức đạp bước, buồn muốn chết, nàng cần hít thở không khí.

“Trong rừng cây có rất nhiều dã thú, nếu người không sợ có thể đi xa hơn một chút.” Hắn châm chọc nhắc nhở.

Cước bộ phía trước đột nhiên dừng lại, hai ba giây sau, nàng thẳng hướng đến trước mặt của hắn.

“Ta đã làm gì chọc tới người? Biết rõ nguy hiểm còn bảo ta đi xa một chút, người sẽ không giữ chặt ta sao?” Một cổ cơn tức dâng lên, nàng chỉ vào trong ngực hắn nói.

“Ta là nhắc nhở người.” Hắn bình thản mở miệng.

“Nhắc nhở là đủ rồi sao?” Nàng chống thất lưng, bắt đầu biểu hiện sự tức giận. “Ta muốn người giữ chặt ta —— chờ một chút, ngày hôm qua khi ta rời đi, người tại sao không nói với ta là có dã thú?” Hại nàng còn không biết sống chết ở trong rừng cây đi tới đi lui.

“Đã quên.”

“Thật hay ột câu đã quên! Thật đáng ghét, ta nhớ ra rồi, ngày đó khi ta rơi xuống nước, người còn đem ta một người để tại ở trong rừng cây.” Nàng thanh âm thét chói tai, nghĩ lại chuyện cũ

Tả Kinh liếc mắt một cái, thú vị nhìn nàng.

“Nói chuyện a!” Nàng muốn chinh hắn một chút.

“Người có bị thương sao?”

“Không có.”

“Có thiếu khối thịt?”

“Đương nhiên không có.”

“Kia, không phải vẫn tốt sao!” Tâm tình của hắn bỗng nhiên chuyển tốt, nhặt lên bàn chải, ung dung chải vuốt bờm ngựa.

“Người ——” nàng nói không nên lời, chỉ biết dậm chân.

“Giúp ta mang xô nước đến.” Hắn nói.

“Người tự chính mình mang a!” Nàng liếc mắt nhìn hắn một cái, mặc dù nói như vậy, vẫn thùng thùng chạy đi mang xô nước tiến vào.

Oa thiệt nặng, nặng chết a! Nàng xách xô nước người ngã bên trái lại nghiêng bên phải, nước đều tràn ra hơn phân nửa.

Sau khi hắn nhìn thấy, hảo tâm đưa tay tiếp nhận, chế nhạo nói: “Chưa ăn cơm a~.”

“Đúng vậy, chính là đang chờ người đút cơm cho ta, ‘tướng công.’” Hừ, dám giấu cợt nàng, chuyện phía trước đều còn chưa có cùng hắn tính rõ ràng.

Nghe vậy, Tả Kinh quay đầu tiếp tục tắm cho Kim Ân.

Đáng ghét —— lại thể hiện bộ dáng kia. “Làm chi không để ý tới ta?” Nàng nhú mi bắt được lấy tay phải đang cầm bàn chải của hắn.

Hắn không chuyển mắt nhìn nàng, tay trái tiếp nhận bàn chải tiếp tục chải vuốt lông ngựa.

Tầm mắt của nàng theo động tác cao thấp di động của hắn, một chút nâng lên lại hạ xuống... Tròng mắt quay tròn theo bàn chải chuyển qua tuần nhan của hắn, sau một lúc lâu, nàng nheo lại con ngươi; kiễng mũi chân lên để đứng sát vào hắn.

Nga! Nam nhân này lại ngược ngùng, da mặt đều đỏ cả lên.

“Người thực nóng sao?” Nàng cầm bàn tay to ấm áp của hắn áp vào trên khuôn mặt của mình. Không biết vì sao, nàng chính là nghĩ muốn trêu đùa hắn, muốn nhìn bộ dáng thẹn thùng của hắn, quả nhiên trên khuôn mặt kia bắt đầu đỏ lên.

“Có điểm.” Hắn rút tay về, đồng thời lui từng bước, tạo ra khoảng cách giữa hai người.

“Ta cũng hiểu được có điểm nóng.” Nàng giả ngu ngơ, nhìn hắn trong chốc lát, đột nhiên hỏi: “Người cưới vợ chưa?” Hỏi xong, nàng liền ngây người, bị vấn đề của chính mình dọa.

Tả Kinh chải lông ngựa, động tác cứng ngắc, hai mắt tối tăm sâu xa khó hiểu.

“Không có.”

Nghe vậy, tinh thần của nàng có điểm cao hứng, thì thào nói câu: “Ta thích người.”

Tả Kinh nghe vậy chấn động. “Cái gì?”

Nàng nuốt nước bọt, trong nháy mắt lý trí được khôi phục. “Không có, ta nói ta thích ngựa.”

“Ngựa? !” Hắn nghi ngờ lặp lại .

“Đúng vậy, ngựa.”

Mặt hắn phát lạnh, cắn răng cả giận nói: “Tốt nhất là ngựa!”

Nhìn thấy bộ dáng phẫn nộ khó có được của hắn, nàng nhưng tâm tình lại cảm thấy tốt, nghĩ ca hát, giờ khắc này, nàng biết chính mình thật sự thích hắn.

4. Chương 4

Gió nổi lên.

Phạm Dư Quỳnh vén mái tóc được thả tự nhiên, yên lặng nhìn mây trôi trên bầu trời, cước bộ không ngừng tiếp tục đi về phía trước, thẳng đến cuối.

Một trận gió lớn theo vách núi thổi tới, nàng đứng vững thân mình, mặc cho quần áo tung bay, hưởng thụ loại cảm giác vui sướng này. Nơi này là vài ngày trước trong lúc vô tình nàng phát hiện ra, tầm nhìn rất tốt, chỉ cần đứng đây là có thể nhìn bao quát được tất cả cảnh đẹp xung quanh.

Mỗi khi nàng có phiền não sẽ tới chỗ này, đem những suy nghĩ rối rắm trở lại trật tự rõ ràng.

Gió thổi qua bên tai, nàng cúi đầu nhìn xuống phía dưới vực sâu không thấy đáy

Nếu từ nơi này nhảy xuống, có thể hay không sẽ trở lại thế kỷ hai mươi mốt?

Nàng lại lên phía trước vài bước, đánh giá tính toán khả năng, nếu không... Nhất định phải chết.

Ý niệm này chợt lóe lên ở trong đầu, nàng hai tay ôm toàn thân co rụt người lại, nghĩ ——

Mấy ngày nay nàng giống như người bị thôi miên, không ngừng quan sát đến nhất cử nhất động của Tả Kinh, thường thường nhìn nhìn, ngây ngốc thưởng thức dung mạo tuyệt mỹ của hắn.

Có đôi khi, ái mộ trong lòng không cẩn thận phát ra tiếng khen ngợi.

Ta thích người.

Trong tai quanh quẩn câu nói kia, nàng than nhẹ một tiếng, hai tay vỗ vỗ đầu, không thể tin được đó là nàng nói, nhưng là sự thật xảy ra trước mắt, nàng xác thực đã nói câu đó a!

Ta thích người.

Câm mồm!

Không được, còn như vậy nữa, nàng sẽ luyến tiếc không rời đi được.

Nàng phải đi về, trước khi còn chưa yêu thương hẳn, nàng phải nhanh chóng quay lại thế kỷ hai mươi mốt

Chân lại tiến lên thêm một bước, nhìn đáy vực tối đen như mực.

Lại từng bước, nàng liền ngã xuống ...

“Người muốn làm gì?” Tả Kinh chặn ngang ôm lấy nàng, tức giận hỏi.

Nàng hoàn hồn, hoảng hốt nở nụ cười. “Không có.”

Hắn không tin. “Người mới vừa rồi rõ ràng muốn đi thẳng về phía trước.” Nếu không phải hắn đúng lúc ôm lấy nàng, nàng sẽ ngã xuống !

Nàng vẫn là lắc đầu. “Không có a!” Vẻ mặt vô tội.

“Ngã xuống sẽ chết đó.” Hắn vẻ mặt tối tăm nói.

“Ta biết a~.” Nàng thực tự nhiên ôm lấy cổ hắn, suy tư nghĩ từ khi nào động tác này đã trở nên tự nhiên như thế?

“Đừng làm cho ta nhìn thấy người đứng ở chỗ này nữa.” Mới vừa rồi tim của hắn thiếu chút nữa ngừng đập

“Được.” Nàng an ổn bị hắn ôm vào trong ngực, chớp mũi ngửi được cổ hương vị quen thuộc kia

Lập tức, thế kỷ hai mươi mốt trở nên thực xa xôi, nàng bắt đầu hoài nghi chính mình thật sự có thể rời đi nơi này hay không, một ngày mà không có hắn ...

Ngoài cửa sổ từng hạt mưa rơi xuống, giọt mưa đánh vào trong mái hiên, phát ra tiếng vang tích táp, Phạm Dư Quỳnh nằm ở trên giường nặng nề ngủ, gương mặt có chút đắm chiêu

Nàng nói dối! Nàng rõ ràng muốn nhảy xuống sườn núi.

Tư thái kia của nàng kiên quyết không giống như đang nói cười, bộ dáng bình tĩnh kia càng làm cho hắn sợ hãi, giống như rất rõ ràng bản thân nàng đang muốn làm cái gì.

Lần đầu tiên trong cuộc đời hắn sợ hãi run run, trên mặt hắn sự hoảng hốt chợt lóe lên rồi biến mất, giống như nàng không thuộc về nơi này, tùy thời cơ sẽ rời đi, vĩnh viễn đi ra khỏi cuộc đời hắn.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, sốt ruột nghĩ muốn xác nhận sự tồn tại của nàng, muốn hỏi nàng vì sao có ý niệm rời bỏ cuộc sống ở trong đầu...

Có một lần kinh nghiệm, lần thứ hai liền trở nên thực dễ dàng, hắn nội tâm không hề giây giụa hôn nàng, hai thân thể dính sát vào nhau, cảm thụ nhiệt độ cơ thể của nàng.

Hắn quá để ý nàng, một cô để ý đã quá sâu sắc nằm ngoài phạm vi khống chế của hắn

Trong lúc ngủ mơ, nàng khẽ bầm một tiếng, vươn tay ôm lấy hắn; hắn cả kinh, muốn thối lui, nhưng môi như cánh hoa lại bị nàng mở miệng cắn cắn.

“Tả Kinh...” môi nàng dán vào môi hắn nỉ non.

Nàng ở trong mộng gọi tên của hắn, điều này có phải là đại biểu cho nàng có để ý hắn?

Hắn rút thân về, đi đến bên cửa sổ, màu xanh của cây cối tràn ngập toàn bộ trong rừng, trong màn đêm tối đen, lộ ra hơi thở lạnh như băng.

Nàng thường xuyên nhìn hắn, hắn biết bởi vì hắn cũng thường xuyên như thế.

Chậm rãi, hắn bắt đầu hiểu nàng.

Khi nàng có những vấn đề muốn hỏi, nàng có thói quen nhíu mày, coi như có rất nhiều vấn đề nan giải; khi cao hứng nàng sẽ cười ha ha, hoàn toàn không thể hiện một bộ dáng rụt rè; thậm chí, khi nàng mặt đỏ bừng, là phi thường muốn thoát khỏi tình huống ngượng ngùng, hoặc là chân tay luống cuống nói năng lung tung

Nhớ tới tất cả thái độ, bộ dáng của nàng, môi mỏng của Tả Kinh nở một nụ cười, cúi đầu nặng nề phát ra tiếng thở dài.

Hắn cũng không cho rằng chính mình thích cười, trên thực tế đã từ lâu rồi hắn không cười ra tiếng, nhưng là mấy ngày nay hắn liên tục xúc động cười, cười đến không hiểu vì sao mình cười.

Mưa to đánh vào trong phòng tạo ra âm thanh thùng thùng rung động, hắn đóng cửa sổ gỗ lại để cho gió không tạt được nước mưa vào trong phòng.

“Tả Kinh, người ở đâu ?” Nàng ngồi dậy vẫn còn buồn ngủ, nhìn bốn phía tối đen như mực, vươn tay sờ soạng.

Hắn không trả lời, không tiếng động ngồi ở mép giường, lau đi mồ hôi trên trán nàng.

Bàn tay ấm áp đặt trên trán trấn an bất an trong tâm của nàng. “Người nửa đêm không ngủ còn làm gì?”

“Nhìn người.” Hắn chỉ nói hai chữ này .

Trong bóng đêm, nàng thấy không rõ lắm vẻ mặt của hắn, chỉ nghe thấy tiếng mưa to.

Thanh âm kia giống bài hát ru con, đi vào trong lòng của nàng, nàng nắm bàn tay Tả Kinh, mờ mịt nhắm mắt lại. “Người ngủ không được?”

“Đúng.”

Nàng co rụt lại vào góc trong, xốc chăn lên, kéo hắn. “Giường này rất lớn, người đi lên cùng nhau ngủ đi.” Nói xong, cơn buồn ngủ bỗng bay mất không còn dấu vết

“Trời ạ” nàng còn nói những lời ngu xuẩn này, hắn nhất định sẽ cho rằng nàng là nữ nhân không đứng đắn. Phạm Dư Quý hắng giọng, lên tiếng muốn giải thích. “Ta muốn nói—— “

“Được.” Hắn cởi bỏ ngoại sam ra, lên giường.

Một chữ cuối cùng, bị câu trả lời “Được” của hắn đánh quay trở lại trong bụng.

Nàng không có nghe sai đi! Hắn khẽ nhếch miệng, động tác cởi giày ngồi lên trên giường làm rất nhanh.

“Người không ngủ sao?” Hắn hỏi.

Nàng có thể cảm giác được tai của mình đang đỏ lên, may mà trong phòng tối làm cho người ta nhìn không thấy. “Ngủ, đương nhiên muốn ngủ.” Nói xong, nàng vội vàng nằm xuống, đem mặt vùi vào bên trong chăn.

Hắn chống đầu, ở bên cạnh nàng nằm xuống, khóe môi nhếch lên một nụ cười. “Không khí bên trong so sánh được với ở ngoài không?”

“Không tốt, đều là carbon dioxide.(*)” Nàng kéo chăn xuống, lộ ra đôi mắt to đen lúng liếng .

(*carbon dioxide:CO₂ Là lượng khí thải ra môi trường)

Vốn nghĩ nhìn lên hắn, nhưng trông mắt vừa mới đảo liền đã bị che lại.

Hắn sau khi vươn tay kéo một góc chăn của nàng, liền xoay người nằm xuống.

Nguyên bản coi như giường gỗ đang rộng rãi, sau khi Tả Kinh nằm xuống có hơi chật, đầu vai hai người chạm vào nhau, nhiệt khí xuyên thấu qua vải dệt truyền lại cho lẫn nhau.

“Ta vốn định sửa lại gian phòng nhỏ, bởi vì nam nữ thụ thụ bất thân.” Hấn mở miệng đánh vỡ yên lặng. “Nhưng ý tưởng này là ngay từ đầu không thể thực hiện được.” Như bây giờ rất tốt.

“Cho dù là vì cái gì, bà bà chắc chắn không đồng ý cho chúng ta phân phòng ngủ.” Cho tới bây giờ, Trương bà bà vẫn giữ chủ ý trong lòng.

Có nhiều lúc nàng bất đắc dĩ hai mắt tròn trắng, đối mặt với ánh mắt tràn ngập hy vọng của Trương bà bà, nàng liền hận không thể giống như gà mái đẻ trứng, sinh ra đứa con trai cho lão bà bà vui đùa chăm bẵm.

Bây giờ nàng rốt cục hiểu được áp lực mà A Mĩ gánh lớn đến như thế nào. “Người thử nói xem, bà bà có thể hay không, đêm hôm khuya khoắt không ngủ được, đứng ở cửa nghe trộm chúng ta có hay không cố gắng sinh đứa nhỏ?”

“Hôm nay không có.”

“Ý của người là ——” nàng tay nhỏ bé chỉ vào cửa gỗ, không thể tin tưởng lớn mắt.

Hấn gật đầu, con người đen thâm thúy lóe lưu quang.

“Không thể nào? !” Nàng ôm đầu, vẻ mặt ỉu xiu.

Hấn lại lần nữa gật đầu, nở nụ cười. “Rất phiền não phải không?”

“Vô nghĩa!” Có ai thích mình bị giám thị đâu cơ chứ.

“Cứ giống như trước kia người chưa biết đi, như vậy không phải vẫn tốt sao?”

“Này không giống.” Nàng liếc nhìn hấn liếc một cái, lại nói: “Trước người vì sao không nói?”

“Người không có hỏi.”

Lại là đáp án này, nàng sớm đoán được hấn sẽ nói như vậy.

“Nói không chừng A Mĩ cũng phát hiện.” Cho nên mới chịu không nổi rời nhà trốn đi.

“Có thể.”

“Khó trách bọn hấn sinh không ra đứa nhỏ, có người ở ngoài cửa nghe lén, cho dù đại ‘tính thú’ có nổi lên cũng sẽ bị giảm nhẹ, kia thật không thú vị a!” cứ nghĩ đến liền đau đầu.

“Lời này trước mặt người ở bên ngoài không thể nói ra.” Hấn nhíu mày, lo lắng nói...

“Người yên tâm ta không phải người không biết suy nghĩ.”

Hấn nghĩ nghĩ nói: “Người mấy tuổi?”

“Hai mươi mốt.”

“Đã hứa hôn với ai chưa?” về lý ở tuổi này nên đã là nương của vài đứa nhỏ, cũng không biết vì sao, trong lòng hấn lại hy vọng nàng chưa có.

Hấn là muốn hỏi nàng đã lập gia đình chưa sao? Kính nhờ, nàng thoát nhìn thực già sao? Nàng mới hai mươi mốt tuổi nha, cũng không phải ba mươi mốt tuổi.

“Không có.” Nàng lạnh nhạt nói, dùng khóe mắt lạnh băng ngạo nghễ nhìn hấn, nếu hấn hỏi vì cái gì, nàng xác định vững chắc sẽ đá hấn xuống giường. “Vì cái gì?”

Hấn hỏi, tốt, tốt lắm, phi thường tốt. Nàng chân to vừa nhấc, chuẩn bị hướng móng hấn đá

“Người nâng chân lên làm cái gì?” Hấn thoải mái bắt được chân đang rục rịch kia của nàng.

“Không có việc gì, lâu lắm không nhúc nhích, duỗi thân một chút cho thoải mái gân cốt.”

“Phải không?” Hấn nheo mắt lại, tiến sát vào nàng.

“Đúng vậy, phiền toái người thả chân ta ra.” Nàng tay chỉ vào chân bị hấn nâng lên. Ông trời, đều nhanh đau muốn chết, còn phải bày ra một bộ dáng đờ đờ sát khí.

“Ta là đang giúp người duỗi thân thoải mái gân cốt, thư thông đường máu.” Hấn dùng một chút lực, nàng đau a một tiếng, nháy mắt gân cốt có cảm giác thoải mái.

“Đủ, đã thoải mái hơn.” Nàng mạo hiểm giật lại, cố giữ vững trấn định, muốn vùng thoát ra khỏi tay hấn mà không được.

“Đừng sợ, tại hạ hiểu một chút về y thuật.” Hấn tay phản kích lại kéo lấy nàng, động tác thuần thục đè ép các đốt ngón tay cứng ngắc của nàng.

“A” liên tục vài âm thanh, nàng đau đến rơi lệ. “Không, không cần.” nàng lắc đầu, sợi tóc rối tung, giọng run run nói.

Môi mỏng cong lên thành một hình vòng cung thật đẹp, Tả Kinh cúi xuống ở bên tai nàng nói nhỏ: “Nghĩ đá ta, luyện thêm vài năm nữa đi !

Ác ma! Hấn sớm đã biết rằng nàng muốn đá hấn còn... Còn... A —— a a ——

Má ơi! Xương cốt của nàng, chân của nàng ... Cứu mạng a!

Sáng sớm hôm sau, nàng một đôi mắt như mắt gấu mèo xuất hiện ở đại sảnh.

“Buổi sớm tốt lành, nương.”

“Sớm.” Trương bà bà che miệng cười trộm.

Vẻ tươi cười kia thật quái lạ và tà ác, Trương bà bà chắc lại đang nghĩ sai lệch

Cũng khó trách, tối hôm qua nàng kêu thê thảm như vậy, trong chốc lát cầu Tả Kinh tha thứ nàng, một lát vội vàng kêu cứu mạng, người ở bên ngoài nghe tới thật sự sẽ nghĩ đến việc kia.

“Con a~, tối hôm qua biểu hiện của con thật tốt, cần phải không ngừng cố gắng hơn.” Trương bà đối với Tả Kinh vừa trở về nói, vừa nói còn vỗ vỗ lên đầu vai hấn, giống như thực vừa lòng.

“Làm sao.” Hấn cười nói, vẻ mặt có ý tứ chỉ nhìn Phạm Dư Quý.

Nàng vẻ mặt nhăn nhó như gặp trở ngại. Kính nhờ, nàng bước đi còn không thẳng, bọn họ ở đằng kia nói chuyện phiếm, cũng bắt quá nên đến giúp nàng một phen.

Quên đi, cầu người không bằng cầu mình, nàng hít sâu một hơi, chống đỡ thất lưng.

“Đau quá —— thất lưng của ta a~, đau đau đau đau đau...”

Đau quá! trong mắt của nàng hàm chứa đầy nước mắt, ở trong lòng đau mắng Tả Kinh, hấn đúng là sói khoác da cừu, tốt nhất đừng để bị nàng bắt được đuôi hấn, bằng không nhất định hấn phải đẹp mặt!

“Rất đau hay sao?” Hấn hỏi, trong lời nói còn mang theo ý cười

“Vô nghĩa.” Rất giống như gân cốt bị chặt đứt.

“Lần sau sẽ không đau như thế nữa .”

Ý tứ của hấn là còn có lần sau sao?

“A, buồn cười, lần sau người tìm người khác chơi đùa với người, thứ cho ta không thể phụng bồi.” Nàng thưởng hấn một cái nhìn xem thường.

“Trừ bỏ đau nhức bên ngoài, hấn là thực thoải mái mới đúng đi?” Hấn lời nói có ý tứ.

Phạm Dư Quý uống trà, một đôi mắt to linh hoạt thẳng tắp nhìn Tả Kinh, xác thực bỏ qua một bên không nói về chuyện đau nhức, sau khi bị hấn lộng hành như vậy, thật sự còn cử động thoải mái, nhưng nếu nàng thừa nhận, coi như hết!

“Đúng, đúng vậy! A Mĩ, hấn là... Là... Thực thư thái, thoải mái, loại sự tình này... Không phải là có chuyện đau như vậy thôi —— hơn nữa Đông Hùng không tìm con, thì tìm ai đây?” Trương bà bà mặt đỏ bừng, nói được đứt quãng.

Chết tiệt, Trương bà bà có phải hay không là đang hiểu lầm Là đang nói nàng đóng cửa phòng làm việc kia sao?

Xem ánh mắt lóe ra của bà bà, mặt đỏ nhìn rất khả nghi ... Ân, nhất định đúng là như vậy rồi!

Ý tứ kia của bà bà là làm việc kia hẳn là thực thoải mái?!

Phạm Dư Quỳnh dùng sức khụ mạnh, che dấu vẻ mặt xấu hổ, cười gượng nói: “Đúng, đúng vậy, nương, kỳ thật là thực thoải mái.” Lão thiên gia, đây là cái đối thoại gì? Hai má của nàng giờ phút này nhất định bị thiêu hồng, chắc chỉ kém hơn bị nước nóng làm bỏng một chút đi?

Người khởi xướng là Tả Kinh lạnh lạnh nói: “Đã nói thực thoải mái thôi.”

Nhìn hẳn một bộ dáng xem kịch vui, Phạm Dư Quỳnh hung tợn trừng mắt nhìn hẳn, một bên đối với Trương bà bà nói: “Nương, con bụng rất đói.” Ngụ ý là nàng muốn giết người, muốn bà bà rời đi chỗ này trong chốc lát, chỉ dùng ánh mắt chém hẳn thôi không đủ, nàng nghĩ đến điểm thực tế.

Bất đắc dĩ Trương bà bà nghe không hiểu. “A! Xem nương thật hồ đồ, đến, đến, đến, đồ ăn sáng đã chuẩn bị tốt, chúng ta đến phía sau ăn.” Lời nói ra còn phụ giúp vẻ mặt của Phạm Dư Quỳnh dài thườn ra.

Gi? ! Nấu tốt lắm? Không lắm đi!

Phạm Dư Quỳnh bị động để cho Trương bà bà kéo vào ngồi ở trên chiếc ghế, lẳng ngốc nhìn bàn đầy thức ăn, nguyên bản hừng hực lửa giận dần dần biến thành tiểu hỏa, sau đó như gió lạnh không tiếng động dập tắt.

Kỳ thật nàng không đói bụng, nàng hiện tại chỉ thầm nghĩ muốn đá chết nam nhân kia a!

“Đến, mau ăn, đồ ăn đều đã sắp nguội lạnh hết cả rồi.” Trương bà bà thay nàng múc một bát cháo lớn.

“Nương, nhiều quá.” Nàng chỉ cần nhìn đã thấy no rồi.

“Này mà cũng gọi là nhiều sao? Nói không chừng hiện tại trong bụng con đã có đứa nhỏ, đương nhiên muốn ăn nhiều một chút, bổ sung thể lực a!” Trương bà bà nói chuyện đồng thời cũng múc một bát cháo khác cho Tả Kinh

“Mau ăn a!”

“A...” Nhắc tới đứa nhỏ, Phạm Dư Quỳnh liền ngoan ngoãn gơ tay đầu hàng, tự biết phản bác không có hiệu quả.

Âm thầm thở dài một hơi, nàng cố hết sức nâng bát cơm lên, tay lại cầm không nổi mà run run. Trời ạ! Bát này nặng quá đi! Căn bản là bát siêu cấp, nàng ăn hết mới có là quỹ đói.

Lại thở dài, nhìn gắp một bên Tả Kinh ba lần nâng lên hạ xuống rất nhanh giải quyết xong một bát, mà nàng... Aiz, bà bà còn cho thêm rau xanh vào bát cháo của nàng, rau xanh kia hoàn toàn che đầy cháo ở dưới, cạnh bát còn chảy ra chút nước, nhìn đã không có khẩu vị. Nàng không hề muốn ăn, liền đặt bát xuống.

“Nương, bên ngoài trời mưa .”

Tả Kinh nhìn nhìn ngoài cửa sổ nói.

“Phải không? Vừa rồi mặt trời rất chói chang cơ mà, sao lập tức trời lại mưa được, các con cứ ăn đi, ta đi rút quần áo vào.” Trương bà bà đặt bát cháo xuống, rồi đi ra ngoài.

Trương bà bà chân trước mới bước ra khỏi cửa, Tả Kinh lấy bát cháo ở trước mặt nàng, nhanh chóng ăn.

Ách... Nàng há hốc mồm, nhìn hẳn không ngừng ăn, động tác nhanh đến làm cho nàng hoài nghi hẳn là quỷ chết đói đầu thai.

“Bên ngoài trời không mưa a, Đông Hùng.” Trương bà bà ở phía trước kêu.

Trước khi Phạm Dư Quỳnh có phản ứng lại, bát cháo siêu cấp lớn kia lại đặt trước mặt nàng, bất đồng là bên trong cháo thiếu hai phần ba.

“A, có thể là con nghe lầm.” Tả Kinh thần sắc tự nhiên nói.

Khi Trương bà bà ngồi xuống, lơ đãng nhìn đến bát kia không còn đến một nửa, cười nói: “A Mĩ, con đã ăn xong rồi sao, có thể thấy được con thật sự rất đói bụng.”

“Đúng vậy, nương.” A, ông trời minh giám, bát cháo kia không phải nàng ăn

“Con ăn no rồi.” Tả Kinh đứng dậy rời khỏi ghế dựa, liền xoay người đi đến đằng trước

“Con cũng ăn no rồi, người chậm rãi dùng.” Phạm Dư Quỳnh đi theo nói, vội vàng đi theo.

“Tả Kinh.” Ra nhà gỗ, Phạm Dư Quỳnh giữ chặt ống tay áo của hắn .

Hắn dừng lại, không quay đầu, tầm mắt đặt ở xa xa.

Nàng nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn cái ót của hắn , sau một lúc lâu, bước lên trước mặt hắn.

“Này.” Nàng đẩy hắn một phen.

Hắn thế này mới cúi xuống nhìn nàng “Có việc gì sao?”

“Người vừa rồi ăn cháo của ta.” Nàng nhướng mi.

Hắn không quá tự tại đem tầm mắt dời đi.

“Nói thực ra, ta rất ít khi ăn bữa sáng.” Nàng cắn môi đỏ mọng, suy tư nên nói như thế nào. “Nếu người không giúp ta, ta xác định vững chắc ăn không hết nhiều như vậy, bà bà kia nhất định sẽ thực thất vọng.”

Nàng ngẩng đầu chăm chú nhìn cằm trơn bóng của hắn, nam nhân này thực yêu sạch sẽ, hơn nữa thực săn sóc mình, chính là ngôn từ không tốt, ngôn ngữ quan tâm đều đã hóa thành hành động thực tế, không giống người bình thường chỉ biết múa mép khua môi, nói nhưng không làm được, ưu điểm của hắn đều cần dụng tâm mới có thể cảm nhận được.

Mà nàng, cảm nhận được.

Không hiểu tại vì sao, nàng có cổ xúc động muốn ôm hắn, mà nàng cũng đã làm như vậy.

Hắn cảm thấy lưng áo căng thẳng, hoảng hốt cúi đầu. “Người...”

Mặt áp vào trong ngực hắn, nàng nghe thấy tim hắn đập thành thịch. “Người vì sao lại căng thẳng như vậy?”

Hắn không nói chuyện, chính là tim đập càng nhanh.

Nàng nghe thấy được, môi đỏ mọng khẽ nhếch lên một độ cong. “Ta thích ôm người.”

Hắn cổ họng có cảm giác ngọt ngọt

Tim đập cực nhanh, hắn có bệnh sao? Nàng ngẩng đầu, hai má đỏ bừng hỏi: “Người bị sao vậy? Thích ta ôm người sao?” Nàng nín thở chờ đợi, liền sợ hắn nói ra từ “Không”.

Hắn nâng tay lên ôm lại nàng, nghĩ nói cho nàng, hắn —— “Thích.”

Nghe được đáp án, Phạm Dư Quỳnh tươi cười, trái tim nhỏ bé đập bùm bùm, nàng nghĩ nàng thật sự rơi vào trong tình yêu, nàng rất thích rất thích hắn, thích đến... Không nghĩ quay lại thế kỷ hai mươi mốt.

“Tả Kinh, ta rất thích người, người cũng có thích ta không?” Nàng mở to mắt vô tội hỏi.

Tả Kinh đột nhiên tròng lớn hai mắt mang theo ý cười, dung nhan luôn bình tĩnh nở nụ cười nhu hòa, nguyên lai nàng thật sự thích hắn.

Hắn nhìn Phạm Dư Quỳnh khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm hồng , tâm tình rất tốt nói: “Ta lại tưởng người thích ngựa.” Cố ý trêu chọc nàng.

Nàng đem mặt vùi vào trong lòng hắn, thanh âm cổ nhẹn cười nói: “Đều thích hết.” Hắn thực cố ý nha.

Nàng thật đáng yêu a! Tả Kinh rung động ôm chặt lấy nàng, một lòng dần dần kiên định. “Kỳ thật... Ta cũng thích ngựa.” Hắn ý xấu nói.

Phạm Dư Quỳnh phút chốc ngẩng đầu, tròn tròn mắt nhìn hắn. “Người nói ngựa?” nam nhân này tuyệt đối là cố ý, mười thành mười trong ngoài không đồng nhất. “Tốt nhất là ngựa!” A — nàng thực bức mình, hắn nhưng lại dùng lời của nàng lúc trước trả lại nàng.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thở phì phì của nàng, Tả Kinh cười ha ha, lần đầu cười vui vẻ đến như vậy .

Hự —— nàng thật sự thích hắn sao?

Phong tình này không gọi thành tên !

Phạm Dư Quỳnh chu cái miệng nhỏ nhắn, đáy lòng ngọt ngào lẩm bẩm hờn dỗi.

5. Chương 5

Mưa kéo dài cả một ngày.

“Aiz...” Một cô nương thân quần áo màu phấn lục đứng ở dưới hành lang gấp khúc, nhìn mưa than thở.

Đôi mắt trong suốt nhìn khí trời, nhìn chằm chằm Cúc uyển xa xa tối như mực, tuy rằng chỗ đó không giống các nơi khác trong phủ đèn đuốc sáng trưng, nhưng chính là vẫn hấp dẫn ánh mắt của nàng.

“...” Nàng hình như có hàng vạn lời nói không có chỗ để nói ra, đầy ngập oán thán chỉ có thể hóa thành bất đắc dĩ.

Sau một lúc lâu, nàng liễu lĩnh tiêu sái đi ra khỏi hành lang gấp khúc, mặc ư tạt ở trên người cũng không cần nghĩ. Nàng một lòng chỉ nghĩ về hắn, nàng muốn tới Cúc uyển xem!

“Tiểu Liên, ngươi muốn đi đâu?”

Một chiếc dù che khuất tầm mắt của nàng, một nam tử cuồng ngạo giữ chặt cánh tay của nàng, bá đạo kéo nàng vào trong lòng.

“Đại thiếu gia.” Nàng giãy ra khỏi cái ôm mạnh mẽ của nam tử.

“Gọi ta Duy Ân.” Giang Duy Ân giọng đầy tình ý nói

“Nô tỳ không dám.” Tiểu Liên cúi đầu, cung kính thoái lui.

Nàng muốn né tránh nhìn thấy bộ dáng của Giang Duy Ân trong cơn giận dữ. “Không dám gọi tên của ta, gọi tục danh của nhị thiếu gia nhưng thật ra lại rất dễ gọi có phải không.”

Tiểu Liên mím chặt môi, gạt cánh tay to đang nắm chặt tay mình của hắn ra . “Tâm ý của nô tỳ, đại thiếu gia rất rõ ràng, làm gì đại thiếu gia phải bức nô tỳ đau khổ.” Nàng quay đầu nhìn Cúc uyển.

“Đúng, ta là rất rõ ràng, nhưng như vậy thì sao? Trong phủ từ sư phụ, cho tới nô bộc đều rõ ràng hiểu được, ngay cả nhị thiếu gia, người người yêu nhất cũng sáng tỏ tâm ý của người, nhưng hắn lại bỏ rơi người, không để lại một câu liên rời đi. Ta nghĩ, ý tứ của hắn là muốn đem người tặng cho ta!” Hắn nâng khuôn mặt xinh đẹp của nàng lên, tràn ngập không muốn xa rời nói: “Tâm ý của ta đối với người... Người cũng đã biết.”

“Không, nô tỳ không biết.” Tiểu Liên cup mi mắt xuống không muốn đối mặt với hắn.

“Nhìn ta.” Hắn giữ chặt khuôn mặt của nàng. “Người người yêu là ta, không phải hắn.”

“Nếu không phải người, hắn sẽ yêu ta.” Tiểu Liên trong giọng đầy oán hận nói. “Đều là người bức hắn rời đi!”

“Người đừng choáng váng, hắn căn bản không thương người.”

“Coi như ta khờ đi!” Nước mắt trong suốt như những hạt trân châu rơi xuống, cộng thêm vài phần nhu nhược, làm người ta nhìn tâm sinh yêu thương.

“Người...” Giang Duy Ân đau lòng lau đi nước mắt trên mặt nàng. “Hắn đi rồi, sẽ không trở về nữa. Từ Điệp, Tương Ánh tìm hắn hai năm, vẫn là không thu hoạch được gì, người tội gì lại phải cuồng dại chờ đợi như vậy?”

“Không, không ai có thể thay thế được hắn.” Tiểu Liên không ngừng lắc đầu.

“Người không thể quên được hắn sao? !” Giang Duy Ân rống giận, dùng sức lay động nàng, chất vấn : “Vì sao ta không được, người nói a!”

“Người yêu Tương Ánh sao?” Nàng rơi lệ, bình tĩnh nhìn hắn.

“Không, ta yêu người.” Hắn còn thật sự nói.

“Tương Ánh yêu người, người biết không?”

Hắn biết, cho nên mới muốn Tương Ánh đi làm việc kia. “Chuyện đó không liên quan đến chuyện của ta.” Giang Duy Ân vô tình mà tỏ vẻ nói. “Nàng ấy yêu ai đó là việc của nàng ấy, quan trọng là ta yêu người!” Hắn kích động nói.

“Y như lời người nói, người yêu ta cũng là chuyện của người, cùng ta không có quan hệ.” Tiểu Liên lấy lời của hắn nói lời từ chối hắn.

“Người...” Hắn nghẹn lời.

“Đại thiếu gia, đêm đã khuya, nô tỳ muốn đi nghỉ.” Tiểu Liên có lẽ nâng váy cúi mình.

“Người thật sự không thể chấp nhận ta được sao?”

“Trong lòng ta chỉ có hắn, không thể dung nạp thêm bất kỳ người nào khác.” Nàng vẻ mặt kiên định, cước bộ không ngừng.

“Nếu hắn đã chết?”

Thân ảnh nhỏ bé dừng cước bộ, Tiểu Liên quay trở lại nhìn hắn, nửa ngày, cúi mình cáo lui, cự tuyệt trả lời vấn đề này.

Giang Duy Ân mặt lạnh lùng đứng dưới trời mưa, đôi mắt buồn bực lộ ra ngoan độc, tuyệt tình, áp lực sở hữu đã muốn đến cực hạn.

Nếu không có sư đệ, sư phụ hết thầy liền sẽ trao lại tất cả cho hắn, nếu sư đệ đã chết, Tiểu Liên cũng sẽ là của hắn.

Giang Duy Ân cắn chặt răng, hai má ửng ửng run rẩy, trước khi sư đệ xuất hiện, hắn có tất cả, hắn làm chuyện gì đều là chuyện tốt, lời hắn nói đều là thánh chỉ; nhưng sư đệ đến đây, cướp đi ánh hào quang vốn dĩ thuộc về hắn, lấy đi tâm của mọi người, liền ngay cả ánh mắt của Tiểu Liên cũng chỉ nhìn thấy hắn

Hắn không cam lòng, nguyên bản hết thầy đều là của hắn a! Giang Duy Ân dưới đáy lòng một lần lại một lần rống giận.

Hiện tại hắn chỉ cần chờ, chờ đợi tin tức của Tương Ánh, chờ nàng đến giải quyết hết thầy.

Mấy ngày liền trời mưa to, ánh mặt trời đã lâu chưa xuất hiện, rốt cục mặt mày rạng rỡ lộ ra.

“Thời tiết thật tốt!” Phạm Dư Quỳnh hít sâu một hơi, duỗi thân, sau cơn mưa không khí thực tươi mát, gió trên núi lộ ra một chút lành lạnh.

Nàng ngồi xổm bên hồ, bắt đầu giặt quần áo.

Nói thực ra, từ sau khi đến cổ đại, nàng mới biết được phát minh ra máy giặt quần áo có bao nhiêu là vĩ đại, bởi vì quần áo muốn giặt thực không dễ dàng, muốn giặt đến làm cho nó có “Hương”, quả thực so với lên trời còn khó hơn, ít nhất đối với nàng mà nói rất khó... Không, sửa chữa, là phi thường khó!

Bình thường sau khi giặt quần áo xong, nàng tựa như mất nửa cái mạng, xương sống thắt lưng thẳng không đứng dậy được, còn choáng váng.

Kỳ thật, chuyện giặt quần áo này là do trước đây vài ngày nàng cảm thấy buồn bã nên hướng Trương bà bà để việc đó cho nàng làm, nghĩ đến không khỏi bội phục thể lực của Trương bà bà, chắc so được cùng với bà cố của nàng

Cầm lên một bộ xiêm y, nàng cầm gậy gõ dùng sức gõ xuống, ra sức gõ xuống xiêm y đặt dưới tảng đá.

Ta gõ, ta gõ, ta gõ gõ gõ gõ gõ...

Theo tiết tấu của gậy gõ, mơ hồ hỗn loạn có cả thanh âm tiếng binh khí va chạm truyền đến, Phạm Dư Quỷ cảm thấy kỳ quái ngừng động tác.

Thanh âm kia hình như là từ trong rừng truyền đến, hơn nữa thanh âm càng lúc càng rõ ràng, giống như—
Phút chốc, có hai người lao nhanh ra từ trong rừng, dọa nàng nhảy dựng.

Oa thật oanh liệt —— là đánh nhau nha! Hoàn toàn chân thật không trải qua cắt nối hình ảnh. Trời ạ! Nàng thật hưng phấn, bọn họ so chiêu động tác nhanh đến nỗi nàng chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng, một tím một đen, nhanh chóng luân phiên, oa a a...

Hắc y nhân tay cầm đại đao rất nhanh hạ xuống, người mặc tử sam lấy song loan đao chấp trước ngực tạo thành lá chắn, khoảnh khắc thân đao đụng chạm, phát ra một tiếng nổ, ánh lửa hiện ra.

Bọn họ qua mười chiêu so chiêu, bắt đầu ra tay thật sự. Ra tay thực nhanh, đao kiếm khắp nơi kích thích thần kinh của Phạm Dư Quỷ, nàng là nên chạy nhanh rồi đi mới đúng, nhưng hai chân lại giống như bị mọc rễ bám trụ xuống đất

Qua mấy chiêu, nàng là người ngoài nghề nhưng cũng nhìn ra được thực lực giữa hai người, thực rõ ràng, Hắc y nhân kỹ thuật cao hơn một bậc, chỉ thấy người mặc tử sam ứng phó vất vả chật vật...

Nha —— người mặc tử sam hình như là nữ nha!

Phạm Dư Quỷ nheo lại mắt cẩn thận nhìn, hẳn là thế đi! Tư thái ôn nhu kia, đao pháp uyển chuyển mềm mại, chỉ thấy tử sam nữ tử kia dáng vóc nho nhỏ, trong chốc lát mỗi khi đại đao của hắc y nam tử bổ tới phía trước, nàng phi thân sang đông, trong chốc lát né sang tây, thân nhẹ như chim yến.

Nàng trừng lớn hai mắt, trông mắt nhìn không chớp hành động né tránh nhanh nhẹn của tử sam nữ tử, khi đang muốn tán thưởng, đột nhiên tử sam nữ tử phi thân dừng ở bên trái nàng, đi theo hắc y nhân không tiếng động dừng ở phía bên phải nàng, hai người cách nàng giằng co, trường hợp hết sức căng thẳng.

Này, đây là có chuyện gì? Phạm Dư Quỷ không dám thử mạnh, nín thở ngưng thần, ách, bọn họ sẽ không là giết người không liên quan đó chứ?

Nếu ngại nàng chướng mắt, nàng có thể tránh sang bên cạnh một chút.

“Điều theo như ta đã nói, người nhận sai người, ta không ăn trộm a~, ta không phải ăn trộm!” Tử sam nữ tử cầm loan đao chỉ vào hắc y nhân, buồn bực nói.

“Ta không nhận sai.” hắc y nhân trầm thấp giọng nói, bàn tay to cầm đao chậm rãi vươn lên “Đưa ra đây.” Bọn họ dự định cách nàng khiêu chiến sao?

... ừm, hẳn là.

Nếu lúc này nàng thối lui, có thể hay không bị chém thành hai nửa?

... ừm, thực có thể.”

Phạm Dư Quỷ u oán nhìn vật trong tay, người ta một người là mặt đao, một người là loan đao, nàng lại chỉ có một cây gậy gõ để giặt quần áo, nếu như bọn họ thật sự một đao đánh xuống, nàng chống đỡ được mới là lạ.

Ô... Nàng vừa rồi hẳn là nên trốn đi mới đúng.

“Ta không có lấy, không có, không, không có, không không có, nghe rõ không? Ta không lấy!” Tử sam nữ tử kích động giơ chân la hét.

Đừng kích động, trăm ngàn đừng kích động a! Phạm Dư Quỳnh nhanh chóng nhìn chăm chăm nàng kia đang múa loạn song loan đao, liền sợ tử sam nữ tử tay không cầm chắc một cái, đao có thể hướng lại đây rơi xuống người nàng tiếp đón

Ồ... Tả Kinh, cứu mạng a —

“Đừng khảo nghiệm tính nhẫn nại của ta, mau đưa ra.” Hắc y nam tử thanh âm không kiên nhẫn lạnh lùng nói.

“Đưa cái gì a~, ngay cả gì đó cơ bản nhất ta cũng không biết, còn có thể lấy cái gì.” Tử sam nữ tử tức giận lớn tiếng, âm điệu bén nhọn.

Hắc y nam tử lạnh lùng nhìn tử sam nữ tử, không nói được một lời, khi tầm mắt đảo qua Phạm Dư Quỳnh, nàng rung mình một cái, lông tơ dựng đứng.

Trời ạ! Ánh mắt của hắc y nam tử kia so với Tả Kinh còn lạnh hơn.

Ồ... Tả Kinh, ta thật nhớ ngươi ——

“Trùng ta làm gì? Bầy ra cái mặt thối, ta mới không sợ cái bộ mặt giống như người chết của ngươi, đừng phí sức bầy cái bộ mặt đó ra với ta.” Ngữ khí ngông cuồng, tử sam nữ tử hừ một tiếng, thu hồi song loan đao. “Còn có, ngươi quấy rầy đến người ta giặt quần áo, bây giờ còn phụng phịu dọa người, rốt cuộc ngươi có hiểu hay không lễ phép là gì a?”

Nếu là bình thường, Phạm Dư Quỳnh chỉ cần nghe đến thế tuyệt đối sẽ cười ha ha, nhưng hiện nay, khoe miệng nàng cứng ngắt nhẹ, cười gượng nói: “Hai vị tiếp tục, không cần khách khí, không cần lo lắng đến ta.” Đáng chết, như thế nào chú ý tới nàng.

Phạm Dư Quỳnh cầm cây gậy gỗ, và bộ xiêm y mới được tẩy rửa một nửa, chậm rãi đứng dậy, chậm rãi nói, chậm rãi lui.

Ai ngờ mới lui lại mấy bước, hắc y nam tử cầm theo đại đao, giơ lên cao, sau đó đột ngột chém xuống

“A ——” Phạm Dư Quỳnh bạt thanh thét chói tai, tuy rằng đao kia không phải bổ về phía nàng, nhưng nàng vẫn là sợ tới mức hét rầm lên.

“Này —— nói ngươi không lễ phép còn thật là quá đúng, đại đao nhấc lên liền chém xuống, nghĩ chém người dù sao cũng phải thông báo một tiếng đi!” Tử sam nữ tử một bên nhượng bộ, một bên nói kháy, thoải mái nhảy lên tảng đá lớn ở bên cạnh, điểm nhẹ vài cái liền không còn thấy bóng dáng.

Phạm Dư Quỳnh há hốc mồm, đại ra một lát, trước nhìn xem bên trái... Không có ai, nhìn nhìn lại bên phải... Cũng là không có ai, tên hắc y nhân kia không biết từ khi nào đã đuổi theo.

Bọn họ là cao thủ võ lâm?

Nàng gãi gãi đầu, người cổ đại thực quái, bổ tới chém tới tốt lắm sao?

Nàng bĩu môi, nhìn xiêm y dính nước trong tay, quay lại trong trúc lâu, ngồi cạnh bên hồ rất nhanh giặt hoàn quần áo này của hắn, qua một hồi lâu mới đứng dậy về nhà.

Trên đường, nàng nhìn cây gậy gỗ trong tay, tùy ý quơ đi quơ lại.

“Dạy ta võ công, được không?” Tả Kinh đang đón củi, nàng không tốt tới gần, lớn tiếng ồn ào.

Hắn không có trả lời, sau khi chặt củi xong liền đi tới bên cạnh giếng múc nước.

Phạm Dư Quỳnh hỏi lại.

“Có thể dạy ta võ công không?” Nàng nhu thuận có lẽ hỏi.

Tả Kinh rửa xong mặt mũi liền quay đi.

Thực không nể tình ! Phạm Dư Quỳnh có chút kinh ngạc.

“Ta muốn học công phu.” Gặp Tả Kinh ngồi ở đằng kia đọc sách, nàng bĩu môi nói.

“...” Hấn gương mặt lạnh lùng không một tia biểu hiện, không để ý tới.

” Người có dạy ta võ công cho ta không!” nàng tức giận rống to. Để xem bằng sơn gặp đại hỏa có tan chảy hay không? Xem ra nàng đã không tổn công

“Ta dạy người——” là nam nhân nghe xong mà xương cốt đều đã tê dại, không hề có lực chống đỡ

“Người dự định học cái gì?” Rốt cục, hấn khép lại sách vở mở miệng hỏi. “Muốn học cái gì?” Hấn vặn mình một cái, hỏi lại.

Nàng cười ha ha không ngừng, giơ cao vật trong tay lên. “Này.” Vui vẻ trêu đùa. “Giống như vậy —— hắc” quả nhiên! Tả Kinh tỉnh tỉnh không nhẫn nại, nhú mày hỏi “Cái đó là dùng để giặt quần áo.”

“Đúng.” Nàng cười cười.

Còn đúng? ! “Đừng nghĩ.” Hấn lập tức bỏ của chạy lấy người. Mấy ngày nay nàng ăn cơm, tắm rửa đều mang theo gậy gỗ kia, liền ngay cả ngủ cũng không ngoại lệ! Thật sự là nàng trúng tà mà.

“Ách, đây chỉ là cái tượng trưng thôi! Người rút cuộc dạy hay là không dạy?” Nàng đi theo phía sau la hét.

“Không dạy.” Hấn cước bộ không ngừng, nói được rõ ràng.

“Vì cái gì?” Nàng cầm cây gậy theo sát sau.

Hấn quay người lại. “Không bằng trước tiên là nói về người vì sao đột nhiên muốn học võ công?” hấn nhìn chằm chằm cây gậy gỗ kia không hiểu vì sao “Được sủng ái”, vẻ mặt khó chịu.

“Bởi vì lần trước giặt...” Nàng há mồm muốn nói.

“Nhị sư huynh!” Một đạo âm thanh nữ tử thanh thúy vang lên cắt ngang lời giải thích của Phạm Dư Quỷ .

Tử sam nữ tử từ trên trời giáng xuống, vừa rơi xuống đất liền chạy nhanh đến trước mặt Tả Kinh, vẻ mặt kích động, chỉ kém là chưa có khóc ra nước mắt, sau khi nhìn rõ nàng, Tả Kinh trấn định hơn, tuy nhảy mắt có kinh ngạc, nhưng trên mặt vẫn là biểu tình lãnh đạm kia.

“Rốt cục tìm đã tìm được huynh rồi.” Tử sam nữ tử cao hứng kêu to. “Oa —— mới hai năm không gặp, huynh lại tuấn tú hơn.” Nàng cười đến ánh mắt đều thành một đường cong tà mị . “Huynh cũng thật là đang yên đang lành lại chạy trốn, chạy đến thâm sơn này, cũng không để lại một câu, hại ta cùng Tương Ánh tìm huynh rất vất vả.”

Người biết nàng? Phạm Dư Quỷ dùng ánh mắt hỏi Tả Kinh.

Tả Kinh lúc này mới mở miệng giới thiệu : “Sư muội của ta, Kim Tử Diệp.”

“Xin chào, gọi ta Tử Diệp là được rồi.” Nói xong, Kim Tử Diệp chủ động kéo tay Phạm Dư Quỷ cùng nàng nắm tay, hướng về phía nàng cười không ngừng.

Kim Tử Diệp nhiệt tình cuốn hút nàng, Phạm Dư Quỷ cũng nở nụ cười. “Xin chào, ta gọi là Phạm Dư Quỷ.” Trước mắt nữ nhân thoát nhìn thực quen mắt, giống như ở đâu đã gặp qua.

Sau khi đi vào Đường triều, nàng chỉ biết có ít người, ngoại trừ Trương bà bà cùng Tả Kinh, cũng chỉ có vài ngày trước khi giặt quần áo...

“A, là người!” là tử sam nữ tử múa song loan đao kia.

“Là người.”

Kim Tử Diệp cùng Phạm Dư Quỷ đồng thời la hét.

“Các người biết nhau?” Tả Kinh cảm thấy hoang mang.

“Hiện tại mới biết.” Phạm Dư Quỷ cười nói.

“Hiện tại?”

“Đúng, vừa rồi người không phải mới giới thiệu qua hay sao?” Phạm Dư Quỷ liếc mắt nhìn hấn một cái, giống như vấn đề hấn hỏi thực vô ý. “Còn trước kia thì sao?”

“Trước kia?” Nàng im lặng trong chốc lát, nhíu mi nói: “Đương nhiên không biết a~, nếu biết thì thế nào còn cần người giới thiệu.” Nói xong nàng lấy tay sờ lên trên trán Tả Kinh. “Người không phát sốt chứ?”

Tả Kinh hít sâu một hơi, hất tay nhỏ bé của Phạm Dư Quỳnh xuống. “Ta không phát sốt.” quay lại chủ đề. “Người cùng Tử Diệp... Các người nếu không biết, vì sao cảm giác cứ như đã hiểu biết? !”

“Chúng ta cũng không biết a!” Phạm Dư Quỳnh nhỏ giọng than thở.

“Không quen?” Tả Kinh tính tình nhẩn nại giải thích. “Ta không phải hỏi các người có quen hay không, mà là...”

Một bên Kim Tử Diệp nhìn xem cười ha ha.

A —— chưa thấy qua nhị sư huynh đối với người có tính nhẩn nại như vậy, Phạm Dư Quỳnh này... Rất thú vị.

“Nhị sư huynh, chúng ta phía trước không biết, nhưng từng có gặp mặt một lần.” Nàng hảo tâm hỗ trợ giải thích. “Ngay tại thời điểm nàng đi giặt quần áo ở bên hồ.”

Phạm Dư Quỳnh nhanh chóng gật đầu. “Đúng vậy, cho nên ta mới hy vọng có thể múa song loan đao giống như nàng, song loan đao đùa giỡn thần khí thực ác.” Quả thực rất giống như vậy.

“Người muốn học võ công chỉ vì muốn đùa giỡn?” Hắn nheo mắt lại, mang theo vẻ đầy nguy hiểm hỏi nàng.

Ách... Tình huống không quá đúng, nàng cười gượng vài tiếng. “Mới không phải đâu!” Tuy rằng nguyên nhân kia chiếm phần lớn, nhưng nếu thừa nhận mới là người ngốc. “Ta là vì tự bảo vệ mình.” Nói được nghĩa chính của việc học võ.

“Không cần, ta sẽ bảo hộ người.” Tả Kinh đương nhiên nói.

“Nói là nói như vậy !” Tả Kinh nói phải bảo vệ nàng nha —— nàng đỏ mặt, xoay xoay gậy gỗ trên tay. “Nhưng là... học một chút cũng tốt a~, giả sử thôi, nếu có một ngày ta...”

Tả Kinh cắt ngang lời của nàng. “Không có ngày nào đó. Nếu có, ta cũng nhất định sẽ bảo hộ người...” nhìn thẳng vào trong mắt của nàng, nói ra hứa hẹn. “Cả đời.”

Cả đời! Những lời này giống mê chú quanh quẩn ở bên tai Phạm Dư Quỳnh, nàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn Tả Kinh.

Hắn nói phải bảo vệ nàng cả đời, cả đời nha! Điều này đại biểu cho cái gì? Trời ạ! Tim của nàng đập mạnh quá, cảm giác thật hạnh phúc, người ít lời như hắn, nhưng lại sẽ nói ra loại lời thề cam đoan này. Nàng cảm động một câu cũng nói không nên lời, không tự chủ được phát ra tiếng.

“Đây là người nói nga!” Nàng đem gậy gỗ ném ra đằng sau. “Người cũng không thể đổi ý...” những lời kế tiếp bị miệng của Tả Kinh chặn lại.

Đôi môi hắn ấm áp nhẹ nhàng in lại trên môi của nàng, nàng cả người đều mềm nhũn, run rẩy.

Kim Tử Diệp thức thời rời đi, xem ra, nhị sư huynh bề ngoài lãnh khốc đã tìm được người mình thích, như vậy cũng tốt, Tiểu Liên không thích hợp với nhị sư huynh.

~0~0~0~0~0

~” Vật đó đâu?”

Một nữ tử thân váy đỏ hai tay chắp trước ngực, nhún nhún vai.

“Huynh cứ bình tĩnh!”

Nữ tử cười yếu ớt. “Ta thực rất muốn biết. nếu như ta đưa nó cho huynh, ta sẽ được lợi gì?” Dựa sát vào người hắn phả hơi nói, cố ý đè thấp thân mình xuống làm cho hắn nhìn thấy rõ ràng đường cong như ẩn như hiện bên trong xiêm y của nàng.

“Có ý gì?”

“Còn cần chỉ ra sao?” Nữ tử yêu mị tay đặt lên bả vai rộng lớn của nam nhân, ngón tay vuốt ve trên bộ ngực cách y phục tao nhã lộng lẩy của nam nhân. “Đại sư huynh...”

Sặc! Này giống như đang trêu ghẹo, gọi mời. “Tương Ánh sư muội, vật đó đâu?” Giang Duy Ân ngược lại bắt chặt tay của nàng.

“Người biết nó giấu ở chỗ nào sao?” y phục rút xuống gần khuỷ tay, nụ hôn dừng ở trên vai nhỏ bé của nàng “Vật đó ở đâu không trọng yếu, trọng yếu là huynh chạm vào ta, phải lấy ta.” Đôi môi đỏ mọng phun ra giọng nói mỉa mai hoặc câu dẫn.

Hắn dừng lại động tác, bí hiểm nở nụ cười.

“Tương Ánh sư muội, người nghĩ đây là trò chơi sao , không thể được.”

“Ồ, không thể được sao.” Kim Tương Ánh rời khỏi ôm ấp của hắn, kéo y phục rút xuống gần khuỷ tay lên. “Nếu không chạm ta, huynh đừng hòng có được vật đó!” Nàng phong tình vạn chủng xem xét biểu tình của hắn. “Huynh lựa chọn cách nào.”

Đôi mắt đen bắn ra tia hàn ý, Giang Duy Ân âm u hừ một tiếng.

“Vật đó đâu? Đừng ép ta động thủ, người đánh không lại ta.”

“Đúng vậy, ta nhận võ công của ta không bằng huynh, nhưng là...” Nàng vươn cái lưỡi liếm môi dưới. “Nhị sư huynh có thể thoải mái dă dảo huynh, huynh có thể không phục không?” ánh mắt câu người nhìn thẳng chằm chằm nam nhân đang trong cơn thịnh nộ, không biết sống chết tiếp tục nói.

“Ta đoán... Người cũng không nghĩ vẫn bại bởi hắn, người sĩ diện, tự mình rất cao, người —— thắng không nổi!”

Giang Duy Ân hai tay chấp trước ngực, mâu quang lạnh lùng đầu mờ mờ nhìn thẳng Tương Ánh.

Nàng nhướn mày nói: “Huynh ở trước mặt nhị sư huynh bộ dáng giả nhân giả nghĩa là thủ đoạn, hay đó là... tình nghĩa huynh đệ của huynh?” Tay nhỏ bé chạm đến váy đỏ rực, không để ý cười nói: “Hoặc là... tất cả là vì Tiểu Liên?”

Ý tưởng trong lòng Giang Duy Ân bị người nhìn thấu, giận dữ phản cười. “Theo người nói hắn vật đó đã bị hắn lấy!”

“Nhị sư huynh biết việc này hay sao?” Tương Ánh nhìn hắn, quan sát phản ứng “Vật đó rất là quan trọng.”

“Người cho hay là không cho? !” Giang Duy Ân tính nhẫn nại mất hết, không nghĩ cùng nàng tiêu hao thêm khí lực, nghĩ không lấy được sẽ ra tay

Thở ra một tia hơi thở nguy hiểm, Tương Ánh nói lại chuyện vừa chuyện. “Thực không cười ta?”

“Không.”

“Tiểu Liên so với ta đẹp hơn sao?”

Hắn khoanh tay mà đứng, toàn thân không động đậy, không nghĩ nói chuyện nhiều.

“So với ta mỉa mai hơn? Hay là không chiếm được mới là tốt nhất?” Nàng ác ý nói, khiêu chiến hắn tức giận cực hạn. “Vật này!” Người lạnh giọng âm càng lạnh băng.

Tương Ánh cười cười. “Vài năm trước, trên giang hồ vì thứ này mà nổi sóng gió.” Theo đâu lấy ra một mảnh khăn lụa. “Võ lâm tuyệt học thất truyền, được viết trên một mảnh khăn lụa, thấy như thế nào không chớp mắt.”

Giang Duy Ân phút chốc trở lại, ánh mắt tỏa sáng.

“Bên ngoài một đồng người nghĩ nó đến mức điên cuồng, tranh đoạt không ngớt, nhưng hôm nay lại êm đẹp ở trong tay ta.” Mảnh khăn lụa theo tay nhỏ bé quơ quơ, nàng cười nhìn ánh mắt của hắn nhìn theo động tác của nàng chuyển, a chuyển. “Huynh rất muốn nó hay sao? Ta thật không biết thứ này có gì tốt, rốt cuộc làm sao hấp dẫn huynh, để cho huynh mong mỏi như thế ?”

Giang Duy Ân ánh mắt nóng bỏng, vội vàng vươn tay.

“Điều này đại biểu cho cái gì, huynh hắn là người rõ ràng nhất.” Đại biểu cho —— quyết liệt.

“Đưa ta!”

Khăn lụa chậm rãi rơi xuống lòng bàn tay của hắn, hắn không thể chờ đợi được nữa, mở ra, thật cẩn thận một chữ một chữ đọc kỹ.

“Xin khuyên huynh một câu, đừng học, nó thực cổ quái.” Tương Ảnh lời nói thâm thía khuyên bảo “Cẩn thận bị nó phản phệ.”

Đáng tiếc hắn không nghe vào tai.

Tương Ảnh thật sâu chăm chú nhìn hắn, hồi tưởng lại chuyện ngày trước khi mình mới bước chân vào Hàn phủ——

Trong hồi ức!

Ta muốn trở thành một người quân tử, cuộc đời dài không phải suy nghĩ.

Tương Ảnh sư muội, người thật khá a~.

Núi không thể không có cây, sông không thể không có nước

Sau khi lớn lên, người phải làm tân nương tử của ta .

Như sét đánh giữa trời đông, tuyết bay giữa trời mùa hạ

Tốt, Tương Ảnh phải làm tân nương tử của đại sư huynh

Trời đất chứng giám, quân tử tuyệt đối không được quên.

Làm tân nương tử của đại sư huynh ...

6. Chương 6

Nôn!

Thật đáng ghét.

Phạm Dữ Quỳnh chống tay trên thân cây đại thụ, ngồi ở một bên phun uế vật, nói phun cho dễ nghe, nàng căn bản nôn ra toàn nước.

Dọc theo đường đi, trong bụng có gì có thể phun ra nàng liền phun hết, vừa buồn nôn lại chóng mặt, khó chịu cực. “Nước...” thanh âm đều trở nên suy yếu vô lực.

Tả Kinh mang bịch đựng nước đến bên cạnh miệng nàng. “Trước súc miệng xong hãy uống.”

Phạm Dữ Quỳnh hiếm khi lại nghe lời như vậy.

“Có đỡ chút nào không?” Hắn giơ cổ tay áo lên nhẹ nhàng lau nước ở khóe môi nàng. “Nàng nôn thật sự nghiêm trọng, tại sao không nói trước là nàng không ngồi được xe ngựa?”

“Kính nhờ, sớm biết rằng xe ngựa này không dễ chịu như vậy, đánh chết ta, ta cũng không ngồi.” Trời mới biết, người cổ đại cân bằng siêu tốt, đi bằng loại phương tiện kỳ cục này, bọn họ cư nhiên còn có thể mặt không đổi sắc

“Vẫn còn chóng mặt sao?” Nói chuyện không đầu không đuôi .

“ Đúng vậy” Thân thể mềm nhũn dựa vào Tả Kinh. “ Đầu ta vẫn còn choáng váng.”

“Đến, nghỉ ngơi trong chốc lát, một lát sau chúng ta lại xuất phát.” Tả Kinh đỡ nàng đến bên một gốc cây ngồi xuống nghỉ ngơi, xuất ra quạt ngọc giúp nàng quạt mát. Mặt trời đã khuất, tuy có cây to tỏa ra bóng râm che nắng, nhưng gió mùa hè vẫn thổi ra nóng nực như cũ, nhiệt độ làm cho người ta sợ hãi, nhưng ở sự sẵn sóc ôn nhu của Tả Kinh, gió phơn (*) kia liền có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

(*gió phơn: là loại gió khô nóng,thường thổi từng cơn)

“Tối nay xuất phát được không?” tầm mắt của nàng dừng ở giữa hai thân ảnh cạnh xe ngựa, mơ hồ nghe thấy tiếng rống giận của Kim Tử Diệp, cùng tiếng hừ lạnh của Đoạn Tang

“Không cần để ý đến bọn họ.”

“Thật sự?”

“Ừm.”

“Không để ý tới bọn họ, khả năng bọn họ đợi lát nữa sẽ lại đánh nhau.” Phạm Dư Quỳnh khước miệng nhếch lên nói giỡn, nàng không muốn làm cho Tả Kinh lo lắng.

“Còn có khí lực để nghĩ đến người khác, trước chiếu cổ mình trước đi!” Đem khăn tay ẩm ướt lau mồ hôi trên trán nàng, giúp nàng hạ nhiệt độ.

Khăn tay lạnh lạnh, thật thoải mái... Nàng muốn ngủ, hôn mê suốt đường đi, buồn nôn phun hết mọi thứ, đủ mệt mỏi...

“Ngủ đi, ta sẽ canh chừng cho nàng.” Tả Kinh cười nhẹ, duy trì quạt đều chiếc quạt ngọc trên tay.

Trước khi ngủ, Phạm Dư Quỳnh làm nũng kéo một góc quần áo của Tả Kinh, nàng thật sự mệt mỏi, ngày hôm qua liên tục đã xảy ra thiệt nhiều sự việc, khi nàng chưa kịp phản ứng, bọn họ đã hướng bà bà giải thích qua loa, sau đó rời đi ...

Nhớ rõ sáng sớm ngày đó, Tả Kinh rất sớm liền rời giường, mà nàng dựa theo lệ thường, co người ôm chăn bông phủ kín người tiếp tục ngủ.

Này hết thấy đều rất đẹp.

Thẳng đến khi âm thanh nữ cao bén nhọn theo từ bên ngoài xuyên thấu vào trong phòng, xuyên qua chăn bông thẳng vào đến màng tai của nàng

“A —— tức chết ta, người là trâu a~, nghe không hiểu tiếng người có phải không, quả thực không thể hiểu nổi mà!” tiếp theo là “Khanh” một tiếng vang, đó là thanh âm đao kiếm chạm nhau.

Không thể nào? !

Phạm Dư Quỳnh chợt tỉnh, bối rối bò lên cạnh thân giường, tựa mình vào bên cửa sổ nhìn động tĩnh bên ngoài, hai tay bận rộn mặc xiêm y.

Là Tử Diệp cùng hắc y nam tử kia lại đánh nhau!

“Mau mang ra đây.” Đại đao xuất chiêu .

“Gì? !” Thực đúng là trâu nga, nói không nghe.

“Vật đó.”

“Vật đó? Vật gì? Ta không biết gì hết! Người, người... Người thật đúng là ngu ngốc, muốn ta nói bao nhiêu lần nữa, ta không lấy! Ngay cả xem cũng chưa xem qua!” Tử Diệp tức giận đến cực điểm, từ thân rút ra một thanh loan đao, phi thẳng tắp về hướng hắc y nam tử.

Loan đao kia vừa nhanh vừa vội, ở không trung xoáy thành vòng tròn như lốc xoáy, hắc y nam tử động cũng không động, đứng ở tại chỗ chờ loan đao, đột nhiên, trước khi loan đao đụng tới hắc y nam tử, liền bị một mảnh lá cây đánh trật góc độ, cắm phập vào trên thân cây đại thụ phía sau hắc y nam tử, đánh rơi lá cây trên cây xuống.

Hắc y nam tử thu hồi đại đao, định thần nhìn nam nhân bắn ra lá cây.

Nam nhân bắn ra lá cây là Tả Kinh.

Phạm Dư Quỳnh tránh ở phía sau cửa sổ nhìn xem không bỏ sót một chi tiết nào, thiếu chút nữa vì nội lực thâm hậu của Tả Kinh làm cho kinh ngạc muốn hô to. Oa —— Tả Kinh siêu suất.

“Nhị sư huynh, huynh tới thật đúng lúc, ta sắp bị tên đầu trâu này bức điên rồi, mau giúp ta điểm trụ huyết ngũ của hần.” Tử Diệp nhìn thấy Tả Kinh giống nhìn thấy cứu tinh, nói thẳng muốn hần hỗ trợ.

“Hần quần quít lấy ta đã hai tháng nay, ta nói không lấy vật gì đó của hần, hần không tin, quả thực là lãng phí thời gian cùng nước miếng của ta.” Tả Kinh không phản ứng, hắc y nam tử cũng không nhúc nhích, Tử Diệp tiếp tục cố gắng oán giận: “Còn có, ta vài lần đã thiếu chút nữa bị hần bắt được, nếu khinh công của ta không cao, còn có cơ hội sống sót được hay sao!”

Tả Kinh chậm rãi mở miệng. “Mới vừa rồi ta chỉ thấy ngươi lấy đao chém người.” Lời nói lạnh buốt, tầm mắt nhìn qua thân hắc y nam tử, nhìn thanh loan đao cắm pháp trên thân cây đại thụ.

“Ách ——” vừa rồi nàng tức giận đến cực điểm, tức giận nghĩ đến chém người, dùng nội công thực mạnh bắn thanh loan đao về phía hần, lại bị nhị sư huynh ngăn cản, đã là oan gia không thể thân thiết với nhau a~!

“Đó là hiểu lầm.”

“Hiểu lầm?”

“Đúng, bằng không huynh hỏi hần.” Tử Diệp ngón tay thon dài nhỏ bé, chỉ vào hắc y nam tử một bên hóng mát nói: “Huynh hỏi hần, ai mới là người bị đuổi giết?”

“Ngươi.” Hắc y nam tử phi thường phối hợp nói.

“Đúng vậy —— ta bị đuổi giết nha, đương nhiên muốn phản kích a...” Tử Diệp được tiện nghi còn khoe mẽ, quang quác quang quác nói không ngừng.

Phạm Dư Quỷ liếc mắt nhìn một cái xem thường, lao tới che lại cái miệng đang lải nhải của nàng. “Đừng nói nữa.” mục đích đã đạt được.

Tả Kinh nhìn Phạm Dư Quỷ liếc mắt một cái, lập tức chấp tay đối với hắc y nam tử. “Tại hạ Tả Kinh.”

“Đoạn Tang.” Hắc y nam tử cũng trả lời.

“Ngươi nói, Tử Diệp cầm vật gì đó của ngươi?”

“Chính xác mà nói, là trộm.” Đoạn Tang liếc mắt nhìn Kim Tử Diệp, khinh thường nói.

“Ngươi nghe, ngươi nghe một chút! Trộm ——” tiếng nói rõ ràng cao vút, Tử Diệp cực tức giận, quay mặt muốn bình phân xử với Phạm Dư Quỷ. “Ai muốn trộm vật gì đó của hần a, xem hần một bộ dạng nghèo kiết xác, không ăn trộm gì đó của người khác cũng đã rất là cảm tạ thần thánh rồi, còn nói ta trộm hần này nọ, có lầm hay không!”

Tức giận gơ chân, cầm một thanh loan đao ở trước mặt Phạm Dư Quỷ lúc ẩn lúc hiện.

“Ngươi giận, ngươi giận a~, trăm ngàn đừng vì tức giận mà động thủ, có chuyện gì từ từ nói chuyện.” Nhìn thanh loan đao, Phạm Dư Quỷ trong lòng cực kỳ sợ hãi, nhưng lại dùng lực trấn định Kim Tử Diệp.

Tại hiện trường đang bị các nàng làm náo loạn, Tả Kinh đoán mò. “Trộm bạc sao?”

“Bạc? ! Ta có mê tiền đâu nha —— nhị sư huynh, huynh đừng giúp đỡ hần nói xấu ta.” Tử Diệp thiếu chút nữa học máu, đao nhỏ quơ loạn.

“Bình tĩnh, có chuyện chậm rãi nói.” Đừng bỏ tới ta a! Phạm Dư Quỷ hốc mắt rưng rưng.

“Không phải bạc, là một chiếc khăn lụa.” Đoạn Tang giọng trầm thấp nói.

“Khăn lụa? !” tiếng nói cao vút phát ra, Tử Diệp phát hiện sự tình không phải học máu có thể giải quyết, nàng gơ cao thanh loan đao lên không trung chỉ vào hần quát: “Ngươi chỉ vì một cái khăn lụa đuổi giết ta? Ngươi điên rồi! Trên khăn lụa đó có hoàng kim sao?” Thanh âm cực lớn mà vang dội, Phạm Dư Quỷ cách nàng gần nhất đứng mũi chịu sào, ôm lỗ tai nhưng vẫn cảm thấy ù tai.

Tê —— những người luyện võ, đan điền (*) đều hùng hậu hữu lực như vậy sao? Tiếng rống của Tử Diệp làm đầu nàng choáng váng, mau chóng đỡ không được.

(Đan điền: là nơi khí lực dễ tập trung hay có thể tập trung khí lực nhiều nhất, mạnh nhất. Vì vậy tùy theo môn phái và tùy theo mục đích sử dụng mà có các dị biệt về huyết đạo)

“Kia không phải là khăn lụa đơn thuần.” Đoạn Tang thưởng thức đại đao, đôi con người đen không chứa ý cười xem nàng biểu diễn. Nếu nàng là con hát, hẳn cũng có chút nhã hứng để thưởng thức, nhưng nàng cũng là trộm, cũng vì khăn lụa kia! “Trên khăn lụa kia có võ công tâm pháp, nhưng rất trân quý.” phải nói rõ ra mới được.

“VẬY...” Tả Kinh nghe ra manh mối, nhăn mày lại, nhìn Tử Diệp bộ dáng thờ phỉ phỉ nói: “Người khẳng định là nàng trộm?” Tính tình vị sư muội này của hắn luôn luôn thẳng thắn, đặc biệt khinh thường hành vi tiểu nhân này, nếu muốn nàng rời bỏ chính đạo, còn không bằng mau giết nàng trước.

“Ta khẳng định lại, đúng như vậy.” Đoạn Tang cầm đại đao lên thu vào trong vỏ đao. “Chỉ cần nàng đem khăn lụa trả về chính chủ, ta sẽ không truy cứu.” lời này vừa nói ra, hắn không khỏi sắc mặt rùng mình, lời này không hề phù hợp với cá tính có cừu oán tất báo của hắn

Nghe vậy, Tử Diệp phát ra tiếng động bất bình. “Ta không —— ô ——” Phạm Dư Quỷ lại che miệng nàng lại.

Phạm Dư Quỷ bĩu môi. “Không có việc gì, các người tiếp tục.”

Hai nam nhân nhìn nhau, Tả Kinh mở miệng nói: “Ta có thể cam đoan với người nàng không lấy.” lời nói như đinh đóng cột.

“A! Vẫn là nhị sư huynh hiểu biết ta a ——” Tử Diệp cảm động thiếu chút nữa rơi lệ, Phạm Dư Quỷ bàn tay nhỏ bé bùm chặt miệng nàng lại.

Đoạn Tang nhếch môi, quyết định xem nhẹ giọng nữ cao kia. “Không có khả năng, ta rõ ràng nhớ rõ dung mạo của nàng, tuy rằng lúc ấy nàng dùng mê hương, nhưng không hề bị ảnh hưởng tới nhãn lực của ta.” câu nói khẳng định làm Tả Kinh mặt nhăn mày nhíu.

“Người là nói dung mạo?” Tả Kinh hỏi lại, giống như đang suy tư.

“Đúng vậy.” khuôn mặt xinh đẹp này, mắt to sống động lung linh, cùng cánh môi hồng xinh, không phải nàng thì là ai?

“Tử Diệp, người cùng ai xuất môn?” Tả Kinh trong lòng nắm chắc, nhớ tới một nữ nhân khác, đồng dạng xinh đẹp, nhưng có tính tình quái dị.

“Ách, Tương Ảnh...” Chưa nói xong, thanh âm cũng không phát ra nữa, Tử Diệp cũng hiểu được. Khăn lụa kia là Tương Ảnh trộm, nàng kia là muội muội song sinh của nàng

“Ai?” Phạm Dư Quỷ nghe được không hiểu ra sao.

“Muội muội của ta.” Tử Diệp đáp thật sự nhỏ giọng, nhưng Phạm Dư Quỷ nghe thấy được, Đoạn Tang cũng nghe thấy được.

“Muội muội của người?” Hai người giống nhau như thế sao?

“Đúng vậy, người đó là tỷ muội song sinh của nàng, người nhận sai người rồi, bất quá chúng ta sẽ giúp người tìm được nàng.” Tả Kinh quay đầu hỏi Tử Diệp. “Tương Ảnh giờ ở đâu?”

“Nàng nói nàng không thoải mái, về phủ trước.” Sự tức giận mới vừa rồi đã tiêu tan hết, Tử Diệp vẻ mặt cầu xin nói. Tương Ảnh chân trước mới đi, Đoạn Tang sau lưng liền đuổi theo nàng, trên đời này nào có chuyện trùng hợp như vậy!

Gặp Tử Diệp một bộ dáng thương tâm, Phạm Dư Quỷ cầm lấy tay nàng, phải nói cái gì mới tốt. “Kia... Kia chúng ta đi tìm nàng để hỏi, nói nàng có thể trả vật về chính chủ của nó hay không?” Chủ ý là nàng đề ra, nhưng sau khi phát hiện chính mình bị say xe, nàng hối hận muốn chết.

“Đúng vậy, chúng ta mau xuất phát.” Tử Diệp tìm được phương hướng, cả người lập tức sống lại. “Đi, thu thập hành lý đi.”

“Ách...” Tử Diệp này tính tình thật đúng là nôn nóng. “Bà bà kia làm sao bây giờ? Làm sao có thể để bà bà một người ở chỗ này mà đi được?”

“Không quan hệ.” Tả Kinh đi lên phía trước, vuốt lên tóc đen rối loạn của Phạm Dư Quỳnh, aiz, nàng lại đã quên chải đầu.

Phạm Dư Quỳnh thực hoang mang. “Vì sao...” Nàng theo hướng tay chỉ của Tả Kinh nhìn lại, reo lên: “Bà bà —— bọn họ... Hấn... Ách, nàng... Không phải...”

Chỉ thấy một nữ nhân tuổi còn trẻ, trong tay ôm một đứa trẻ, mà một người nam nhân khác giúp đỡ Trương bà bà, Trương bà bà còn đối với nàng mỉm cười!

“Bà bà một nhà đoàn viên.” Tả Kinh tuyệt không kinh ngạc. “Sáng nay khi nàng còn ở trên giường, bọn họ đã trở lại.”

“Gi? !” thực trùng hợp như vậy!

Ánh nắng chói chang của ngày hè, gió thổi ấm áp, cành lá sà sạt rung động, Phạm Dư Quỳnh nửa mộng nửa tỉnh.

Nàng hơi hơi mở mắt ra, phát hiện chính mình vẫn nằm ở trong lòng Tả Kinh. Ân, như vậy thực thoải mái

Bọn họ liền như vậy ra đi, cho nên, nàng say xe .

Aiz, nàng hận chết chính mình đã đề ra chủ ý này.

~~Ở một nơi khác.

Nôn!

Cũng có người đang phun.

Bất đồng là, hấn là học máu.

Dòng máu đỏ tươi dọc theo môi chảy xuống

Giang Duy Ân nâng góc áo lau khô miệng đầy máu, tiếp theo từ trong vạt áo xuất ra tờ lụa sa tanh, thật cẩn thận nhìn ở dưới ánh nến.

Đúng vậy a! Tâm pháp này không nên quá vội vàng ...

Mạnh, chất lỏng ấm áp dâng lên, tràn ra khỏi miệng.

Hấn tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn máu đen, nhìn không được nở nụ cười, công phu này dù sao cũng ngoan độc, không chế không tốt quả thực phản phệ, miệng lớn tiếng cười to.

Chờ sau khi hấn luyện thành, trên giang hồ còn có ai sẽ là đối thủ của hấn?

Hấn nóng lòng nghĩ nếm thử tư vị của thắng lợi, nóng lòng chờ muốn nhìn thấy Tả Kinh bị dẫm nát dưới lòng bàn chân của hấn, nhìn hấn mặt xám mày tro giống con chó nhỏ thoi thóp hấp hối.

Sau đó, hấn muốn ở trước mặt Tiểu Liên tự tay giết chết Tả Kinh —— là nhị thiếu gia mà nàng yêu nhất! Cáp... Hấn ngẩng cao đầu, cười điên loạn.

Ha ha... Cười đến nôn ra máu mà không biết....

Xe ngựa dọc theo đường đi lắc lắc lắc lắc, đi tới kinh thành đã là lúc hoàng hôn.

Phạm Dư Quỳnh trong hỗn loạn tỉnh lại.

“Tả Kinh.” Nàng khó khăn mở miệng.

“Hử?” Tả Kinh cầm lấy túi nước ở một bên. “Nàng có muốn uống nước không?”

“Không được.” Nàng trong bụng trừ bỏ nước, vẫn là nước. “Ta rất buồn nôn, chúng ta đến chỗ nào rồi?” Nàng dần dần, không làm được việc gì ra hồn, người khác ăn cơm, nàng phun; người khác cãi nhau, nàng choáng váng, mấy ngày liền đều là choáng váng, phun, giữa mê man vượt qua.

“Đã Vào thành, cố gắng nhịn thêm, cũng sắp đến nơi.” Tả Kinh thanh âm rất trầm thấp, ôn nhu mơn trớn vào trong tâm của nàng.

“Trường An sao? Ta muốn nhìn một chút.” Cánh tay của nàng vươn lên a ~, vươn lên, muốn khởi động thân mình, nhưng tay nhỏ bé vừa mới đặt lên cửa sổ của xe ngựa đã không còn lực, thân thể thẳng tắp đổ về phía sau.

Một đôi cánh tay sắt đứng lúc tiếp nhận chức vụ đỡ thân mình nàng hạ xuống. “Suy yếu thành như vậy còn cậy mạnh.” Thanh âm hàm chứa ý cười. “Ta ôm nàng, cho nàng từ từ xem.” Tả Kinh nhắc rèm che lên, đối với ngã tư đường giới thiệu .

“Trường An thành là từ Cung thành, Hoàng thành, cùng ngoại Quách thành, tam đại bộ phận tổ hợp mà thành, Cung thành là chỗ đại hoàng đế nghe báo cáo phê tấu, mà Hoàng thành ở phía nam Cung thành, lệ thuộc chế độ cơ cấu trung ương. Về phần ở, chủ quán, cửa hàng chợ, chùa miếu, đều phân bố bên ngoài Quách thành, mà mục đích của chúng ta cũng liền ở đó.”

Chán ghét —— bảo bối của nàng nương tựa trong ngực hắn, hai người là như thế chặt chẽ không mấy phù hợp, làm cho bên tai của nàng đỏ bừng.

Không nhận thấy được lòng của nàng, Tả Kinh cúi đầu tiếp tục nói: “Trong kinh thành mua bán phần lớn tập trung ở chợ phía đông cùng tây thị, có đến hơn trăm cửa hàng, bán ra thương phẩm rực rỡ muôn màu, cái gì cần có đều có, ăn uống ngủ nghỉ mọi thứ không thiếu, khác biệt chỉ tại cổ chợ góc phía đông gần tới Cung thành, ở đó có không ít quan to quý nhân, cho nên sản phẩm xa xỉ tuyệt phẩm phần lớn của chợ phía đông đều bán ở đó...”

Hắn tựa vào bên tai nàng nói chuyện, chỉ là nghe thanh âm của hắn, nàng tim đập nhanh hơn. Nhiệt độ cơ thể hắn, hơi thở hắn, còn có mùi hương dễ chịu trên người hắn, tràn ngập ở khoang mũi của nàng, kích khởi từng trận sóng nhiệt.

“Kỳ thật lượng người ở phía đông, tây đều thực náo nhiệt, chờ người khôi phục khí lực, chúng ta lại đi dạo.” Tả Kinh mỉm cười, thỏa mãn ôm lấy nàng.

“Được.” Cảm giác tim đập như đánh trống, Phạm Dư Quỳnh nho nhỏ giọng nói, rất sợ hắn nghe thấy được.

Ngoài cửa sổ xe, ánh mặt trời chiếu rọi, nàng nghĩ, đó là màu sắc của hạnh phúc ...

7. Chương 7

Màn đêm giống miếng vải đen to bao phủ xuống mặt đất, ánh trăng treo cao trên bầu trời, tinh khiết hoàn mỹ.

Ban đêm bên trong Hàn phủ đèn đuốc sáng trưng.

“Nhị thiếu gia đã trở lại!”

“Bọn họ đã trở lại, đã trở lại ——” gia phó chạy đi thông báo, Tiểu Liên trên mặt biểu lộ loại tình cảm vui sướng không dấu nổi, Giang Duy Ân mắt đau đón.

“Tả Kinh...” Tiểu Liên tim đập mạnh và loạn nhịp nỉ non, “Hắn rốt cục đã trở lại!” nước mắt vui mừng rơi xuống khuôn mặt.

Giang Duy Ân thấy thế tức giận sôi trào, tay nắm chặt thành hai nắm. Hắn trở về làm cái gì? !

Mũi chân nhún một chút, hấn kích động nhảy lên mái hiên, Tiểu Liên thể này mới lấy lại tinh thần, vội vàng nâng làn váy chạy đến biệt viện, muốn đi báo cho Tả Kinh, rất sợ Giang Duy Ân sẽ đối với hấn bất lợi.

Ngoài cửa lớn, Tả Kinh ôm Phạm Dư Quỳnh suy yếu bước vào cửa.

“Thả ta xuống, ta chính mình đi được!” Thật mất mặt! Phạm Dư Quỳnh trên mặt phỉếm hồng, thẹn thùng vùi đầu vào trong lòng Tả Kinh.

“Nàng rất nhẹ, ta ôm được, không cần lo lắng.” Tả Kinh dán ở bên tai nàng nói, to tiếng hô, hơi thở phun ở trên cánh tai nàng

“Không phải đi——” Phạm Dư Quỳnh quay đầu liếc mắt một cái dò xét gia phó ở một bên. Bọn họ đều nhìn thấy hết, hơn nữa cười đến siêu ái muội...

Đột nhiên “A ——” một đạo thanh âm truyền đến.

Giang Duy Ân từ trên không trung nhắm thẳng người Tả Kinh đánh ra một chưởng, Tả Kinh ôm Dư Quỳnh không thể ra tay, chỉ ôm chặt lấy nàng lùi về phía sau né tránh hấn đột kích.

Đoạn Tang nhảy lên, thoải mái tiếp được một chưởng của Giang Duy Ân, phản kích trở về.

Giang Duy Ân lão đảo chân hạ xuống, ngã xuống vài bước mới đứng vững thân hình.

“Người...” Hấn trừng mắt nhìn Đoạn Tang.

“Sư huynh, hấn là Đoạn Tang, ta mời hấn về phủ làm khách nhân.” Tả Kinh tiến lên giới thiệu, sau đó quay đầu đối với Đoạn Tang nói: “Đây là sư huynh của ta, Giang Duy Ân.”

“Nguyên lai là khách nhân của Tả sư đệ, thất lễ, thất lễ.” Sát khí giấu vào trong, Giang Duy Ân thay bằng một bộ dạng hiền lành.

Đoạn Tang lạnh lùng nghiêm mặt, liếc mắt nhìn Giang Duy Ân một cái, giống như vô tình nói: “Thật sự là... Công phu tuyệt đỉnh.”

Giang Duy Ân sắc mặt chợt biến.

“Sư huynh siêng năng muốn luận bàn võ nghệ, nếu có chút đắc tội còn thỉnh thứ lỗi.” Tả Kinh thay Giang Duy Ân giải thích, lại làm cho Phạm Dư Quỳnh nhú mày.

Nàng thật sự không thích tên Giang Duy Ân này, cười đến thật giả tạo, mới vừa rồi chưởng kia của hấn rõ ràng đánh ra rất ngoan độc ,tuyệt tình

“Phải không?” Đoạn Tang không lăm để ý nói.

Giang Duy Ân giả ý nở nụ cười. “Đúng vậy, sư huynh đệ chúng ta thường luận bàn võ nghệ.” Mâu trung lộ ra âm mưu ngoan độc

Phạm Dư Quỳnh dò xét lúm đồng tiền của Giang Duy Ân, cảm thấy hấn là người đáng sợ.

Giang Duy Ân cũng nhìn thấy nàng. “Sư đệ, nữ nhân này là ——”

“Nhị thiếu gia ——” một đạo âm thanh nữ tử diễm đạm đáng yêu truyền đến.

Phạm Dư Quỳnh nghe xong, tò mò chuyển hướng nhìn đại sảnh, tìm chủ nhân của thanh âm kia.

Khoảnh khắc nhìn thấy Tả Kinh, Tiểu Liên cảm thấy thời gian giống như yên lặng, trong mắt chỉ có thân ảnh tuấn dật của Tả Kinh, nàng không khỏi nghĩ đến quá khứ, ôm hấn đầy cõi lòng.

“Tả Kinh, Tiểu Liên rất nhớ người.” Tiểu Liên ôm cổ Tả Kinh , thỏa mãn nhắm chặt hai mắt, đột nhiên lại mở ra. “Người có phải hay không... Bé?” Nàng nghi hoặc hỏi, cảm thấy Tả Kinh có bụng bìa.

“Khụ! Tiểu thư...” Phạm Dư Quỳnh bị kẹp giữa hai người dờ khóc dờ cười. “Không phải hấn bé, là người không thấy được ta.” Rất khoa trương đi! Nàng lớn như vậy, cá nhân lại ở chỗ này, nàng kia nhưng lại không phát hiện, thật đúng là bực mình.

Tiểu Liên thế này mới buông tay ra, cúi đầu nhìn bộ dáng Phạm Dư Quỳ giống như nhìn thấy quỷ. “Tả Kinh, nàng, nàng là ai?” Người như thế nào ôm nàng? Cánh môi như hoa run run không thôi.

Nhất thời, Phạm Dư Quỳ đã hiểu, cô gái này thích Tả Kinh, hơn nữa phi thường thích!

Trong ý thức biết có nguy cơ nổi lên, nàng ôm chặt Tả Kinh, yêu kiều nói: “Ta gọi là Phạm Dư Quỳ, là người yêu của Tả Kinh, người yêu——” nàng tăng thêm hai chữ cuối cùng, hướng về phía Tả Kinh cười không ngừng.

“Yêu, người yêu?!” Tiểu Liên sắc mặt chuyển xanh mét.

“Đúng vậy, hẳn yêu ta.” Phạm Dư Quỳ đắc ý giống như một tiểu hài tử.

“Yêu người?” Tiểu Liên trở mắt, ánh mắt nhìn Tả Kinh.

Tả Kinh thông dong nhìn Tiểu Liên. “Đúng vậy, Liên tổng quản, ta thực yêu nàng.” Cô gái nhỏ này là đầu vẫn còn choáng váng sao? Cư nhiên bắt đầu nói lung tung.

“Chàng nói như vậy, người ta sẽ thẹn thùng ——” tổng quản? Nữ nhân này là tổng quản! Phạm Dư Quỳ ở trong lòng hồ to. Không phải đâu, tổng quản không phải đều là lão nhân sao? Nhưng nàng ở mặt ngoài vẫn là làm bộ dạng như ngây thơ, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ chôn sâu trong lòng Tả Kinh.

Tiểu Liên thấy thế ngây ngốc sững sờ, không thể tin việc nhìn thấy trước mắt.

Kim Tử Diệp sau khi an trí tốt cho con ngựa mới đi vào, nhìn thấy một màn này không khỏi ho khụ khụ vài tiếng “Được rồi, ta đều nhanh đã gần chết đói, chúng ta vẫn là nên đi ăn cơm trước đã!”

Nhóm gia phó một bên xem diễn, đều nhếch miệng cười to.

Giang Duy Ân từ trong tiếng vang tỉnh lại. “Ách, mời.”

Kim Tử Diệp dẫn đầu cất bước, mọi người theo sau đi vào, mà Tiểu Liên vẫn đang ngây ngốc đứng ở tại chỗ.

Bữa tối qua đi, Phạm Dư Quỳ liền buồn ngủ, nên về Cức Uyển nghỉ ngơi trước, những người khác thì ở tại trong đại sảnh thưởng thảo sự tình.

Tả Kinh uống một ngụm trà nóng, đem chuyện Tương Ảnh ăn cắp khăn lụa tự thuật lại một lần.

“Sư huynh, sự tình trải qua liền là như vậy.”

Giang Duy Ân than nhẹ trong chốc lát, mở miệng nói: “Đoạn huynh đã cho rằng là Tương Ảnh trộm, Giang mỗ cũng không dám có điều thiên vị, ta cho người gọi nàng đi ra cùng Đoạn huynh đối chất với nhau. Người tới a~, đi mời Tương Ảnh tiểu thư lại đây.”

“Không cần mời, ta không phải đã tới rồi hay sao?” Tương Ảnh có dung mạo giống hệt Kim Tử Diệp, ách xì một cái, kiều mị di chuyển cước bộ.

Đoạn Tang tầm mắt định ở trên mặt Tương Ảnh, rồi sau đó nở nụ cười. “Thế gian quả thực có người giống người như vậy, xem ra ta thật sự nhận sai. Kim cô nương, Đoạn mỗ thành tâm hướng người xin lỗi.” một câu cuối cùng là nói với Tử Diệp, ánh mắt sáng ngời hữu thần.

Tử Diệp tim đập loạn nhịp. “Không, không sao, dù sao cũng là xá muội làm sai.” Không khỏi dời mắt nhìn sang hướng khác.

Giang Duy Ân trên cao nhìn xuống Tương Ảnh, con người đen hàm chứa cảnh cáo, khàn khàn mở miệng: “Tương Ảnh sư muội, trong lúc người ra phủ có phải hay không từng ăn cắp vật phẩm của Đoạn huynh?”

“Đúng vậy.” Ngoài dự đoán của mọi người, Tương Ảnh cư nhiên hào phóng thừa nhận.

Giang Duy Ân người cứng ngắt, rồi nói tiếp: “Kia... Vật đó đâu?”

Tương Ảnh liếc mắt một cái dò xét Giang Duy Ân cao cao tại thượng, động tác khóe miệng nhếch lên mang đầy ý châm chọc nói: “Khăn lụa phải không?” Mũi chân xoay tròn, cánh tay mềm mại không báo động trước ôm lấy cổ Đoạn Tang “Vật đó ở trong phủ, người có bản lĩnh, bản thân tự tìm đi.”

Không biết vì sao, động tác của Tương Ảnh làm cho Tử Điệp cảm thấy chói mắt, không khỏi nhíu mi “Tương Ảnh, đừng như vậy.” Nói xong cầm cánh tay Tương Ảnh hạ xuống.

Tương Ảnh làm như không có gì, nở nụ cười. “Vật đó bị trộm, có phải người không cam lòng đúng không?” Nàng đối với Đoạn Tang nói. “Không cam lòng liền bản thân tìm a!”

Nghe vậy, Tử Điệp đang muốn trách cứ, Đoạn Tang lại nói tiếp.

“Được.” Đoạn Tang lạnh nhạt nói, mặt không có tia biểu tình nào. “Vậy Đoạn mỗ đành quấy rầy mấy ngày.”

“Đừng nói như vậy, Đoạn huynh cứ việc ở lại.” Giang Duy Ân nhướng mi, vươn tay cùng hắn bắt tay “Hoan nghênh!” “Đâu có.” Đoạn Tang cảm giác được nhịp đập của Giang Duy Ân. “Giang huynh khí mạch đập loạn...” Hắn nói có ngụ ý

“Phải không? Ta không cảm thấy như thế.” Giang Duy Ân rất nhanh rút tay về, khoanh tay mà đứng lên. “Đêm đã khuya, các người vẫn là sớm một chút nghỉ ngơi đi! Sư đệ, Đoạn huynh liền giao cho người đi an bài.” Giang Duy Ân lui hai bước, công đạo Tả Kinh.

“Đoạn huynh nếu không chê, thì có thể ngay tại Cực Uyển nghỉ tạm. Liên tổng quản, phiền toái người.” Tả Kinh nói.

Đoạn Tang gật gật đầu.

“Nhưng là Tả Kinh, ta có lời nói với người.” trong ánh mắt ôn nhu của nàng mang theo cầu xin.

“Này...” Tả Kinh mặt lộ vẻ khó xử.

“Chỉ cần một ít thời gian.” Tiểu Liên bộ dáng nhu nhược làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

“Sư đệ, người đáp ứng nàng đi!” Giang Duy Ân mở miệng.

Xem ra là tránh không được, Tả Kinh ở trong lòng thở dài.

Kim Tử Điệp cũng khuyên nhủ: “Nhị sư huynh, vẫn là nên nói rõ ràng, như vậy đối với mọi người đều tốt, về phần hắn...” Nàng dùng cầm chỉ chỉ Đoạn Tang. “Liền giao cho ta cùng Tương Ảnh đi.”

Nàng tay trái lôi kéo Tương Ảnh, tay phải cầm lấy tay Đoạn Tang kéo đi.

Sau khi mọi người rời đi hết, trong đại sảnh chỉ còn lại có Tả Kinh, Giang Duy Ân cùng Tiểu Liên ba người, đầu tiên đánh võ trầm mặc là Tiểu Liên.

“Đại thiếu gia, người có hay không nên lắng tránh một chút, ta có việc nói cùng với Tả Kinh.”

“Việc trong nhà, còn có việc ta không thể biết đến sao?” Giang Duy Ân hừ một tiếng.

Tả Kinh mở miệng hoà giải. “Liên tổng quản, đại sư huynh nói rất đúng, có chuyện gì xin mời nói thẳng đi!”

“Chẳng lẽ người không thể gọi ta một tiếng Tiểu Liên được hay sao?” Tiểu Liên đau thương chớp chớp mắt. “Hay là người có điều khó nói?” Bởi vì Giang Duy Ân sao? Vì hắn mới không thể không che giấu tình yêu đối với nàng? Tiểu Liên đắm chìm ở trong ảo tưởng của chính mình.

“Không, ta không có.” Tả Kinh khuôn mặt mỗi mội nói.

“Không có khả năng! Người nhất định là lo lắng hắn, đúng hay không?” Tiểu Liên khóc ngất vào trong lòng Tả Kinh. “Ta tin tưởng người là yêu ta, không cần đem ta tặng cho hắn, không cần a ——” nàng than thở khóc lóc

Tả Kinh kéo nàng ra, cùng nàng bảo trì khoảng cách. “Không, ta yêu là Phạm Dư Quỳ.”

Hắn nói được rành mạch, Tiểu Liên nghe thấy lại khóc sụt sùi.

“Không, ta không tin, người chính là không thể yêu ta, mới có thể tìm nàng làm người thay thế, có phải hay không?” Tả Kinh cảm thấy đau đầu, thật là không thể không nói rõ a “Không phải.”

“Không...” Tiểu Liên lại gục vào bên trái trong lòng Tả Kinh. “Người nói dối...”

Lúc này kéo nàng ra là Giang Duy Ân, hần mắt tối tăm nhìn chăm chăm Tả Kinh. “Không bằng chúng ta đến tỷ thí, người thắng có thể cso được Tiểu Liên, người thua phải rời khỏi Hàn phủ!” Hần tự cho là đã ra chiến thư giao đấu đúng

“Không, ta không nghĩ tranh với huynh, bất luận là nàng hoặc là sản nghiệp Hàn gia, ta cũng không nghĩ tranh.” Tả Kinh cả người tản mát ra khí lạnh như băng “Ta nói chắc các người đã hiểu được”

Hần lấy quạt giấy từ trong ngực ra, biểu tình rất là không kiên nhẫn.

“Ta mệt mỏi rồi, muốn đi nghỉ ngơi.” Hần hiện tại thậm nghĩ trở lại bên cạnh Phạm Dư Quỷ, hần muốn tìm về sự bình tĩnh.

“Tả Kinh, chờ đi, đừng đem ta tặng cho hần a~” Tiểu Liên ghen ngào nói, cố gắng muốn tránh thoát hai tay khỏe mạnh của Giang Duy Ân.

Tả Kinh cũng là không quay đầu lại, tiêu sái rời đi

Nhìn hần tiêu sái, Giang Duy Ân lại càng hận hần thêm.

“Tả Kinh...” Đợi Tả Kinh đi ra khỏi đại sảnh, Tiểu Liên còn chưa từ bỏ ý định hô lên.

“Người đều nghe được, hần căn bản không thương người,” Giang Duy Ân trào phúng nói.

“Không, đều là người làm hại, còn có nữ nhân kia, tất cả đều là do các người tạo thành!” Tiểu Liên sử dụng khí lực toàn thân, thoát khỏi kiềm chế của hần “Ta hận các người, ta nguyện rửa các người, các người như thế nào không chết đi? Các người chết, Tả Kinh sẽ yêu ta ...”

~Trong sương phòng tối như mực, ẩn ẩn truyền đến tiếng hít thở tinh tế.

Tả Kinh nhìn Phạm Dư Quỷ đang ngủ ở phòng nói “Đã ngủ” tựa hồ không thỏa đáng, bởi vì nơi này nguyên bản là phòng của hần —— chủ nhân của Cực Uyển.

Hần lặng yên không một tiếng động bước đến cạnh nàng, đứng đầu giường nhìn xuống dung nhan ngủ say của nàng.

Khuôn mặt nho nhắn, cái đầu nho nhỏ, nghiêm khắc mà nói, Phạm Dư Quỷ cũng không được tính là mỹ nhân, nàng không có diễm lệ như Tử Diệp cùng Tương Ánh, cũng không có ôn nhu như Tiểu Liên, nhưng là ánh mắt của nàng rất sáng, như là ánh sao sáng trên bầu trời, tươi cười thực chân thành, làm cho tâm hần luôn luôn lạnh như băng đều hòa tan.

Nhìn chăm chú chính diện nàng như vậy, tâm tư phiền não của hần đều đã tan biến

Vuốt ve sợi tóc mai của nàng, hần cúi thấp mặt xuống mấy tấc, phát giác tóc nàng thật sự không được dài, hần lại đến gần vài phần, bạc môi cuối cùng dừng ở trên môi mềm mại của nàng, hần nghĩ dùng lực đạo sâu sắc, nhưng lại sợ quấy nhiễu nàng.

“Chàng có phải hay không dự định hôn ta?” Phạm Dư Quỷ đột nhiên mở mắt ra, giọng nói mang ý cười.”Nếu đúng vậy, ta đang chờ —— ”

Nghe vậy, hần áp mạnh bạc môi nóng bỏng lên cánh môi mềm mại của nàng, khí phách khiêu khai mở miệng của nàng tiến thẳng vào trong chỗ sâu nhất, triển miên hút, Phạm Dư Quỷ nhiệt tình đáp lại, bướng bỉnh cắn môi dưới của hần.

Tả Kinh ngạc nhiên trợn to mắt, Phạm Dư Quỷ cũng như hần, lúc này trong mắt bọn họ chỉ có lẫn nhau, không còn có bất kì một người nào khác.

Tuy rằng hần rất muốn nàng, nhưng không phải hiện tại, hần khó khăn chấm dứt nụ hôn này, lấy lại giọng, cười nhẹ. “Đêm nay, ta nghe thấy có người nói yêu ta.”

Nàng khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm hồng, hai tay ôm chặt khuôn mặt tuấn dật phi phàm của hần, cười giả ngu.

“Ai a? Là ai?” Xả xuống dây cột tóc của hần, làm cho tóc đen nhánh hạ xuống, rủ xuống mái tóc của nàng. Tóc của Tả Kinh so với nàng dày hơn rất nhiều, thật đen thật mềm mại, làm cho nàng rất thích.

“Chính là nàng a~.” Hấn cười nói.

“Ân, hừ.” Nàng nhếch môi, cười thực xấu xa. “Sau đó thì sao?”

“Là có người không chịu nhận, hay là do ta nghe lầm? Nếu vậy thì nguy rồi, ta thực sự yêu nàng!” Hấn nói thanh âm rất nhỏ nhẹ, nàng lại nghe thật sự hiểu được.

Lòng của nàng không chịu khống chế nhảy nhanh hơn “Chàng nói yêu ta, ta nghe thấy.” Nàng cố gắng không cho chính mình rối loạn, nhanh nói ra nghi hoặc trong lòng “Nhưng là, ta có lời muốn hỏi chàng, Liên tổng quản kia với chàng rốt cuộc là có quan hệ gì?” Vừa thấy đến hấn liền ôm! Người cổ đại không phải thực chú ý đến cái gì gọi là lễ nghĩa, trong lời nói của chính mình cũng cảm thấy khó khăn hay sao?

“Nàng thật đúng là tiểu gia hỏa!” Hấn điểm nhẹ lên chóp mũi của nàng. “Ta cùng nàng ta không có gì cả.” Trong lời nói ra rất minh bạch.

“Phải không?” Không giống nga!

“Đó là chuyện của đại sư huynh, không phải là của ta.” Hấn cười cười. “Chuyện của ta chỉ biết về nàng.”

“A...” Chán ghét, chỉ cần hấn nói lời ngon tiếng ngọt, nàng sẽ quên hết. “Chàng gần nhất miệng thực ngọt nha, có phải là do ăn nhiều đường hay không?”

Hấn cười nhìn nàng. “Đúng vậy.” Tươi cười bất giác càng tăng. “Ăn đường có tên Phạm Dư Quỳnh.”

Trên hai má bỗng dưng đỏ bừng, nàng cảm giác mặt đều nhanh bốc cháy lên. “Cái kia...” Cái gì cùng cái gì a~, so với nàng còn có thể muốn làm điều ái muội.

Tả Kinh ý cười càng sâu. “Cái gì?”

“Ách, cái kia...” mắt chuyển loạn, sau khi nhìn thấy hấn tươi cười, ánh mắt mới dừng lại. “Không có rồi, nhưng thật ra là chàng gần nhất tâm tình thực khoái trá có phải hay không?”

” “

“Chàng gần nhất thường hay cười nha.” Hại nàng thật sự nghĩ muốn đem hấn giấu kỹ, không cho bất luận kẻ nào nhìn thấy, nhất là Liên tổng quản kia, ánh mắt nàng kia giống như nghĩ đem Tả Kinh nuốt vào bụng, ánh mắt trắng trợn nhìn chằm chằm hấn, chỉ nhìn thôi đã cảm thấy không thoải mái.

“Chỉ có nàng cảm thấy như vậy thôi!” Hấn cời hài ra, nằm lên trên giường.

“Nào có, thật sự là như vậy mà, trước kia chàng đều bày ra bộ mặt lạnh lùng, hiện tại liền tốt hơn nhiều.” Phạm Dư Quỳnh thân mình mềm mại dựa vào đầu vai hấn, muốn nói chuyện phiếm.

Tả Kinh chính là cười, cười đến thực ôn hòa.

“Chàng xem.” Nàng giơ cao tay phải lên, muốn hấn đoán. “Đây là cái gì?”

Hấn liếc mắt một cái, “Nhẫn.”

“Có màu gì?”

Hấn buồn cười nhìn chằm chằm nàng biểu tình đầy vẻ thần bí. “Màu đỏ.”

“Ừm, đúng vậy.” Nàng cố ý đè thấp âm lượng, thực thật trọng nói: “Vùng trộm nói cho chàng biết, nó trước kia là màu xanh ——” để đến trước mắt hấn, nói thật khê: “Ồ lúc trước khi ta chưa rút xuống thác nước”

“Màu xanh ?” Thật sự có khả năng này hay sao?

“Đúng vậy.” Nàng dùng sức gật đầu, thưởng thức nhẵn ngọc.

“Là màu xanh biếc ” bàn tay nhỏ bé đeo nhẫn đặt lên trên vai gầy gò của hấn, nàng nhìn hấn, sau một lúc lâu mới nhú mày nói: “Nhưng là ngày đó rút xuống thác nước nó liền biến thành màu đỏ, đỏ giống như màu máu tươi, giống nhau chói mắt. Từ sau khi bà cố tặng cho ta, nó chưa bao giờ biến sắc, nhưng hôm nay nó lại thay đổi.” Có lẽ việc này cùng nàng chạy tới Đường triều có liên quan, nàng hoảng hốt nói. “Ta từng nghĩ tới, nếu ngày nào đó nó lại biến trở về màu xanh, khi đó không biết sẽ như thế nào? Có phải hay không ta liền trở về...”

Nghe vậy, hấn môi mím lại, nhẹ xoay người đem nàng đặt ở dưới thân. “Trở về thế nào?” Hấn nghe thế có cảm giác bất an, coi như nàng ngay sau đó sẽ biến mất, làm cho hấn vĩnh viễn tìm không thấy. “Nàng nói a!”

Biểu tình của nàng cực kỳ giống với ở vách đá ngày đó, hấn cực kỳ sợ hãi, không nghĩ mất đi nàng.

Ý thức được chính mình nói quá nhiều, nàng ấp úng nghĩ giải thích.”Không, không có, ta là nói... Khả năng... A ——” nghĩ tới! Khả năng sẽ quay lại thác nước đi.”

Nàng vô tâm đối thoại gọi lên bất an trong lòng hấn, hấn bắt đầu cảm thấy lo lắng, trực giác nàng cũng không nói thật. “Nàng nói dối.”

Nàng xem ra hấn bất an, vì thế trấn an nói: “Nếu chàng không tin ” nàng tháo chiếc nhẫn ra “Thế thì —— ta sẽ không đeo nó nữa.” môi khẽ nhếch lên, nàng nở nụ cười.

Sau khi tháo nhẫn ra, tâm tình của nàng trở nên thật thoải mái, như là dỡ xuống được một cục đá to đã đặt ở trong lòng từ rất lâu rồi; có lẽ, nàng sớm đã nghĩ sẽ tháo ra, chính là nàng cần có một lý do, một lý do chính đáng

Nàng ngón tay giữa đặt ở bên giường, đối với Tả Kinh nói: “Ta không hề mang nó, mặc kệ nó là màu đỏ hay là màu xanh.”

Thần sắc ngưng trọng của hấn vẫn chưa giảm, môi càng mím chặt không có thả lỏng, thân hình cứng ngắt vẫn là buộc chặt.

Thở dài một hơi, nàng cắn khước môi, hai tay ôm lấy hấn , trong chốc lát sau kiên định nói: “Quan trọng là ta ở trong này, ta chỗ nào cũng không đi.”

Thật lâu, hấn mới cho phép chính mình tựa đầu chôn ở gần cổ nàng, gất gao ôm lấy nàng, ngửi thấy mùi hương thanh nhã của nàng

Phạm Dư Quỳnh hai tay run run, nhưng nàng không thềm để ý, chính là im lặng ôm chặt lấy hấn.

Hấn đang làm nũng! Một đại nam nhân đỉnh danh đầu đội trời, chân đạp đất ở trong lòng nàng làm nũng, một nam nhân nguyên bản lạnh giống như băng ... Nàng không có một tia khoái cảm chinh phục, ngược lại khổ sở muốn khóc.

Thật vô dụng!

Tả Kinh lúc này cảm thấy chính mình đúng là yếu ớt không chịu nổi một kích động nào, hấn bắt đầu hiểu được cái gì gọi là sợ hãi...

Hấn sợ hãi mất đi nàng.

8. Chương 8

Trời mưa.

Phạm Dư Quỳnh vươn tay nhỏ bé ra ngoài cửa sổ, tại bầu không khí đầy ý thơ này, nàng nghĩ đến mưa ở trong rừng—— bỗng nhiên, mưa to mưa tầm tã ——

Mưa đánh mạnh vào tay Phạm Dư Quỳnh có cảm giác đau, đành rút tay về, phụng phịu không vui.

Thời tiết mùa này, thay đổi bất thường, kế hoạch hôm nay của nàng nguyên bản muốn đi ra bên ngoài tản bộ, lại gặp trận mưa này, quấy rầy hành trình của nàng, thật sự là thật giận a!

Tả Kinh cùng Giang Duy Ân đi kiểm tra cửa hàng, Tử Điệp tám phần chắc lại cùng Đoạn Tang tranh cãi, không có người bồi nàng nói chuyện.

Nàng nằm úp sấp trên mặt bàn tròn, nhìn mọi thứ nhàm chán xung quanh

Kỳ thật nàng không nghĩ đợi ở Hàn phủ, trong phủ có loại cảm giác khiến cho người ta cảm thấy áp bức, thực buồn, thực không được tự nhiên.

Nhất là Liên tổng quản, nàng nhìn thấy ánh mắt nàng ta nhìn mình đầy chán ghét, còn có Giang Duy Ân, nhìn hần càng thấy chán ghét, hai người đều là một bộ dáng cao cao tại thượng.

Aiz, rốt cuộc là bọn hần quái dị, hay là do nàng khó ở chung, chuyên để ý tật xấu của người khác?

Nàng giống như con sâu trèo lên bàn tròn, toàn bộ thân nằm úp sấp, tứ chi không động đậy, nàng thật sự lười, thật sự không thích, vòng tròn bàn lớn lạnh như băng, thật thoải mái ——

So với nơi này, những ngày ở trên núi Thái Bạch tuy rằng rất đơn giản, ăn là cơm rau dưa, mặc là trang phục vải thô.

Nhưng là, nàng vẫn là thích cuộc sống trên núi Thái Bạch hơn.

Nàng rất muốn trở về, nghĩ muốn quay lại núi Thái Bạch cùng bà bà bọn họ cùng nhau sống... Nàng vô ý thức khoa chân múa tay.

“Nàng đang làm cái gì?” Tả Kinh đẩy ra cửa phòng, đối với hành động của Phạm Dư Quý cảm thấy buồn cười “Học rùa đi?”

Nàng ngẩng đầu, vô lực nói: “Đúng vậy, xem có thể hay không bò được về núi Thái Bạch.” Hần rốt cuộc đã trở lại.

“Buồn đến mức chán rồi sao?” Hần ngồi ở giữa bàn tròn, dùng ngữ điệu sủng nịch nói.

“Xem như vậy đi, thật vất vả không say xe, kết quả trời lại mưa, cả ngày ngồi buồn ở trong phòng, không ra khỏi Cức Uyển nửa bước.” Nàng giữ chặt ống tay áo hần, phát giác ẩm ướt.

“Chàng gặp mưa?” Đây mới phát giác đầu của hần cũng ướt nhẹp. “Như thế nào không bung dù? Chàng không phải cùng Giang Duy Ân xuất môn hay sao?”

“Sư huynh vẫn còn đang ở cửa hàng, ta sợ nàng buồn đến mức chán nản, vội vã trở về, nên mới quên mang dù.” Đây là một trong số nguyên nhân, một nguyên nhân khác còn lại là sư huynh lại muốn tìm hần luận võ.

Buổi chiều sau khi kiểm tra xong cửa hàng, Giang Duy Ân nhắc lại chuyện xưa, nói muốn cùng hần tỷ thí, chấm dứt giằng co lâu dài từ trước tới nay, lại bị hần kiên định cự tuyệt, không phải hần xem thường võ nghệ của đại sư huynh, mà là hần trong đầu chưa từng có ý niệm thay thế được đại sư huynh làm chủ Hàn phủ, bất luận là Tiểu Liên hay là sản nghiệp của Hàn phủ.

Không ngờ hần cự tuyệt lại làm cho Giang Duy Ân giận dữ, đương trường vận kinh tung ra bốn chưởng, chưởng nào chưởng đấy ngoan tuyệt, mà Tả Kinh không hề phòng bị, vạn phần mạo hiểm ngăn cản.

Hần đối với tình huống này cảm thấy thực vô lực, nếu không phải Tương Ảnh trộm vật phẩm của Đoạn Tang, hần nhất định sẽ không quay lại Hàn phủ một bước, nếu không phải lo lắng đến tình cảnh của Đoạn Tang, hần đã sớm ly khai.

Đặc biệt làm hần suy nghĩ sâu xa khó hiểu nhất là võ công của sư huynh, đột nhiên không hiểu vì sao tăng mạnh, ngay cả chiêu thức cũng biến hóa nhanh đến không ít, nhưng là nội lực lại có vẻ hỗn loạn ...

Nàng chống đầu, xóa tan trầm tư của hần, chế nhạo: “Bên ngoài trời mưa rất to, chàng còn có thể quên mang dù, thật là rất giỏi.” con người đen lúng liếng ở trên người hần đảo qua vài vòng. “Xem chàng cả người đều ướt đầm, vạn nhất cảm lạnh thì phải làm sao?”

Nàng ý niệm trong đầu vừa chuyển, lập tức khôi phục tinh thần, nhảy xuống bàn tròn: “Đi, đi, tắm rửa đi.” Không nói hai lời, liền kéo Tả Kinh đi ra ngoài.

Hần cười nhẹ, tùy ý nàng ở phía trước dẫn, đem vấn đề đáng ghét kia ném ra khỏi đầu.

Phạm Dư Quý lôi kéo hần xuyên qua vô số hành lang dài, nhìn mưa to giàn giụa rơi xuống uyển viên, ở trong tiểu kiều đều bị nước mưa nhuộm trắng xóa, giống như cách một tầng tầng lụa trắng, cảnh vật mờ mịt, nhìn không rõ

Nàng cảm khái mà nói: “Có lẽ đây là sự khác biệt giữa người nghèo cùng kẻ có tiền đi!” Người nghèo yêu thích tự nhiên, kẻ có tiền liền chỉ thích cảnh đẹp giả tạo, trong gia trạch phải có hòn non bộ lớn để thể hiện địa vị này.

“Cái gì?” Ở trong tiếng mưa rơi rầm rầm làm hần không nghe rõ lời nàng .

“Không.” Nàng lớn tiếng nói. “Ta chỉ là hoài nghi ở Trường An thành, đất rất rẻ.” Có thể tiêu xài phung phí như vậy

Hần nhếch môi thành một ý cười, ý tứ của nàng hần hiểu được, ôn nhu nói: “Không phải là rất rẻ, mà là Hàn phủ ở Trường An thành xem như nhà giàu có, cho nên chiếm một góc trong thành.” Kinh thành nhưng là tắc đất tắc vàng.

Chính là một góc thôi sao?

Nàng liếc mắt nhìn hần một cái, chỉ là Cức uyển quá rộng lớn —— nói không chừng nàng còn có thể lạc đường nha! Cổ nhân hình như rất yêu thích cách bố trí này, phân môn biệt viện, phân phòng khách, phân thư phòng, phân phòng... Phân rành mạch, rõ ràng, phân lẫn nhau, cảm tình đều phai nhạt còn không tự biết.

Nàng bĩu môi, lời tuy như thế, nhưng có một điểm mà nàng cá rằng mình thích—— trong Cức Uyển của hần có một hồ nước lớn, liền chỉ có điểm ấy là tốt nhất.

Nàng khoái trá đập nhanh cước bộ, tiến vào gian sương phòng, đẩy cửa ra, một cỗ nhiệt khí đập vào mặt Sương trắng mênh mông, làm ấm áp cả gian phòng, cũng như ấm cả hai má nàng. “Tắm rửa đi!”

Tả Kinh cũng nhìn chằm chằm vào nàng. “Ta nghĩ đến nàng muốn cùng nhau tắm.”

“Ta?” Nàng chĩa chĩa chính mình, lập tức đỏ mặt lắc đầu. “Mới không đâu, ta có thói quen trước khi đi ngủ mới tắm, có thể giúp ngủ say hơn.”

“Phải không?” Hần bắt đầu cởi quần áo, một lớp lại một lớp y phục xả xuống, ... lộ ra da thịt màu đồng “Ta đây tắm trước.” Xem nàng thật cao hứng phần chần.

“Được, đừng khách khí.” Nàng nuốt một ngụm nước miếng. Cáp! Thật đẹp.

Siêu đẹp mắt, mỹ nam bước vào bồn tắm nha——

Cánh tay trần ngập lực đạo, ngực rắn chắc, cơ thể hơi hơi lộ ra cơ bắp, a —— “Mau thoát... Ách; mau tắm a! “Mau! Như thế nào không thoát quần? Bằng không sẽ cảm lạnh.”

Bình thường, hần là không ngại có người xem thường thức, nhưng là ánh mắt của nàng quá mức trực tiếp, làm dục vọng ngủ say của hần tỉnh lại, nóng rực như hỏa diễm. “Ta không mang theo quần áo để thay.” Hần sợ chính mình sẽ khắc chế không được: “Nàng giúp ta trở về phòng lấy quần áo.”

Lấy quần áo? “A!” Nàng đều đã quên, “Được rồi, chờ ta một chút.” Nàng giống như cơn gió cuốn, chạy nhanh đi ra ngoài.

“Lấy kiện y phục màu trắng cho ta.” Hần nói

“Màu trắng, ta đã biết.” Nàng cũng không quay đầu lại trả lời.

Hần cười nhẹ, dục niệm tới một nửa bị bức lui, cởi quần ra, bắt đầu tắm rửa.

Một hồi lâu sau hần mới đứng dậy, từ đầu ngăn trong tủ ở phía sau xuất ra bộ y phục màu trắng, cảm thấy tinh thần thật sảng khoái, thoải mái đi thông thả quay trở lại phòng ngủ.

“Nàng đang làm cái gì?” Hần đối với Phạm Dư Quỳnh đang lục tung hỏi.

Nàng vui đầu tìm kiếm, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Tìm kiện quần áo chàng muốn kia “

“A, nó hiện tại đang ở trên người ta.”

“Ở trên người chàng, tốt lắm a...” Ở đâu? Quần áo ở đâu? Nàng vội vã nghĩ muốn trở về chiêm ngưỡng hình ảnh đẹp mắt

Hiển nhiên nàng không có nghe lọt vào tai. “Ta nói, nàng đừng tìm nữa.” Bàn tay to giữ chặt nàng. “Ta đều tắm rửa xong rồi.”

“Ách?” Nàng sửng sốt một chút, chợt nói: “Nhanh như vậy sao? Thật đáng tiếc...” Trên mặt có chút ảo não.

“Đáng tiếc?” Hắn cười hỏi.

“Không, không phải!” Nàng che miệng, tay nhỏ bé xua loạn. “Ta giúp chàng lau tóc.”

Aiz, nàng không có duyên ngắm mỹ nam nhân tắm a!

“Lần sau làm lại cho nàng xem.” Hắn nhẹ giọng nói.

“Gi?” Nàng có hay không nghe lầm? “Thật vậy chẳng?”

Cái miệng của hắn bất giác cong lên thành một đường cong mê người.

Hoa bị mưa to tàn phá, đóa hoa dồn dập rơi xuống.

Tiểu Liên chỉnh trang lại quần áo, tay cầm chiếc dù, cất bước tiêu sái đi trên đường lát bằng đá cẩm thạch, nhìn chung quanh, một bộ dạng lén lút như trộm

Dọc theo đường đi, nàng không gặp được bất luận kẻ nào, đây đúng là hy vọng của nàng.

Nàng đi vào phòng bếp.

“Mọi người vất vả.” Tiểu Liên tao nhã vượt qua cửa, nhẹ nhàng mở miệng.

“Liên tổng quản? !” Thật sự là khách ít đến a! Đồ mẹ từ sau bếp nấu nhô đầu ra. “Có cái gì phân phó sao?” Đồ mẹ là quản sự tại trù phòng.

“Không có, ta chỉ là đến xem.” Tiểu Liên nháy mắt chợt dạ, dù sao nàng cũng rất ít đến phòng bếp. “Bữa tối chuẩn bị như thế nào?”

Đến xem? Đồ mẹ liếc mắt ra ngoài cửa, bên ngoài chính là đang mưa to nha, chọn loại thời điểm này mà đến? “Vừa chuẩn bị tốt thuốc cho Phạm cô nương, về phần bữa tối, mọi người đang chuẩn bị.” Tại trù phòng ước chừng có đến mười nô bộc, mọi người đều có nhiệm vụ riêng, có rửa đồ ăn, thái, có xào rau.

“Thuốc?” Chính là này! Tiểu Liên thực không hiểu. “Phạm cô nương thân thể không tốt sao?”

“Không, đây là ý tốt của nhị thiếu gia, cấp cho Phạm cô nương bổ khí huyết.”

“Phải không?” Tiểu Liên làm bộ trầm ngâm, săn sóc nói: “Ta đây hỗ trợ mang đến đó cho.”

“Liên tổng quản sao phải giúp việc?” Đồ mẹ do dự. “Việc này không tốt lắm.” Đại thiếu gia đối với nàng nhưng là thật sự coi như là bảo bối.

“Không sao, dù sao ta cũng không có việc gì, chính là nhân tiện đi dạo, không có gì đáng ngại, hưởng chi thuốc nếu lạnh sẽ không tốt lắm.” Tiểu Liên kiên trì nói.

Đồ mẹ không cự tuyệt nổi, vả lại người trong phòng bếp thật sự không đủ, nàng không còn phương pháp nào tốt hơn. “Vậy làm phiền Liên tổng quản một chút.”

“Sẽ không.” Tiểu Liên vui vẻ tiếp nhận. “Ta mang cái này đi.”

Trên đường, Tiểu Liên thẳng nhìn chằm chằm bát thuốc trên khay, trong lòng giãy giụa.

Khi trải qua lương đình, nàng rốt cục quyết định chủ ý, dừng lại cước bộ, chuyển tiến vào trong đình, đem khay đựng được thiện để trên thạch bàn.

Từ trong ngực áo lấy ra một gói giấy màu trắng, nàng mở ra, nhìn bột phấn bên trên, không khỏi oán hận nghĩ, Phạm Dư Quý này thật sự là một người đáng ghét! Tất cả đều là người làm hại, hại Tả Kinh không thể yêu ta, hại ta thống khổ, bát được này nguyên bản nên cho ta, lại cho người, nữ nhân này chiếm tiện nghi, người đi chết đi!

Cay độc oán giận như bùa chú thúc giục nàng động thủ, nàng tâm đã quyết, không hề chần chờ, nhanh chóng cầm chung được lên, rắc toàn bộ bột phấn vào đó

Uống thuốc bổ, hừ! Uống a, nhìn người sau khi uống xong còn có mệnh để mà sống hay không!

Sau khi đổ xong bột phần vào bát thuốc, nàng vo tròn bao giấy, vứt bỏ, lại đặt bát thuốc vào khay, khoải trá một lần nữa bưng lên.

“Bột phần kia chắc là thạch tín rồi!” Một câu nói như suy diễn từ phía sau Tiểu Liên truyền đến. “Cho ai ăn? Người đó nhưng thật đáng thương a!”

Tiểu Liên toàn thân cứng ngắc, nhận ra chủ nhân của thanh âm kia, cúi mình hành lễ. “Nhị tiểu thư.” Sau đó, nàng giả ngu. “Người nói cái gì bột phần, cái gì thạch tín, ta không hiểu.”

Tương Ánh nhường mày, cẩn thận đánh giá bộ dáng đoan trang ra vẻ trấn định của Tiểu Liên. “Không hiểu không quan hệ, đừng tai nạn chết người là tốt rồi.” Nàng mở nắp bát thuốc ra, mùi thuốc nồng nặc bay bốn phía, lạnh lạnh nói: “Ta nghĩ, người đáng thương này hẳn là Phạm Dư Quý, đúng không?” Tuy rằng là câu nghi vấn, nhưng ánh mắt của nàng cũng là khẳng định.

Sắc mặt làm người ta chán ghét! “Nhị tiểu thư không có việc gì nữa, tiểu nhân cáo lui trước.”

“Chậm đã! Ta còn chưa nói hết đâu.” Tương Ánh dang tay ngăn trở, lạnh lùng, ngạo nghễ nhìn bộ dáng ngụy tạo ứng thuận nhu nhược của Tiểu Liên, không khỏi cảm thấy buồn cười, mọi người thực đều mất bị mù, mới có thể cảm thấy Tiểu Liên nhu nhược. “Độc chết Phạm Dư Quý, người vẫn là không chiếm được nhị sư huynh.”

“Không có khả năng.” Tiểu Liên biến sắc “Hắn là của ta!” không cần giả bộ dạng choáng váng, cả tòa nhà này chỉ có Tương Ánh là biết rõ ràng bản tính của nàng

“Phải không?” Tương Ánh hừ lạnh, không cho là đúng. “Ta không cho là đúng, vì Phạm Dư Quý sau khi uống xong bát thuốc có độc này sẽ chết, nhị sư huynh có lẽ nào lại bỏ qua. Đến lúc đó tra ra hung thủ là người, hẳn có thể từ bỏ được ý đồ hay không? Lấy cá tính của nhị sư huynh, nhất định phải có đổ máu.” Cho dù là ngốc tử đều nhìn ra được nhị sư huynh lúc này là động chân tình, cũng chỉ có Tiểu Liên người còn sống ở trong ảo tưởng.

Tương Ánh trong máu sôi sục tà ác, nhin không được nghĩ muốn nhìn bộ dáng thống khổ của nàng, như ở trong mộng mới tỉnh

Quả nhiên. “Không, hẳn yêu ta, hẳn luyện tiếc thương ta.” Tiểu Liên kích động hô to, hốc mắt rung rung, kỳ thật đáy lòng hiểu được Tương Ánh nói có đạo lý.

“Tốt thôi, chúng ta sẽ chờ xem.” mắt yêu mị đảo qua một vòng, dừng lại trên mắt đỏ sẫm của Tiểu Liên. “Chúng ta liền đến xem nhị sư huynh là bỏ được hay vẫn là luyện tiếc.” đôi môi đỏ mọng nở nụ cười. Mau khóc a, nàng rất muốn nhìn thấy bộ dáng nàng ta khóc thảm thương, thật ngu xuẩn!

Tiểu Liên nháy nháy mắt, lệ cuộn cuộn rơi xuống. “Sao lại có thể như thế?” nàng ném khay đựng bát thuốc lên trên cạnh mặt bàn, bát lập tức vỡ vụn, thuốc chảy hết. “Ít nhất ta từng thử qua! Còn người? Dự định như thế nào làm cho đại thiếu gia yêu người? Người nhưng thật ra giáo dạy ta a.” Nàng phản kích, nói thực chanh chua.

Tương Ánh nhún nhún vai, một bộ dáng không sao cả. “Việc này không có quan hệ với người.” Nàng xem thật sự là đã nhận, cũng không bắt buộc.

“A! Nói được cũng thật tiêu sái, nhưng ta hoài nghi người không làm được?”

Tương Ánh thân ảnh rung lên, cười đến thực hèn mọn. “Nếu ta thật muốn làm, cũng tuyệt không dùng loại phương pháp hạ đẳng này, đã tổn hại người lại bất lợi mình.” Nàng lắc lắc cây dù, những hạt mưa trên đó rơi xuống. “Nếu là ta, liền trực tiếp treo lên giường hắn, đến lúc đó hẳn không tiếp thu đều không được. Người nói, phương pháp này chẳng phải là rất tốt?” Nàng e sợ cho thiên hạ không loạn, đề chủ ý, thân ảnh lửa đỏ rời đi

Tiểu Liên bình tĩnh đại ngộ, cũng cười.

~Thành Trường An phồn hoa, đa số là những nhà to lớn, dân cư đông đúc, từ hướng nam bắc đi ra đường cái Chu Tước, đem kinh thành một phân thành hai, có một lượng bộ phận thị trường lớn, rất nhiều ngã tư

đường rộng lớn bằng phẳng, nối với nhau lần lượt thay đổi, hình thành vô số chữ “Điền”.

Hôm nay hết mưa rồi, cảm giác ra mùa thu đang tới gần, gió thổi lành lạnh.

Tử Diệp khuôn mặt buồn chán, cứng rắn lôi kéo Phạm Dư Quỳ đi qua một đường, lại một đường cái, làm như không thấy, đối với đám đông nghênh diện mà đi. “Cả ngày ở trong phủ, luôn phải đối mặt với mặt người chết, thật sự đều nhanh sắp bị bệnh.”

“Mặt người chết ?” Phạm Dư Quỳ ánh mắt không tự chủ được, ngạc nhiên. “Chỉ Đoạn Tang?” Thật đúng là chuẩn xác a! Nhưng nàng không có can đảm nói.

“Đúng, chính là cái mặt, người, chết kia.” Tử Diệp dừng lại cước bộ, quay đầu một chữ một chữ nói. “Uy! Đi theo ta làm cái gì?”

“Đi dạo phố.” Đoạn Tang mặt không chút thay đổi, âm điệu cứng nhắc nói.

“Vậy người đi xuống chợ phía đông a~, mặt đi theo sau mình ta làm gì? !” Tử Diệp không khách khí bảo hần.

“Hỏi hần.” Đoạn Tang chỉ chỉ Tả Kinh bên cạnh .

Tử Diệp ánh mắt làm mọi người nhìn phải rung mình, đem pháo khẩu quay về hướng Tả Kinh, chống nạnh nói. “Nói!”

“Ta phải bảo vệ nàng.” Tả Kinh bình tĩnh nói.

“Ai? !”

“Ta? Ách, đừng trêu ta, ta là bị người kéo đi.” Cùng ta không quan hệ a! Phạm Dư Quỳ cúi đầu, không muốn tiếp thu xem kỹ ba đạo ánh mắt.

Gừ—— nói cũng đúng chính là nàng tự đến tìm, Tử Diệp hít sâu một hơi, quên đi! “Đi thôi, bọn họ thích thì để cho bọn họ đi cùng.” Nàng nhỏ giọng nói, liền lôi kéo Phạm Dư Quỳ tiến vào cửa hàng thi họa

Một lát sau, lại vội vã tiến vào cửa hàng bán vải, trong chớp lát sau, lại bước nhanh bước vào cửa hàng bán sơn phần, trên đường, Phạm Dư Quỳ còn mua không biết bao nhiêu là mứt quả.

“Người đã bao nhiêu tuổi, còn ăn mứt quả!” Tử Diệp hô to chịu không nổi.

Nàng hôm nay tâm tình không tốt, mới nghĩ ra đi dạo để hít thở không khí, ai ngờ hai người đại nam nhân này lại đi theo sau mình các nàng, nhất là tên Đoạn Tang kia, hần ánh mắt lợi hại làm cho nàng rung mình nổi cả da gà, nhịn không được nói hần đừng đi theo nữa!

Phạm Dư Quỳ giống như đứa nhỏ liếm mứt quả, đối với Tử Diệp gằm rú ngoảnh mặt làm ngơ, lại còn ăn thật cao hứng.

“Chàng có muốn ăn hay không?” Nàng ý tứ hỏi Tả Kinh, dù sao cũng là tiền của hần, nếu không hỏi sẽ ngượng ngùng.

Tả Kinh nở nụ cười, trông mắt lóe sáng, chuyển thân lại đây cắn đi một viên.

Ách, viên kia nàng đã liếm quá nha!

Khụ! Tử Diệp trừng lớn mắt, không thể tin được việc chính mình đã thấy, đó là nhị sư huynh lạnh như băng của nàng sao? Hần động tác cũng quá phiền tình đi!

Khiếp sợ không chỉ có nàng, còn có Phạm Dư Quỳ

Phạm Dư Quỳ nghĩ mặt của nàng đại khái có thể phóng khói lửa, lại ra vẻ trấn định. Hoàn toàn không để ý tới thanh âm kinh ngạc hút không khí của mọi người, cúi đầu làm bộ chuyên tâm thưởng thức trang sức.

Trời mới biết lòng của nàng đang nhảy loạn xạ lên, căn bản xem như không xem.

“Thích không?” Tả Kinh nhẹ giọng hỏi, hơi thở nóng bỏng phun trên hai gò má của nàng

Nàng nhẹ nhàng chấn động, bàn tay cầm trâm cài tóc hình bông hoa thiếu chút nữa bị nàng nắm đến biến hình.

Tả Kinh trong miệng có cỗ vị ngọt của mút quả, lực chú ý của nàng đều bị hấp dẫn đi, tại đây trên đường cái náo nhiệt, ở trước mắt bao người, nàng lại tưởng niệm môi hần, hần hôn... “Thích.”

“Vậy mua.”

“Gi?” Nàng giật mình quay đầu, môi mềm của hần xẹt qua hai gò má, làm má của nàng càng thêm hồng

“Thích liền mua.” Hần một trận tâm động, nghĩ muốn áp lên miếng môi mềm mại kia.

Đôi môi kiều diễm, hai má phấn nộn ...

“Khụ!” Tử Diệp nghiêm trọng khụ ra tiếng, trong thâm tâm sợ bọn họ liền như vậy ở giữa ngã tư trên đường cái sẽ hôn nhau, nghĩ ra việc không ngừng tham gia làm trung gian. “Đúng vậy, thích liền mua, không cần khách khí, chúng ta đi trả tiền.”

Nàng kéo tay Phạm Dư Quý, rời xa phạm vi thể lực của Tả Kinh.

“Cũng là người còn muốn thêm mút quả? Chúng ta đi mua.” Cái gì cũng tốt, đừng để bụng đói ăn quàng mà hôn nhau.

Phạm Dư Quý kinh ngạc nhẹ vỗ về môi, mặc cho Tử Diệp kéo nàng tránh ra, khoe môi chậm rãi nở nụ cười hạnh phúc. Nàng có thể cảm nhận được vừa rồi bầu không khí kia có bao nhiêu ái muội, trong nháy mắt, nàng có cảm tưởng bọn họ sẽ ở trên đường cái hôn môi...

“Nàng rất lảm chuyện, đúng không?” Đoạn Tang ở một bên xem diễn, tùy tay lấy trâm cài tóc màu tím ném lên, cây trâm ở giữa không trung chuyển mấy vòng sau đó hạ xuống, hình trên thân trâm là một con bướm.

Nghe vậy, Tả Kinh nhướng mi, phát giác Đoạn Tang cũng giống như hần.

“Chịu đựng được mới là lạ” Đoạn Tang tự nói xong. “Nữ nhân chính là khó hiểu.”

Tả Kinh nghe hần nói thế, nở nụ cười, gật gật đầu, rất là đồng ý.

Hần ngày gần đây thật sự có chút là lạ, có thể nói là khó hiểu

Trước quầy, thân ảnh nho nhỏ kia ...

Thành tây, Sáu Ngọc lâu, lầu hai.

“Có bao nhiêu món mang hết lên đây, còn có canh cá bột, cá nấu ổi, vịt quay, thịt viên chiên, thịt hun khói, bốn bát cơm trắng, còn nữa tốt nhất là trà Long Tĩnh... Ân, trước hết cứ như vậy đã.” Tử Diệp cũng không liếc mắt một cái nhìn thực đơn, lướt lướt kêu một đồng. !

“Tốt, đại tiểu thư, tất cả...” Tiểu nhị gọn gàng chà lau mặt bàn, nhìn thực đơn một lần.

“Đúng vậy, tất cả.” Kim Tử Diệp vẫy lui tiểu nhị. “Nhanh lên, ta đói đến mức gần hôn mê rồi.”

“Tử Diệp...” Phạm Dư Quý nhìn thực đơn ngẩng đầu lên, nho nhỏ vừa nói: “Tất cả là hai mươi năm món nha.” Ân bằng vậy liền no rồi, thế nào còn nuốt trôi thêm mấy món nàng gọi thêm?

“Ừm, chỉ có hai mươi năm món mà thôi, ta cũng hiểu được quá ít, cho nên mới gọi thêm đồ ăn, như thế này nếu không đủ ăn, có thể ăn thêm.” Chủ ý này thực mê người.

“Người là trư sao?” Đoạn Tang uống trà nóng, không chút để ý nói.

Ngươi giận... Ngươi giận... Đừng ngu ngốc cùng hần so đo, Tử Diệp dưới đáy lòng mặc niệm, quyết định xem nhẹ hần, phá lệ xả ra một chút ý cười, nói: “Dư Quý lần đầu tiên đến kinh thành, nên hưởng qua ẩm thực ở Sáu Ngọc lâu, Sáu Ngọc lâu của chúng ta nhưng là rất nổi tiếng, bao nhiêu người ăn khen không dứt miệng, nhất là những món ta gọi thêm kia a...”

“Cũng không phải người nấu.” Nói được ba hoa chích choè, Đoạn Tang nói kháy.

Đừng để ý đến hắn... Đừng để ý đến hắn... Tử Diệp trên trán hiện lên gân xanh, tính tình nhẫn nại tiếp tục giới thiệu nói: “Người có điều không biết, Sấu Ngọc lâu này là sản nghiệp lớn nhất của Hàn phủ, thanh danh lan xa, xem này trong lâu lúc nào cũng đông khách, thật sự là náo nhiệt phi phàm a...”

“Người cũng không phải là đương gia.” Kiều ngạo thành như vậy, Đoạn Tang hừ lạnh.

“A —— người quản ta!” Tử Diệp phát cuồng. “Không phải ta nấu, ta không phải đương gia, thế thì đã làm sao? Ít nhất ta hiểu được thưởng thức!” Nàng đối với cái bàn đập xuống ba chưởng, quát: “Đúng, ta ăn như trư, kia thì đã làm sao? Có ngại đến người sao? Không được a?” Lại bổ xuống một chưởng, rầm!

Tiếng âm thanh chưởng đánh xuống vang dội, nhưng cái bàn phát ra thanh âm so với nàng càng vang dội hơn, bởi vì nó hỏng rồi, bị nàng dùng hết sức đánh gãy một góc, bàn gỗ vang lên tiếng vỡ vụn trả lời nàng, thậm chí hễ hễ nghiêng sang hẳn một bên, nguyên bản tiếng người ồn ào trong lầu, lâm vào một mảnh yên tĩnh, mấy trăm đạo ánh mắt bắn về hướng bàn của bọn họ.

Tử Diệp ngây người, ách —— xong rồi, nàng quên không chế lực đạo.

Bực muốn chết!

Phạm Dư Quỳnh luống cuống tay chân nghĩ che miệng của nàng, nhưng vẫn là chậm một bước. Nàng thật sự thực thay Tử Diệp cảm thấy ngượng ngùng, thật sự rất muốn...

Ngồi vào cách vách bàn.

Đại sảnh to như vậy một mảnh vắng vẻ.

Trên lan can chim chóc bay tán loạn, giọng chiêm chiếp kêu.

Tả Kinh là người phản ứng lại đầu tiên, trong bốn người hắn là người có lực trấn định nhất

Chỉ thấy hắn làm như không có việc gì kéo tay Phạm Dư Quỳnh sang một cái bàn khác, bình tĩnh nói: “Bỏ qua đi, mang thức ăn sang bàn này”

“Còn không mau đi!” chưởng quầy vội vàng thúc giục bọn tiểu nhị đang bất động sững sốt ở một bên.

“A... Dạ, dạ.” Bọn tiểu nhị run giọng đáp, sợ tới mức thiếu chút nữa nhũn cả chân.

Từ khi khai trương tới nay, bọn họ còn không có gặp qua khách nhân nào một chưởng đập nát cái bàn như thế !

“Cao hứng thật, một chưởng đập nát cái bàn.” Đoạn Tang khẩu khí châm chọc, chậm rãi nói.

Tử Diệp vui đầu cổ găng ăn, đối với lời nói châm chọc của hắn ngoảnh mặt làm ngơ.

“Sấu Ngọc lâu không phải là sản nghiệp của Hàn phủ sao? Người nhưng thật lợi hại, phá hoại của cải của nhà mình.” Đoạn Tang nhàn nhã uống một ngụm trà Long Tĩnh.

Mất mặt muốn chết, còn nói! “Người cảm miệng.” Mau ăn xong chạy lấy người.

A, Phạm Dư Quỳnh ở một bên nhìn xem thú vị, Đoạn Tang này rõ ràng đối với Tử Diệp có hảo cảm thôi!

“Tử Diệp a~.” Phạm Dư Quỳnh con ngươi lóe sáng, bốn cợt nói: “Người cúi đầu ăn như hổ đói, là sợ mất mặt sao?” Nàng gia nhập hàng ngũ chế nhạo.

Ách, Tử Diệp thiếu chút mắc nghẹn, lẩm bẩm : “Mới không có.”

“Là vậy sao, kia từ từ ăn, không vội.” Phạm Dư Quỳnh mắt to đen lúng liếng chuyển vòng, lóe lên tia bướng bỉnh.

Tử Diệp dừng lại việc tấn công thức ăn, chậm rãi nâng lên mặt, đứng đắn nói: “Người ăn nhanh lên một chút cho ta, bằng không cần thận loạn đao của ta không có mắt.” Nàng biết Phạm Dư Quỳnh không biết võ, hơn nữa thật sự sợ hãi .

Phạm Dư Quỳnh ha ha nở nụ cười. “Ta sợ quá.” Làm bộ trốn phía sau Tả Kinh .

Tả Kinh nhú mi, dám uy hiếp người hán âu yếm? ! “Tử Điệp, cẩn thận ta đi cáo trạng, nói người một chưởng đập nát bàn gỗ của Sáu Ngọc lâu.” ngữ khí lạnh băng làm Tử Điệp đông cứng người.

“Nhị sư huynh, tốt xấu gì ta cũng là tiểu sư muội đáng yêu của huynh, vốn là cùng đồng cam cộng khổ, huynh lỡ nhìn ta bị chịu phạt sao? Aiz, hôm nay ta rốt cục mới biết thế nào là trọng sắc khinh bạn.” Tử Điệp nói xong còn làm một bộ dạng vô cùng đau đớn, làm cho Phạm Dư Quỳ cười nắc nẻ.

A —— thật khoái trá.

Phạm Dư Quỳ hít sâu một hơi.

Sau khi ra Hàn phủ, nàng cảm thấy tâm tình trở nên thực thoải mái vui vẻ, Tả Kinh trong lời nói cũng thay đổi hơn, xem, hán lại lộ ra tươi cười.

Nàng xem xét Tả Kinh, cười đến thực thỏa mãn.

Một loại cảm xúc hạnh phúc từ ngực nàng dâng lên, cảm tình xa lạ này chiếm cứ cảm quan của nàng, cơ hồ muốn tràn đầy ra, nhiều đến làm cho nàng sợ hãi thừa nhận không nổi...

Nhưng, nàng rốt cuộc là đang sợ hãi cái gì?

“Cẩn thận.” Đoạn Tang phút chốc hô to, vận kinh ném chiếc đũa trúc, muốn đánh mũi tên như xé gió từ trên trời phóng tới, mục tiêu của mũi tên là —— Tả Kinh.

Chỉ thấy sau khi đũa trúc bị mũi tên đánh gãy thành hai nửa, sau đó mũi tên thẳng tắp bắn về phía Tả Kinh.

Tả Kinh mặt khê biến, tự biết không thể né tránh, bởi vì chỉ cần hán xoay người, Phạm Dư Quỳ lập tức liền thay thế hán bị tên bắn vào, lập tức thân ảnh hán chợt lóe, ôm chặt nàng chuyển qua một bên, ở nháy mắt xoay người tránh né ...

Vút!

Mũi tên mạo hiểm xẹt qua má Phạm Dư Quỳ, thẳng tắp bắn vào mặt bàn gỗ, đuôi mũi tên có cánh chim còn mạnh mẽ rung chấn động .

“Này... Này...” Phạm Dư Quỳ mặt trắng bệch , giọng run rẩy .

Nói còn chưa nói xong, một thanh trường kiếm nhanh chóng chém tới, Tả Kinh ôm nàng lui nửa bước, thân thủ gọn gàng đánh trả, không ngờ bị bảo đao của người bịt mặt mượn lực xoay tròn tấn công về phía trước, Tả Kinh che chở Phạm Dư Quỳ, không thể chống cự khí lực này, người lão đảo, trước khi ngã đem nàng đẩy qua cho Tử Điệp.

Cú ngã này làm cho Tả Kinh đối mặt với phạm vi công kích của người che mặt, người bịt mặt tận dụng thời cơ, đánh ra chưởng ngoan tuyệt, hướng ngực Tả Kinh đánh tới.

Tả Kinh trong lúc nhất thời huyết mạch hỗn loạn, cổ nén khí huyết đang dâng lên cuộn cuộn, rất nhanh thoát ra khỏi kiềm chế của người bịt mặt, lấy ra quạt ngọc hướng khuôn mặt của người bịt mặt bổ tới, người bịt mặt mau lui, trong nháy mắt kia, Tả Kinh đương trường miệng phun ra máu tươi.

“Tả Kinh ——” Phạm Dư Quỳ kinh hãi kêu lên, thấy hán nôn ra một ngụm lại một ngụm huyết, nàng chạy tới đỡ lấy Tả Kinh lung lay sắp đổ. “Chàng nôn ra máu.” Nàng lòng nóng như lửa đốt, nước mắt rơi xuống.

“Ta không sao, nàng đừng khóc.” Tả Kinh nghĩ muốn lau đi nước mắt trên mặt của nàng, lại suy yếu nâng không nổi tay. “Thật có lỗi, ta nói sẽ bảo vệ nàng, nay lại chặt vật như thế này.” Hán cười chua chát, không ngờ lại nôn ra càng nhiều máu.

“Không được, nhị sư huynh tâm mạch rối loạn, khí huyết tán loạn.” Tử Điệp đề khí đem chân khí đẩy vào trong cơ thể của Tả Kinh, giúp hán điều tức tâm mạch.

Người bịt mặt thấy thế, giơ lên trường kiếm muốn chém xuống trên đầu Tả Kinh.

Đoạn Tang nhảy ra, mâu quang đầy sát khí quét về phía người bịt mặt, rút ra đại đao.

Đao kiếm chạm nhau tóe ra ánh lửa, phút chốc một kiếm bị cắt đứt bay ra ngoài, đâm thẳng vào thân ghế gỗ, một đường kiếm đã triệt lui được tấn công của người bịt mặt !

Người bịt mặt trong lòng kinh hãi, vội vàng ổn định thân, cầm chặt đoạn chuôi kiếm, trước khi Đoạn Tang huy đao chém lại, rất nhanh nhảy ra tẩu lâu, sau khi đứng vững, quay đầu nhìn chằm chằm Đoạn Tang ở lầu hai, thì triển khinh công rời đi.

Đoạn Tang không hề ham chiến, cứu người quan trọng hơn.

Khi hấn cùng với người bịt mặt giao thủ, hấn nhận ra đối phương. Loại võ công ngoan tuyệt này, chính là tâm pháp trên khăn lụa, chỉ có hấn biết phá giải đao pháp này

Mà người bịt mặt là —— Giang Duy Ân.

9. Chương 9

Tin tức Tả Kinh bị thương làm chấn kinh toàn bộ Hàn phủ.

“Hắn như thế nào bị thương nghiêm trọng như thế? !” Tiểu Liên khỏ sở chất vấn Phạm Dư Quỷ. “Người nói a!”

Phạm Dư Quỷ cũng là lẳng lẳng ngốc nhìn, mặt không chút thay đổi, tay vuốt vuốt trên váy.

Trên váy máu đã khô giống đóa dã Mân Côi (*) nở rộ, kia không phải là màu đỏ của đóa Mân Côi, mà là máu của Tả Kinh

(*dã mân côi: là hoa mận côi

Ở tẩu lâu, hấn nôn thiệt nhiều, thiệt nhiều máu, không ngừng được, ngay cả Tử Diệp truyền chân khí cho hấn cũng vô dụng, máu tươi vẫn chảy ra, thẳng đến Đoạn Tang ở trên người hấn điểm mấy đại huyệt, máu mới thoáng ngừng chảy.

Nàng rất sợ hãi, sợ mất đi Tả Kinh.

Sợ mất đi cảm xúc thỏa mãn đầy đủ kia, sợ mất đi cảm tình đang xâm nhập sâu ở trong tâm, sợ mất đi nam nhân sở hữu chiếm cứ cảm quan của nàng, sợ nàng thừa nhận không nổi mất đi hấn...

Không ——

Không cần! Nàng không cần mất đi hấn!

“Không cần!” Nàng thét chói tai, nước mắt ồ ồ rơi xuống, nhấc làn váy chạy nhanh đến Cức uyển.

Hấn nói phải bảo vệ nàng, nói cùng với nàng cùng nhau trở về núi Thái Bạch, nói muốn cho nàng xem mỹ nam bước vào bồn tắm, nói muốn... Hấn còn nói yêu nàng, thực yêu...

Nàng nghiêng ngả lão đảo đẩy mọi người ra, nàng rất muốn gặp hấn.

Trước khi đụng tới ván cửa, một đôi tay nhỏ bé ôm lấy nàng. “Không thể đi vào, Đoạn Tang đang ở bên trong giúp nhị sư huynh điều tức, người đi vào sẽ có chuyện xấu.” Tử Diệp mạnh mẽ giữ chặt nàng.

“Không! Để cho ta vào xem hấn, van cầu người.” Nàng bối rối cầu xin.

Tử Diệp tâm đầu nhũn, nhưng vẫn là kiên trì nói: “Không, Đoạn Tang đã nói qua là không thể a, chúng ta quay về chờ nhị sư huynh tốt hơn sẽ đi vào, được không?” Nàng ôn tồn khuyên nhủ.

“Không ——” nàng muốn xem hấn, hiện tại chỉ muốn nhìn thấy hấn! Nàng không cần đợi lát nữa, sợ quay về chờ đợi hấn sẽ rời đi.

Ý tưởng này giống lốc xoáy gắt gao bám trụ nàng, nàng cảm thấy chính mình sắp hít thở không thông, cảm giác thế giới sắp sụp đổ, nàng chống đỡ không được ...

Đột nhiên, nàng cuồng bạo giãy ra khỏi sự khống chế của Tử Điệp, đẩy ra cửa gỗ ——

Trong nháy mắt, nghênh đón nàng là một màu tối tăm

Trước khi mất đi ý thức, nàng nghe được Tử Điệp kêu la, cùng giọng nói của Tương Ảnh .

“Vì sao đem nàng đánh bất tỉnh?”

“Người không cảm thấy làm cho nàng im lặng một chút sẽ tốt hơn sao?”

~Ánh sáng của cây đèn dầu chiếu vào trên bàn tròn dính đầy lệ, chiếu vào dung nhan mỗi một của Phạm Dư Quỳ.

Hắn mê man đã bao lâu?

Nàng không biết, từ sau khi Tả Kinh bị thương, nàng ngủ không được, cũng ăn không vô, tuy rằng trong lòng rất sợ hãi, nhưng không hề khóc.

Bởi vì lệ đã cạn.

Đoạn Tang nói Tả Kinh sẽ tỉnh .

Nhưng, đã bao lâu?

Nàng vuốt cầm Tả Kinh, cảm giác gai gai, đó là râu đã mọc dài ra một chút

Nàng hiểu được hắn yêu sạch sẽ, cho nên vì hắn mang tới một chậu nước, lấy một con dao nhỏ

“Tả Kinh, ta giúp chàng cạo râu nga, giúp chàng cạo sạch sẽ.” Nàng một tay đang cầm mặt hắn, một tay nắm chủy thủ , hồng hách nói: “Chờ sau khi ta giúp chàng cạo sạch sẽ, chàng cần phải tỉnh lại, bằng không...”

Nàng nương theo ánh lửa, thật cẩn thận cầm dao nhỏ cạo râu theo hình dáng chiếc cầm cương nghị của hắn. “Bằng không ta sẽ không để ý đến chàng nữa.” Một đao lại một đao nhẹ nhàng xẹt qua, khôi phục hắn nguyên lai sạch sẽ thanh tú. “Nghe được không? Đến lúc đó ta liền phải đi về, trở về Đài Loan...”

Tả Kinh nằm ở trên giường, hô hấp thực mỏng manh, giống như giấy tiếp theo sẽ đình chỉ.

Đột nhiên, nàng bỏ chủy thủ xuống, ghen ngào nói nhỏ: “Không phải! Là ta lừa gạt chàng, ta chỗ nào cũng không đi, chàng mau tỉnh lại...”

Ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu lung lay theo gió.

Buổi tối, Phạm Dư Quỳ lại bưng tới một chậu nước, nước kia là ấm áp, còn có khói trắng bốc lên.

“Ta giúp chàng lau người.” Nàng nhẹ giọng nói.

Lúc trước đều là Đoạn Tang giúp nàng chiếu cố, nhưng hắn tay chân thô kệch, nàng lo lắng; còn nữa, hắn hôm nay bị Tử Điệp làm cho túi bụi, không có thời gian giúp nàng.

Phạm Dư Quỳ một đôi tay nhỏ bé đặt lên trên người Tả Kinh, chậm rãi cởi đi một nút, lại một nút thắt.

Lần này nàng mặt mũi không hồng, ngược lại là nhìn không chuyển mắt theo dõi bộ ngực lộ ra của hắn

Kia cơ thể rắn chắc, da thịt màu đồng, nguyên bản là như thế hoàn mỹ không tỳ vết, nhưng hôm nay... Tay nhỏ bé yêu thương xoa chưởng ấn đen trên ngực hắn, nàng đau lòng rất muốn khóc.

Cái người bịt mặt kia thật sự là đủ ngoan độc, chuyên chọn điểm yếu ra tay, đánh cho Tả Kinh vô lực chống đỡ, máu tươi chảy xối xả, trên ngực tất cả đều là chưởng ấn đen thui, có còn màu xanh, màu hồng ...

Vắt một cái khăn ướt, bắt đầu giúp hắn chà lau, nàng nói cho chính mình không thể khóc, Tả Kinh không thích nhìn thấy nàng rơi lệ. Dùng khăn mềm lau cổ hắn, ngực, qua cánh tay đi vào bàn tay.

Đoạn Tang nói Tả Kinh đã tiến vào phục hồi như giai đoạn cũ, tuy rằng chưa thanh tỉnh, nhưng tình trạng đã tốt hơn rất nhiều.

Cho nên nàng không thể nổi giận, nàng muốn tĩnh tâm chờ đợi.

Một lần nữa vò lại bố khăn vào nước, nàng cầm đai lưng của Tả Kinh, giữ chặt quần xì líp, hai má đỏ lên, nhưng nếu muốn lau người, đương nhiên sẽ phải lau toàn thân.

Nàng hít sâu một hơi, chuẩn bị đem quần tháo ra, nàng sẽ nhìn thấy cái kia của nam nhân ...

Đột nhiên, một bàn tay lạnh lẽo cầm lấy tay nhỏ bé đang rục rịch của nàng, nàng kinh ngạc một chút, nghe thấy chủ nhân của đôi tay nhẹ giọng mở miệng nói: “Nàng... Muốn làm cái gì?”

Thanh âm kia thực hoang mang, rất thấp, là tiếng nói nàng ngày tư tưởng đêm nghĩ đến

Nàng phớt chốc ngẩng đầu, nhìn thấy một đôi mắt sâu không thấy đáy, cặp mắt kia là nàng vĩnh viễn đều quên không được.

Phạm Dư Quý hô hấp cứng lại. “Ta đang_đang giúp chàng lau người.”

“Lau phía dưới?”

“Ừm.” Nàng cũng nhìn chằm chằm vào hắn, sợ đây chỉ là cảnh trong mơ: “Chỉ còn lại có bên dưới”

Hắn ngồi dậy, động tác thực gọn gàng, không giống người bị thương

“Nàng muốn lau?”

“Ừm.” Nàng có thể cảm giác được trái tim của mình đang đập kịch liệt, này không phải mộng! Hắn tỉnh, đang cùng nàng nói chuyện.

Hắn khoe môi giờ lên, trời ạ! Hắn thật sự đang cười.

“Được, mời tự nhiên.”

Bàn tay to bỏ tay nhỏ bé của nàng ra, nàng dưới ánh mắt di chuyển, nguyên bản tay nhanh lỏi kéo cạp quần của Tả Kinh giống bị lửa làm bỏng, phớt chốc lùi về phía sau, nhanh miệng nói: “Không, không phải, mấy ngày nay đều là Đoạn Tang lau, không phải ta, ta không có.”

“Không có gì?” Hắn trong giọng nói mang theo ý cười.

Nàng ngượng ngùng “Không có...” Hai gò má đỏ bừng. “Không có lau phía dưới của chàng.” Nàng cảm thấy thất thố, vò vò khăn

“Phải không?”

“Đúng vậy.” Nàng đáp nhanh, nghĩ muốn chứng minh lời nói của chính mình .

“Ta tin tưởng.”

Nàng rất nhanh ngẩng đầu. “Thật sự?”

“Àn.” Hắn vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. “Bởi vì nàng thật sự rất hồng, mặt đỏ, mắt đỏ, tay nhỏ bé cũng đỏ.” Mỗi khi nói một chỗ, bàn tay to liền chạm một chỗ, hắn đụng chạm qua làm nàng càng nóng.

“Ta hoài nghi nàng ngay cả trong xiêm y cũng hồng.” Hắn trêu chọc nàng, yêu cực bộ dáng ngượng ngùng của nàng

“Phải không? Chàng thực nghĩ như vậy ... Kia... Vậy chàng có muốn hay không...” Hàm răng cắn môi, giây giũa, sau một lúc lâu, nàng rốt cục quyết định. “Muốn hay không kiểm tra nhìn xem?” ánh mắt đen lúng liếng đối diện kia trong bóng đêm lóe ánh sáng.

Thật vất vả mới đưa hắn từ quỷ môn quan trở về, nàng suy nghĩ thông rất nhiều sự việc, nay nàng thâm nghĩ lập tức nắm chắc, nắm chắc trụ hắn.

Lúc này đổi lại là Tả Kinh ngây ngẩn cả người.

“Nàng xác định?”

“Ta xác định.” Nàng thực kiên định nói.

Tả Kinh sau một lát trầm ngâm, mới trì hoãn nói: “Để cho ta nghĩ nghĩ.” Hấn vốn định sau khi cưới nàng, mới kiểm tra...

Khụ! Điểm ấy hẳn thực kiên trì, dù sao cũng là chuyện cả đời; còn có, hôn lễ không nhất định phải long trọng, nhưng nhất định phải có, hẳn trong lòng đang suy tính về hôn lễ.

Ách, loại sự tình này còn muốn nghĩ? !

Phạm Dư Quỳnh sắc mặt trở nên rất khó xem, nàng đều chủ động yêu thương nhưng nhớ, hẳn cư nhiên còn muốn lo lắng? “Không cần nghĩ nữa.” Nàng mặt không đỏ, cảnh cũng không đỏ, toàn thân đã trắng thẩu!

Tức chết! A ——

Không quan hệ, hẳn nghĩ hẳn là Bá Vương ngành thượng cung a! (1)

Phạm Dư Quỳnh ý cười tràn ra làm cho Tả Kinh trong lòng đang tính toán ngày hoàng đạo thú nàng vào cửa, đột nhiên cảm thấy lạnh cả sống lưng

Hình ảnh này thực, gai, mắt!

Phạm Dư Quỳnh mặt tối sầm, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn.

Khẩu, khẩu, khẩu...

Tử Diệp trộm dò xét Phạm Dư Quỳnh, ở dưới bàn nhéo Đoạn Tang một phen, ra hiệu hẳn mở miệng.

Đoạn Tang liếc mắt, không để ý tới nàng.

Bên giường.

“Đến, cẩn thận ——” tiếng nói yêu kiều, thân ảnh phần lực ôn nhu nói.

Khẩu, khẩu, khẩu...

“Uống một ngụm.”

Tả Kinh chống đẩy. “Ta chính mình uống là được rồi.”

“Không được, ngươi là bệnh nhân, bệnh nhân phải ngoan ngoãn, đến —— này thực bổ.” Nói xong, thìa lại tiến đến gần miệng hẳn. Uống nhanh a! Bên trong tất cả đều là một ít được tráng dương, chỉ cần hẳn ăn, nàng cũng không tin đêm nay hẳn có thể ngăn cản chống đỡ được khát vọng đối với nàng.

Ha ha... Tả Kinh, ngươi không cần một lần nữa kháng cự tình yêu đối với ta, chúng ta có thể yêu nhau, Tiểu Liên ở trong lòng hò hét.

“Ngươi trước cứ để đó, chờ lạnh ta sẽ ăn.” Tả Kinh uyển chuyển cự tuyệt ý tốt của Tiểu Liên .

Khẩu, khẩu, khẩu...

“Lạnh liền khó uống, đến, uống nhanh đi!” Tiểu Liên khi tiến lên, thân mình cố ý uốn éo hướng Tả Kinh.

Khẩu, khẩu, khẩu... Phạm Dư Quỳnh vẻ mặt càng ngày càng tối sầm. Thật sự là không chịu nổi, hơi quá đáng, Tả Kinh là của nàng nha!

Nàng chụp bàn, đứng dậy đi thông thả đối với Tiểu Liên vươn tay. “Cho ta.”

“Cái gì?”

“Chén thuốc.”

“Vì cái gì?” Tiểu Liên yêu kiều kêu.

Phạm Dư Quỳnh nheo mắt lại, nhìn nhìn bên cạnh, tùy tay nâng lên bình hoa sứ men xanh, hướng Tả Kinh hỏi : “Này thực quý sao?”

“Sẽ không.” Hấn cười nhẹ, hiểu được dụng ý của nàng “Ta cũng đang muốn vứt đi.”

“Tốt lắm.” Dùng sức ném xuống đất, “Khanh” một tiếng bình hoa vỡ vụn đầy đất. “Nha, Liên tổng quản, trên đất có nhiều mảnh nhỏ, phiền toái người lau sạch sẽ, đem chén thuốc đưa cho ta.”

Tiểu Liên bị dọa ngầy người, cũng không nhúc nhích.

“Như thế nào? Ngại không đủ bản sao?” Phạm Dư Quỳnh không kiên nhẫn liếc mắt, lại cầm lấy một bình hoa ngọc như ý, làm bộ muốn đập tiếp.

Cái này Tiểu Liên không chỉ ngầy người, cũng choáng váng, tim đập mạnh và loạn nhịp đem chung được đưa cho Phạm Dư Quỳnh.

“Được, người có thể đi.”

“Đúng vậy, Phạm cô nương.” Có câu kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, Tiểu Liên áp chế kinh ngạc, thật cẩn thận tránh đi mảnh vỡ ở trên đất, rất nhanh rời đi sương phòng.

Hừ! Nàng không phát hỏa là không được!

“Tuyệt!” Tử Diệp tán thưởng không thôi, chiều này quả nhiên lợi hại.

“Hoàn hảo thôi.” Phạm Dư Quỳnh ngồi ở mép giường, khá kiêu ngạo, đặt bình hoa ngọc như ý lại chỗ cũ.

Tả Kinh mỉm cười, sủng nịch xoa xoa đầu nho nhỏ của nàng, nàng đúng là quỷ linh tinh quái...

“Ta nghĩ người hẳn là phát hiện.” Đoạn Tang mắt nhú lại nhìn Tả Kinh nằm trên giường. “Cái người bịt mặt kia là —— Giang Duy Ân.” đáp án này giống muốn hẳn thừa nhận bí ẩn

Tử Diệp ngồi ở một bên, khẩu khí tức giận. “Như thế nào lại có khả năng đó? ! Người đừng đoán mò, cái người bịt mặt kia cũng không phải là đại sư huynh.” Nàng lớn tiếng nói. “Nhị sư huynh võ công cao hơn đại sư huynh, nhưng người bịt mặt kia công phu cũng không thua nhị sư huynh, đối phương rõ ràng là một cao thủ võ lâm, không có khả năng là đại sư huynh.”

Phạm Dư Quỳnh yên lặng đem bát thuốc đặt ở một bên, dò xét Tả Kinh, tuy rằng nàng cũng thực kinh ngạc cho đáp án này, nhưng nàng càng quan tâm phản ứng của Tả Kinh

Chỉ thấy Tả Kinh thân mình cứng ngắc, không nói được lời nào, mím chặt môi.

Đoạn Tang nghiêng ngẫm nhìn chăm chú vào Tử Diệp, trầm thấp nói: “Chẳng lẽ người đã quên, Kim Tương Ánh trộm đi khăn lụa —— “

“Trên khăn lụa là một bộ tâm pháp võ công thất truyền .”

Tả Kinh cứng ngắc quay đầu lại, hiểu được lời nói của Đoạn Tang, hẳn cười khổ. “Đúng vậy, kỳ thật ta đã sớm phát hiện, khi hẳn không lưu tình chút nào xuất chiêu, ta liền phát hiện.”

Tả Kinh tươi cười làm cho Phạm Dư Quỳnh cảm thấy đau lòng, hẳn nhất định thực thương tâm...

Nàng vươn tay nắm chặt bàn tay Tả Kinh, cho hẳn duy trì, cho dù Tả Kinh lực đạo cầm lại bàn tay của nàng quá lớn đến nỗi làm nàng đau, nhưng nàng cũng không kêu than. Nàng nguyện ý chia sẻ sự đau xót hẳn đang chịu đựng.

Nghe vậy, Tử Diệp nghĩ lại tất cả sự việc, từ từ thở dài một hơi. “Tương Ánh yêu đại sư huynh, đại sư huynh yêu Liên tổng quản, Liên tổng quản yêu nhị sư huynh.”

Nguyên lai đây là nguyên nhân Tương Ánh ăn cắp khăn lụa, thực buồn cười, này hết thấy đều là —— “Vì yêu, Tương Ánh giúp đại sư huynh ăn cắp khăn lụa; vì yêu, đại sư huynh không để ý tình nghĩa, ám sát nhị sư huynh; vì yêu... Toàn là vì yêu!” Không nghĩ tới sự thật đúng là không chịu được như thế.

Hết thấy tất cả đều là bắt đầu từ trên người Tiểu Liên, nàng đúng là hồng nhan họa thủy

Tử Diệp đau lòng cho Tương Ánh si ngốc, trán nhăn lại, lo lắng thật lâu sau mới nói: “Còn có một chuyện, nhị sư huynh khả năng không rõ ràng lắm.” Đây là một bí mật, chỉ có nàng cùng Tương Ánh biết đến bí mật này, mà hiện tại là lúc nên nói ra.

“Kỳ thật Tiểu Liên nàng là...” câu tiếp theo của nàng như một ngòi thuốc nổ. “Nàng là nữ nhi thân sinh của sư phụ “ Tất cả mọi người đang ngồi ở trong phòng đều nghen hòng, nhìn trần trời.

Nhìn mọi người liếc mắt một cái, Tử Diệp quyết định nói ra toàn bộ.

“Quyền sở hữu sản nghiệp của Hàn phủ đều ở trên tay Tiểu Liên, nói cách khác, về sau Tiểu Liên mặc kệ gả cho ai, người kia đều nắm trong tay sản nghiệp của Hàn phủ ; hay nói cách khác, đại sư huynh chỉ tạm thời điều hành Hàn phủ trước khi người kia xuất hiện ” Nàng một chữ một chữ rõ ràng nói ra, thâm tâm sợ bọn họ nghe không hiểu

“Những việc này là ai nói cho người?” Tả Kinh biểu hiện cực trấn định, nhưng thanh âm lại giống như kết băng lạnh lùng

“Là sư phụ.” Tử Diệp uống ngụm trà nóng, lại nói tiếp: “Trước khi sư phụ lâm chung từng triệu kiến ta, Tương Ảnh, Tiểu Liên đi nói chuyện, nhị sư huynh còn nhớ rõ không?” Lúc ấy sư phụ vội vã tìm người bảo hộ Tiểu Liên, chứng minh thân phận này, cho nên một chữ công đạo tử mĩ không được quên.

“Sư phụ nói như thế nào?” Tả Kinh không khỏi cảm thấy mỗi một, đêm nay có quá nhiều việc bất ngờ

“Tiểu Liên sở dĩ làm tổng quản là ý tứ của sư phụ. Kỳ thật sư phụ vốn là cố ý đem Tiểu Liên gả cho huynh, hoặc là đại sư huynh, nhưng là sư phụ hy vọng tương lai người cưới Tiểu Liên là thật tâm yêu nàng, mà không phải mơ ước đến sản nghiệp của Hàn phủ; cho nên, hắn mới cố ý làm cho Tiểu Liên lên làm tổng quản, mà không phải Hàn gia đại tiểu thư. Nay nguyên bản là ý tốt của sư phụ yêu thương nữ nhi, không nghĩ tới sự tình sẽ diễn biến thành như thế này.”

Tử Diệp sau sự kiện này đành phải nói hết những bí mật nàng cất giấu trong lòng ra.

Kia đại sư huynh ra tay sát hại hắn là vì Tiểu Liên sao?

Có vẻ gì đó không đúng... Tả Kinh nhíu mi.

Ông trời a~, nguyên lai trong ngôi nhà này mỗi người đều bị đùa giỡn tâm cơ!

Phạm Dư Quỷ nhện xuống mắt trợn trắng xúc động, lấy góc độ của người đứng xem đưa ra một cái trọng điểm.

“Có lẽ đây cũng không còn là một bí mật nữa. Các người có hay không nghĩ tới, Giang Duy Ân khả năng sớm đã biết; cho nên mới như si như cuồng theo đuổi Tiểu Liên.”

Nói cách khác, Giang Duy Ân yêu không phải Tiểu Liên, mà là tiền tài quyền thế của Hàn gia !

“Dù sao liền trước mắt mà nói, người có thể thay thế được Giang Duy Ân, chỉ có ——” Phạm Dư Quỷ nhìn thẳng Tả Kinh, trì hoãn một lúc nói: “Chàng!”

Đúng rồi, đây chính là nguyên nhân hậu quả liên tiếp rơi xuống trên người hắn.

Đây là mục đích của Giang Duy Ân, nguyên nhân muốn sát hại Tả Kinh.

Tử Diệp cùng Đoạn Tang đi rồi, lưu lại một không gian buồn bã

Thật lâu, Tả Kinh mới đánh vỡ trầm mặc.

“Nguyên lai đây là bí mật trước lúc lâm chung của sư phụ.” Hắn nở một nụ cười nhẹ, trong giọng nói không dấu nổi mất mát.

“Tả Kinh...” Phạm Dư Quỷ rất là lo lắng, chưa từng nhìn thấy bộ dáng khác thường của hắn như vậy.

“Ta thực hoài nghi chính mình ở trong lòng sư phụ rốt cuộc là cái gì, chỉ là một quân cờ sao?” Hắn bước xuống giường. “Ta đây ở trong lòng sư huynh rốt cuộc là cái gì, là một tảng đá ngáng đường hắn sao?” Hắn tự giễu.

Nàng khẽ nhíu mày. “Không cần nghĩ như vậy.”

“Kia muốn ta nghĩ như thế nào?” Hắn tức giận nói, phiền toái nghĩ muốn phát tiết.

Lúc này hắn giống như mãnh thú đi lạc bị rơi vào cạm bẫy , cả người lửa giận, thống khổ không chịu nổi.

“Đến, phóng thoải mái.” Nàng một tay lôi kéo hắn, một tay đang cầm chung được mà Tiểu Liên lưu lại.
“Thuốc hắc là rất tốt, trước uống đi!”

Không đề cập tới được kia thì đã hoàn hảo, nhắc tới Tả Kinh càng phiền.

“Đem thuốc ném đi cho ta!”

“Ách, vì sao?” Đây không phải bồi bổ khí huyết sao? Đối với thân thể hắc là rất tốt mới phải

“Đó là thuốc trắng dương.” Hắn cười như không cười nói, nhìn phản ứng kinh ngạc của Phạm Dư Quý.

Thuốc trắng dương ? ! Thật vậy chăng?

Nàng không hiểu Tiểu Liên vì sao sắc thuốc này, nhưng là, hảo tốt! Chính hợp nàng ý nha!

“Vậy chàng uống nhanh —— không, ta là nói, dù sao đều là thuốc thôi, không thể không có lợi nha!” Nàng đem một muỗng thuốc màu đen tiến đến bên miệng hắn.

Tả Kinh vốn định cự tuyệt, nhưng bộ dáng vội vàng của nàng làm cho hắn không thể kháng cự, đem nước thuốc một ngụm nuốt xuống bụng. “Hương vị rất quái lạ.” rất buồn nôn

“Thuốc đắng dã tật a~, đến...” Kỳ thật hương vị kia mới nghĩ thấy đã muốn nôn, nhưng nàng vẫn là lại đem một muỗng tiến đến bên miệng hắn, mà hắn cũng ngoan ngoãn uống xong.

Thẳng đến bát thấy đáy, nàng mới đặt bát thuốc xuống, trộm dò xét sắc mặt dần dần hồi phục của hắn, sau đó giương mắt nhìn nhìn ngoài cửa sổ, đối với bóng đêm tối đen sâu kín nói: “Kỳ thật, mặc kệ sự phụ chàng cùng sự huynh của chàng đem chàng trở thành cái gì, đều không trọng yếu, quan trọng là chàng cảm thấy chính mình là cái gì, chính mình mới là quan trọng nhất.” thanh âm kia rất nhẹ nhàng ôn nhu, như là sợ giẫm phải chỗ đau của hắn.

Hắn ánh mắt thâm trầm, sáng tỏ nàng đang an ủi chính mình. “Không, quan trọng nhất không phải ta, mà là nàng.” Hắn đem nàng kéo lại gần, ngồi ở trên đùi mình, cẩn thận hỏi: “Ồ trong lòng nàng, ta là cái gì?”

Nàng áp hai tay ôm mặt đẹp như quan ngọc của hắn, cẩn thận đoan trang, chân thành nói: “Nam nhân, một nam nhân có thể khởi động thiên địa.”

Đúng vậy, là hắn khởi động thế giới của nàng, làm cho nàng buông tha ý niệm trở về thế kỷ hai mươi mốt ở trong đầu, làm cho nàng sáng tỏ sinh mệnh của nàng là hắn, làm cho nàng nghĩ phải nắm chắc tất cả những gì hiện nay có được.

Tả Kinh ánh mắt buồn bã, nhận thấy được sự trói buộc ở sâu trong nội tâm, trước nàng mềm mại với đôi mắt sáng như sao mai tựa hồ buông lỏng.

Nàng liếm liếm môi, dự định thực hiện quyết định phía trước đã đặt ra. “Trong lòng ta, chàng liền là trời của ta, thể xác và tinh thần của ta đều cho chàng thần phục...” Nàng tay nhỏ bé mềm mại ôm lấy cổ hắn, hôn lỗ tai hắn, ở bên tai hắn chậm rãi phả hơi... “Chàng có biết ta đang nghĩ muốn cái gì...” tim đập thình thịch.

Đôi mắt đen láy của hắn ở chỗ sâu tỏa ra hỏa diễm không biết tên, ở phía trước nàng chưa ý thức được, chiếc lưới nóng bỏng của hắn đã liếm trên cổ mẫn cảm của nàng

“Nàng cũng biết chính mình đang nói gì chứ?”

Phạm Dư Quý mềm mại ngã vào trên thạch bàn, một cổ cảm giác mát lạnh, cách vật liệu may mặc len lỏi vào trong da thịt, nàng cắn chặt môi như cánh hoa, cố gắng khắc chế hắn làm càn liếm hôn, khiến cho nàng loạn nhịp.

Hắn di chuyển tay, đặt vào thân mình mềm mại mà hắn khát vọng đã lâu, bàn tay to dọc theo đường cong mê người của nàng, lướt qua cổ, đi xuống bộ ngực.

Không biết từ khi nào, xiêm y của nàng bị hắn cởi ra, da thịt nhẵn nhụi bại lộ ở đáy mắt của hắn, Tả Kinh hô hấp bắt đầu nóng rực lên, bạc môi nóng bỏng một tắc lại một tắc hôn môi, cùng thân hình mê người này.

Khi khí lực nam tính nóng rực như lửa ỨC HIẾP LÊN nàng, nàng quả thực muốn điên cuồng.

Hắn đột nhiên ôm lấy nàng, tránh đi chiếc ghế, đem nàng đặt lên trên nệm giường. “Nàng rất không ngoan.” Thân mình lại lần nữa áp lên trên nàng, giọng nói khàn khàn: “Làm cho ta nghĩ trước tiên kiểm tra...”

Hắn thanh âm khàn khàn xẹt qua da thịt của nàng, âu yếm nơi mềm mại của nàng, lỗ chân lông nhanh chóng dựng đứng, nàng chỉ không ngừng được run rẩy, nhìn hắn, không xác định Tả Kinh trước mắt, cùng Tả Kinh lúc bình thường là cùng một người, tươi cười kia mang đầy nóng bỏng, bàn tay to nóng bỏng, lời lẽ nóng bỏng chạm tới thân thể...

Nàng càng lúc càng nóng, bắt đầu lung tung cởi quần áo của hắn, không thềm để ý chính mình cả người trần trụi, một lòng thầm nghĩ làm cho hắn cùng nàng, cùng nhau nhập vào trong lốc xoáy kích tình.

Tay nhỏ bé nhấc lên quần xì líp của hắn, nàng nhìn lên hắn, mắt đẹp thúc đẩy sáng rọi. “Lần trước ta không cởi bỏ, lần này... Sẽ không.” Ngay sau đó, trên giường hai người sạch sẽ không một mảnh vải che thân đều điên cuồng.

Hắn khát vọng thân thể mềm mại của nàng, điên cuồng muốn, nghĩ đến dục vọng đều cảm thấy đau. “Dư Quỷ... Biết không? Nàng đi không được, nàng là của ta!” Hắn nhìn nàng, một cử động ra sức, cảm nhận được của nàng rất nhanh đạt tới ướt át, làm hắn huyết mạch sôi sục

Phạm Dư Quỷ nhíu mày thở hắt vì kinh ngạc, vật nữ tính theo tự nhiên mà như vậy co rút lại, nghĩ thích ứng sự tồn tại của hắn, hành động này không thể nghi ngờ là lửa cháy đổ thêm dầu, đòi mạng hắn, làm sâu sắc hắn chiếm hữu dục vọng của nàng.

Hắn có thể nhận thấy được nàng đã mệt, nhưng hắn không nghĩ ngừng, thầm nghĩ đã man chiếm hữu nàng, nghe nàng rên rỉ, nghe nàng nỉ non, nghe nàng kêu...

“Tả Kinh, ta yêu chàng...” Theo cường thế lực đạo mãnh liệt chiếm trụ lấy nàng, nàng kim lòng không được hô lên tiếng, không hề giữ lại, biểu đạt ra đối với hắn yêu.

Trong phòng, tràn ngập nồng đậm xuân ý...

(1: Bá Vương ngạnh thượng cung: “Bá vương” chỉ những người mạnh mẽ, “ngạnh thượng cung” nghĩa là xuất ra uy lực mạnh hơn cung nỏ. Mà “cường cung” (cung mạnh) phải có “cường tiễn” (tên mạnh) mà “cường tiễn” trong tiếng Hán đồng âm với “cương gian”. Tóm lại “Bá vương ngạnh thượng cung” là chỉ việc “cương gian”. Người xưa muốn nói giảm nói tránh nói xa hoa thì dùng cụm từ này)

10. Chương 10: Chương 10 (hoàn)

Ban đêm, tiếng côn trùng kêu chít chít, lại không lẫn át được tiếng nỉ non mỏng manh. Từ trong phòng bay tới tâm của người đang đứng ngoài cửa nghe lên.

Tiểu Liên cứng ngắc đứng ở ngoài cửa, nội tâm rung động nói không nên lời, nàng nắm chặt tay, kinh hồn táng đảm nghe thanh âm phòng trong, một tiếng kia giống như rên rỉ âm phù, lần lượt giống như ai đang kêu khóc ...

Người trong sương phòng đang làm gì? !

Tiểu Liên tim đập mạnh và loạn nhịp, nhìn cái chổi trong tay, nhớ lại mục đích của nàng, nguyên bản nàng nghĩ mau tới đây dọn dẹp để tiến hành kế hoạch đưa Tả Kinh lên giường lúc trước của nàng.

Nàng nghĩ trèo lên giường của Tả Kinh, hoài đứa nhỏ của hắn, làm cho hắn làm chủ của Hàn phủ

Nhưng nay... Nàng lẳng ngốc đứng ở tại chỗ, thanh âm ái muội kia theo trong phòng Tả Kinh truyền đến, nàng có ngốc nghếch mấy cũng biết bên trong chính đang tiến hành chuyện gì!

Là bát thuốc trắng dương kia phát huy công dụng, nàng hối hận chính mình chậm một bước, để Phạm Dư Quỷ chiếm tiện nghi ...

“Không cần...”

Tiếng rên rỉ mỏng manh dật ra, chậm rãi đi đi vào lỗ tai, chui vào màng tai của nàng.

“Tả Kinh...” tiếng quát to cùng âm thanh thân mình mềm mại đổ xuống, làm như vô lực không thể tiếp tục thừa nhận nhiều hơn nữa

Trời ạ... Hắn thực thô lỗ sao? Rất đau sao? !

Tiểu Liên tim gia tốc đập mạnh, cảm giác thân thể dâng lên một cổ cảm giác không hiểu, làm mặt nàng đỏ bừng.

Nàng cực kỳ sợ hãi, phút chốc bỏ lại cái chổi che mặt mà đi.

Sự việc kia không giống như trong tưởng tượng của nàng, nàng không cần a

Nhẫn ngọc lại là màu xanh biếc.

Phạm Dư Quý nhìn thật kỹ, hoài nghi chính mình có bệnh mù màu.

Màu đỏ? Màu xanh?

Nàng không khỏi vươn tay, ở nháy mắt chạm vào nhẫn ngọc, thân hình giật nảy mình.

Nó thật sự lại biến sắc!

Việc này đại biểu nàng sẽ mau trở về hay sao?

Cổ họng một trận co rút nhanh, không, nàng không nghĩ trở về a~.

Nhẫn nắm ở trong tay, đột nhiên trở nên thực trầm trọng, trầm trọng đến làm cho nàng nghĩ vứt bỏ.

Nàng vẫn do dự, ở lại hay không ở lại?

Dù sao trừ bỏ bộ quần áo nàng mặc khi đến thế giới này, bị Tả Kinh phê bình là không bằng một bộ áo ngủ mỏng manh ở nơi đây, nhưng cuối cùng vì nó cùng thế kỷ hai mươi mốt có liên quan, nên nàng luyến tiếc vứt bỏ a!

Phạm Dư Quý nội tâm giãy giụa, sau một lúc lâu xem xét nhẫn, bắt đầu lục tung, không biết thế nào tìm được một sợi dây màu hồng, luồn nhẫn ngọc vào dây, sau đó đeo lên cổ

Nếu, nó vốn là của ta, nó hẳn là hiểu biết tâm ý của ta; nếu, nó vốn là của ta, vậy nhất định vĩnh viễn ở lại Đường triều.

Đời ở trong này xem một triều đại hưng thịnh suy bại...

Suy nghĩ thấu đáo, nàng bình thường trở lại, nàng nên cảm tạ nó, không phải sao?

Nó ẩn chứa ma lực đem nàng hút vào thời không, trở lại thời đại viễn cổ, thể nghiệm đoạn hội ngộ không thể cầu mà có được này

Nàng nên may mắn, bởi vì nàng tìm được tình cảm chân thành...

Nàng tin tưởng, nó sẽ vĩnh viễn thủ hộ nàng

Mùi thức ăn cùng với mùi hoa nồng đậm phiêu tán ở không trung, ở trong đình lục giác dùng bữa, có hai nam nhân sâu sắc nhận thấy được quanh mình bỗng bình hơi thở không tầm thường.

“Tả Kinh, chúng ta đúng là vẫn nên so với nhau một hồi.” Giang Duy Ân lạnh lùng đứng ở Cúc uyển vậy trong viện, thanh âm khàn khàn phá tan bầu không khí yên tĩnh, khơi dậy từng trận gió lạnh.

“Đại sư huynh...” Tử Điện khẽ sở gọi, sáng tỏ bọn họ trong lúc tương tàn là tránh né không được.

“Không, không cần phải như thế.” Tả Kinh trên mặt hiện lên một tầng xa cách.

Dù sao cũng là sư huynh đệ với nhau, hắn không muốn đao kiếm chia vào nhau, thật sự không muốn.

Phạm Dư Quỳnh nhìn phía Tả Kinh, hiểu được hần khó xử, thừa dịp khi không có người chú ý, cầm bàn tay lạnh như băng của hần, cho hần biết nàng vĩnh viễn cùng hần tồn tại.

“Việc này không phải do người định đoạt!” Giang Duy Ân vận vẹo, nghiêm mặt rít gào.

“Ý tứ kia của sư huynh là?”

“Chúng ta đến so với nhau một hồi, quyết định sinh tử.” Giang Duy Ân đã chịu đủ việc Tả Kinh luôn dễ dàng được đến tâm mọi người, chịu đủ một lần lại một lần thảm bại, chịu đủ tính toán tùy thời cơ khả năng sẽ bị Tả Kinh thay thế.

Đúng vậy, hần đã biết Tiểu Liên là nữ nhi của sư phụ, biết chính mình chính là người thay thế, nhưng hần không cam lòng, dựa vào cái gì sau khi hần vì Hàn phủ tận tâm hết sức, lại muốn hần đem hết thảy mọi thứ hai tay dâng cho người ta, dựa vào cái gì? !

“Cần gì phải làm vậy? Chỉ cần sư huynh đem vật kia trả về nguyên chủ, ta sẽ hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của người.” Tả Kinh kiên định nói, hần cũng không muốn động thủ, thầm nghĩ cùng Phạm Dư Quỳnh trở về núi Thái Bạch, sống một cuộc sống thanh bình .

“Đồ vật? !” Giang Duy Ân sách một tiếng, theo từ trong ngực lấy ra khăn lụa. “Người chỉ là cái này sao?”

“Đưa đây!” Đoạn Tang đánh vỡ trầm mặc, yên lặng nhìn thấy hai mắt đỏ đậm của Giang Duy Ân .

“Khụ, người muốn liền cho người.” Giang Duy Ân nhếch miệng cười to, đem khăn lụa vứt bỏ một bên, dù sao hần đã luyện thành tâm pháp, không hề cần cái khăn lụa rách nát này.

Đoạn Tang liếc mắt một cái nhìn khăn lụa bị Giang Duy Ân vứt bỏ , cả người tản ra hừng hực lửa giận.

“Như thế nào? Học thành sau sẽ không cần nữa?”

Giang Duy Ân cười ha ha. “Người thực thông minh, đáng tiếc lại đứng ở cùng trận tuyến với Tả Kinh, nếu là nhận thức ta làm chủ tử, khẳng định có thể cả đời hưởng thụ vinh hoa phú quý...”

Đoạn Tang đánh gãy đại mộng xuân thu của Giang Duy Ân

“Ta không có hứng thú nhận thức một người chỉ muốn chém giết làm chủ tử.”

“Người!” Giang Duy Ân giận dữ. “Không biết phân biệt!” Nói xong, trường kiếm dĩ nhiên rút ra khỏi vỏ, cả người bay lên, trường kiếm thẳng bức hướng Đoạn Tang.

Đoạn Tang dễ dàng đứng lên, đại chưởng vừa bổ xuống đã đánh rớt trường kiếm, ung dung khoanh tay mà đứng.

“Bộ võ công này học đã bao lâu?”

“Người không cần biết nhiều làm gì.” Giang Duy Ân hung tợn nói, mắt càng đỏ đậm, phản thủ ra chiêu.

Phút chốc, chưởng phong đánh về phía Đoạn Tang chuyển ngược lại đánh úp về phía Tả Kinh, nguyên lai mục tiêu của hần là Tả Kinh, không phải Đoạn Tang.

Một chiếc quạt ngọc xò ra, gọn gàng thoát ra mấy chiêu, Tả Kinh trầm giọng nói: “Tử Điệp, bảo hộ Dư Quỳnh.” Mũi chân nhún một chút, nhảy ra lương đình.

Giang Duy Ân theo đuổi không bỏ, nhắc lên trường kiếm lại lần nữa chém ra, xuất ra kiếm khí lưỡng đạo sắc bén, mấy đạo thanh quang hăng hái chớp động, thẳng hướng Tả Kinh mà đến.

Phá gió đạt tới hàn khí làm Tả Kinh không khỏi nhíu mi, một động tác cúi người tảo nhả tránh đi thế công, triển khai ngọc cốt phiến tiếp được trường kiếm bổ tới.

Giang Duy Ân cự kỳ tức giận, ra chiêu mãnh liệt hơn, đối chưởng rút kiếm không chút nào nương tay, mỗi một chiêu xuất ra thế công càng thêm sắc bén.

Đoạn Tang cầm trong tay đại đao gia nhập cuộc chiến, không chút để ý hỏi: “Khi người đang luyện bộ tuyệt học này, có hay không cảm thấy có điểm quái dị?”

“Nói lời vô nghĩa.” Giang Duy Ân bất chấp tất cả, gặp người liền chém

Tuy rằng mới được mấy chiêu, hắn đã bắt đầu cảm thấy kiệt sức, khí huyết trong cơ thể hỗn loạn, nhưng hắn vẫn cố ý ra chiêu, phút chốc, hắn hét lớn một tiếng, dấm đề khí chuyển hóa thể công, áp chế càng thêm mãnh liệt .

Đoạn Tang cười lạnh, liếc mắt nhìn về phía Tả Kinh, nhìn thấy có lỗ hồng, xuất chưởng đánh vào ngực Giang Duy Ân, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ ngươi không phát hiện, võ công tâm pháp trên khăn lụa kia chỉ có một nửa?”

Giang Duy Ân sau khi trúng chưởng ngã xuống vài bước, miệng nôn ra máu đen, hắn không thèm để ý lau đi, lấy đỉnh trường kiếm chống đỡ thân hình, cảm giác toàn thân máu đang trào ra.

“Không có khả năng!” Giang Duy Ân rít gào, cuồng loạn lau đi máu ảm áp không ngừng trào ra

Tả Kinh khép lại quạt ngọc, nhìn Giang Duy Ân thất thố thống khổ, chất lỏng chảy xuống là máu đen, hiểu được Đoạn Tang cũng không có gạt người.

“Chẳng lẽ, ngươi chưa từng nghĩ tới khăn lụa này vì sao có đường rách?”

Đoạn Tang chậm rãi đi thong thả đến chỗ khăn lụa bị ném đi, khom người nâng lên.

“Đây một nửa ở trên người ta, một nửa khác ở trên người cha ta .” Dem khăn lụa gấp lại “Người lại đã cho ta vì sao như thế để ý bộ tâm pháp này?” Hắn nhìn Giang Duy Ân mắt mũi không ngừng thổ huyết

“Người sai lầm luyện tâm pháp này, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì toàn thân huyết mạch nghịch lưu, thống khổ đổ máu mà chết.”

Nghe vậy, mọi người ở đây kinh hãi, tất cả đều nhìn phía Giang Duy Ân.

Chất lỏng tối đen như mực kia là máu? !

“Đoạn Tang, ngươi cứu hắn đi!” Tử Điện chung quy không đành lòng mở miệng nói, dù sao hắn từng là đại sư huynh nàng kính yêu a!

“Tuy rằng hắn thật sự thực đáng giận, muốn giết Tả Kinh, nhưng...” Phạm Dư Quỷ cúi đầu, vì kết cục của Giang Duy Ân cảm thấy khổ sở. “Nếu ngươi có thể hỗ trợ liên tục cố gắng cứu hắn đi!” Ngay cả nàng đều không đành lòng , huống chi là huynh muội cùng môn sư .

Tả Kinh trên mặt không có một tia cảm xúc dao động, ánh mắt lãnh liệt nhìn như không nhìn Giang Duy Ân, suy nghĩ hỗn loạn không thôi.

“Muốn ta hỗ trợ, được! Trước tiên phải biết hắn đã học như thế nào?” Đoạn Tang hai tay khoanh trước ngực, ngạo nghễ nhìn Giang Duy Ân. “Theo ta thấy, hắn luyện được thực nóng vội, xác nhận nhanh chóng muốn luyện thành, đúng không?”

Giang Duy Ân tim đập mạnh và loạn nhịp gật gật đầu, trong đầu nghĩ một khắc tại đây lộ vẻ máu chốt, hắn cư nhiên thất bại !

Hắn trước mắt một mảnh mơ hồ, nhìn đến thế giới là màu đen và đỏ, chất lỏng ở hai mắt nhỏ xuống không biết là lệ hay là máu...

“Học tốc thành, ngươi cứ ở đó chờ chết đi! Học được mau, chết cũng mau.”

Đoạn Tang nói gì đó, hắn nghe không rõ ràng lắm, trong tai tràn ngập thanh âm chất lỏng lưu động, còn có một thoáng âm thanh cao của nữ nhi ...

Quyết định này đại biểu cái gì, người hắn là biết mới đúng.

Ai? ! Là ai đang nói chuyện?

Xin khuyên người một câu, đừng học, nó thực cổ quái.

Tương Ảnh sao?

Cẩn thận bị nó phản phệ.

Tương Ảnh sư muội, là người sao?

Rất nhiều hình ảnh hiện lên đầu, tiếng nói cao chuyển thành âm điệu tinh tế ôn nhu: người yêu Tương Ánh sao?

Ai? !

Không, ta yêu người.

Đó là thanh âm của hấn

Tương Ánh yêu người, người biết không?

Kia không liên quan chuyện của ta... Nàng nghĩ yêu ai đó là chuyện của nàng ấy, quan trọng là ta yêu người a!

Không, hấn nói dối...

Hấn nói dối!

“A ——” Giang Duy Ân liều mạng kêu to, thanh âm rỗng như hồ gươm phá vỡ yên tĩnh ở Cức uyển, máu ầm ập theo hai mắt hấn, miệng, mũi, lỗ tai mạch mạch chảy ra, đỉnh trường kiếm rớt cuộc chống đỡ không được sức nặng của hấn, suy yếu ngã vào trong bùn

Trong không gian hoảng hốt, hấn giống như thấy được Tương Ánh, nàng mặc y phục tơ lụa màu đỏ mà hấn thích nhất, tay áo tung bay đứng yên ở góc, trên gương mặt có chớp động lệ quang.

Nàng đang nhìn hấn sao?

Nàng đang khóc sao?

“Tương Ánh —— “

Giang Duy Ân bào rống, nôn ra một ngụm máu tươi cuối cùng.

Tả Kinh môi mím chặt, hai tay nắm chặt thành hai đấm, nội tâm tràn ngập cảm xúc phức tạp, khổ sở, bi thương, bất đắc dĩ...

Kí ức lại tái hiện trước mắt ——

Từ nhỏ đã cùng nhau báii sư học nghệ, cùng trường khổ luyện, luận bàn võ nghệ, cho tới bây giờ phần hân bất bình...

Phạm Dư Quỳnh mặt buồn bã, buông hạ mí mắt, không đành lòng lại nhìn gương mặt Giang Duy Ân dữ tợn vụn vụn.

Rút cục là quyền thế hại người, hay là ghen tị hại người....

~~Ánh trắng thánng mười đẹp như đóa phù dung, tinh khiết như ngọc, sáng trong như nước.

Trên đường cái, chiếu sáng một con hắc mã, trên lưng chở hai chủ nhân đi thông thả.

“Chàng thử nói xem, Tử Diệp có tìm được Tương Ánh không?” Phạm Dư Quỳnh dựa vào trong vòm ngực dày của Tả Kinh hỏi.

Sau khi phát sinh chuyện tình như vậy, mỗi người đều chịu khổ sở, mà nàng cũng có rất nhiều cảm xúc, có lẽ không phải bi thương, nhưng cũng rất cảm khái.

Bi thương nhất trừ bỏ Tả Kinh ra, còn có Tương Ánh ...

“Rất khó nói.”

Tả Kinh hoàn toàn thỏa mãn, cảm tạ lên trời còn chiếu cố hấn, khi hấn mất mát một điều, vẫn như cũ có được nàng.

“Tương Ánh trong lòng sẽ không nghĩ quẩn chứ?”

Dù sao sự tình phát triển vượt qua mong muốn, chuyển biến thật lớn làm cho người ta khó có thể thích ứng, bao gồm Giang Duy Ân chết đi, Tiểu Liên trở thành chủ của Hàn phủ, Tương Ánh bỏ đi không rõ tung tích,

mà Tử Diệp cũng rời đi Hàn phủ để đi tìm người, nguyên bản náo nhiệt, nhà cửa nay chỉ còn Tiểu Liên một người chủ sự, đây là việc mỗi người đều không tự liệu trước được.

“Yên tâm, nàng thực kiên cường.” Tả Kinh an ủi nàng.

“Ừm, ta tin tưởng.” Nàng là muội muội của Tử Diệp a, chắc chắn đồng dạng tính tình kiên cường.

“Đúng rồi, chàng có biết Đoạn Tang vì sao phải bồi Tử Diệp cùng đi tìm người không?” Nàng thần bí hề hề hỏi, cười đến thực ái muội.

“Chuyện nàng nói, ta hiểu được.” Hấn xoa xoa đầu nhỏ của nàng, nở nụ cười ôn hòa, đối với đôi oan gia vui mừng, đời này khẳng định là không chia cách được.

Phạm Dư Quý cắn chặt môi như cánh hoa, nhìn không chuyển mắt, nhìn chằm chằm gương mặt xuất chúng của hấn

Rõ ràng là nam nhân, lại có khuôn mặt đẹp tuyệt mỹ như nữ nhân, bề ngoài tuy rằng lạnh như băng, tình cảm cũng rất mệnh mông, là như thế mâu thuẫn, lại là như thế hấp dẫn người.

“Làm sao vậy?”

“Không.” Nàng cười ngược, đột nhiên nghĩ đến một sự kiện. “Đúng rồi, vì sao Tiểu Liên đối với chàng thái độ thực... Bình thản?” Nói bình thản coi như đã nói tránh, phải nói là e ngại, này trước sau thái độ không khỏi cũng kém đi nhiều lắm ?

“Ta không biết.” Đối với Tiểu Liên, hấn luôn luôn không có hứng thú.

“Thật quái lạ, phía trước nàng không phải còn thực ân cần đun thuốc tráng dương cho chàng uống sao? Như thế nào mới một đêm, thái độ liền thay đổi một trăm tám mươi độ, tại sao lại có chuyển biến lớn như vậy?”

Sẽ không phải là bị dạng người đàn bà đánh đá, ném bình hoa sứ men xanh mà nàng thể hiện, dọa thành ngu ngốc đó chứ?

“Mặc kệ nàng đi”

Đừng kể cận hấn nữa là được.

“Đúng vậy—— “

Nàng dựa vào hấn, giống như dựa vào một tòa núi chắc chắn, nàng vừa lòng thỏa ý thở dài.

“Kỳ thật ta thực may mắn đã đến nơi đây, gặp chàng, cùng nhau trải qua rất nhiều sự việc, mãi mãi không thể nào quên được...”

Bỗng dưng, quang mang chói mắt từ ngực nàng bắn thẳng ra phía trước, lóe sáng làm con người không thể nhìn gần, cho đến sau khi hào quang biến mất, nàng mới giặt mình vỗ về lên ngực nóng nóng, dọc theo cổ lòi ra sợi dây màu hồng, vật buộc trên dây cũng là trống rỗng.

Không thấy tung tích nhẫn ngọc, nàng ngốc lăng sau một lúc lâu, miệng bật thành tiếng: “Ta nghĩ, ta muốn ở nơi này đợi cả đời, chàng có nguyện ý theo giúp ta không?”

Hấn cúi đầu,蹭 vào trán nàng, con ngươi đen thẳm tập trung nhìn nàng, giống như muốn nhìn thấy nội tâm ở sâu trong nàng, rồi sau đó hấn kim lòng không đậu hôn nàng.

Hấn biết mới vừa rồi nháy mắt hiện ra quang mang, xác định là đã xảy ra một sự kiện mà thiên nhiên không thể giải thích nổi, nhưng bất kể như thế nào, quan trọng nhất là nàng ở trong này, ở hấn trong lòng,

Bỗng nhiên, hấn cảm thấy vận phần may mắn, may mắn đêm đó hấn ở thác nước tắm rửa, mới gặp nữ tử quan trọng nhất trong cuộc đời của hấn ...

Tình yêu là từ một khắc Phạm Dư Quý bị đẩy xuống tầng lầu kia bắt đầu vận chuyển, hay là đã định sẵn ở phía trước ...

Người có đáp án sao?!

0o0 Toàn văn hoàn 0o0

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-ky-quai>